

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

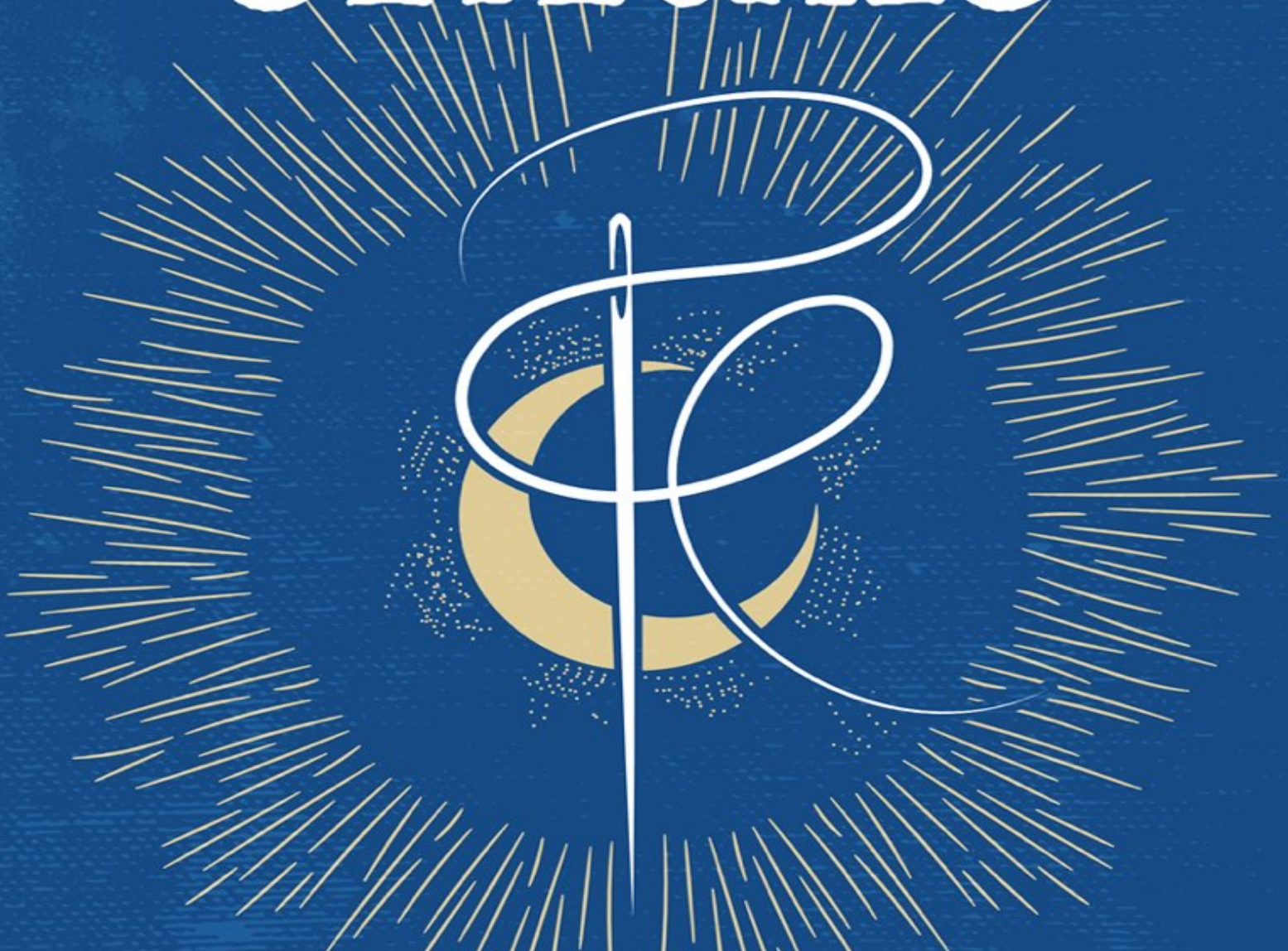
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TEN
THOUSAND
STITCHES



OLIVIA
ATWATER



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ON BIN DİKİŞ

(REGENCY PERİ MASALLARI, KİTAP 2)



OLIVIA ATWATER



Copyright © 2020 by Olivia Atwater
<https://oliviaatwater.com>
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, karakterler ve hikayeler yazarların hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Herhangi bir gerçek kişi (yaşayan veya ölü), kuruluş ve olayla benzerlik tamamen tesadüfidir.

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19 Sonsöz

Sonsöz

Atwater Skandalı Sayfaları Yazar

Hakkında

Ayrıca Olivia Atwater

PROLOGUE



E Uphemia Reeves çok sinirli bir genç kadındı.

Bu olur var Şaşırdım en çok . ve diğer Hartfield'daki hizmetçiler -aslında, saygıdeğer kahya Bayan Sedgewick'e sorsaydınız, Effie'nin neredeyse *ideal* bir oda hizmetçisi olduğunu söyleyebilirdi. Bayan Sedgewick'in bildiği kadarıyla Effie görevlerini asla aksatmaz ve her zaman ideal bir soğukkanlılıkla davranırdı.

Bayan Sedgewick o anda Effie'nin dudaklarından dökülen sözleri duysa şok olurdu.

"-hiç *mi hiç, hiç!*" Effie girişteki ahşap zemini o gün üçüncü kez ovarken kendi kendine tısladı. Ailenin erkekleri dışarıdaki kötü kış havasından birer birer içeri girdiklerinden, döşeme tahtaları bir kez daha çamurla kaplanmıştı. "Kar ve çamur varken ata binmek yasalara aykırı olmalı!"

Lord Culver ve küçük kardeşi Bay Edmund Ashbrooke, arkalarında bıraktıkları muhteşem karmaşanın pek farkında değillerdi. Effie, Lord Culver'ın

Ama Lord Culver -kendisinden on beş yaş büyüktü- pisliğin sihirli bir şekilde arkasından kaybolmasına o kadar alışkındı ki, odasına çıkana kadar kendi çizmelerini çıkarmanın pek bir faydasını . Zavallı bir çamaşırcı yakında tüm kıyafetini o sonra fırçalamak zorunda kalacaktı.

Effie'nin annesi onu, "*Sinirlenmenin faydası yok,*" diye azarlardı. "*Bu sadece başını belaya sokar. İstediğin kadar öfkeli şeyler düşünebilirsin ama bunlar kafanın içinde kalmalı!*"

"Çamurlu, şişirilmiş popinjayler, hepsi!" Effie fırçasının başında mırıldandı. "Kuşlar daha akıllı, değil mi? En azından kendi tüylerini temizliyorlar!" Kelimeler bugün kafasının içinde kalmak yerine nefesinin altında yuvarlandı. Özür dilerim *anne*, diye düşündü özür dileyerek. *Yine sabrım tükendi.*

Normalde, Effie bu kadar sinirlendiğinde, uygun bir tamirat bulmaya giderdi; iğne işlerini her zaman son derece rahatlatıcı bulmuştu. Ama Ashbrook'lar yarın akşam yeni *bir* baloya ev sahipliği yapacaklardı ve personel bir kez daha hazırlanmak için deli gibi koşuşturuyordu. Leydi Culver Lord Culver'la daha geçen yıl Londra'da evlenmişti ve Lord Culver'la birlikte döndüğünden beri evin idaresini eline alıp işleri kendi *istediği* gibi yürütmeye kararlıydı.

Ne yazık ki, Lady Culver's way mostly seemed to kendisini hoşnut etmeyen herhangi bir hizmetçiyi işten çıkarmayı ve yerine yenisini almayı reddetmeyi içeriyordu.

Leydi Culver'ın anlattıklarına bakılırsa, bir grup hizmetçi yerine bir grup sihirbaz tuttuğunu düşünüyor olmalı, Effie

yorgunca düşündü. *Bunu bir sonraki ilanına koymalıydı - belki İngiltere'nin saray sihirbazı ortaya çıkar ve çamaşırlarını yıkardı!*

Bu düşünce elbette Effie'yi daha da kızdırdı. her zamankinden daha fazla. İçini çekti ve hafızasını yoklayarak bir aradı. Aşçı hazırlıklarını zamanlamak için tekerlemeler kullanırdı ve Effie de sinirlerini yatıştırmak için son çare olarak bu tekerlemelere başvurmuştu.

Effie gözlerini kıstı ve dikkatle yere bakarak okudu:

"Bobini sar, bobini sar,
Çek, çek, alkışla, alkışla, .
Tekrar geri sar."

Günün uzun hüsrani monoton kafiyenin altında biraz söndü ve Effie omuzlarını hafifçe gevşetti. Tam tekrar mısralara başlamış, temizliğe eğilmişti ki, sözü kesildi.

"Lydia! Buralarda mısın, Lydia?" Bayan Sedgewick'in ince, kısık sesi Effie'nin arkasındaki koridorda havayı yardı. "Tanrı aşkına, Lydia'yı gören oldu mu? Bu evdeki her hizmetçinin izini sürecektim yok!"

Effie derin, sakın bir nefes aldı ve Bayan Sedgewick köşeden dönerken yüzündeki çatık kaşları çalıştı. Sert yaşlı kahya Effie'ye doğru yürüdü; yarım çizmelerinin tahta tabanları giderken düzgün bir kırpma sesi çıkardı. Bayan Sedgewick özellikle içinde idi.

Bugün tertemizdi, koyu renk saçları başında sıkı bir topuz yapmıştı. Elbette siyah ipek hizmetçi elbisesini giymişti, çünkü bu elbiseyle aşırı derecede gurur duyuyordu ve başka bir kıyafetle görülmeyi asla tercih etmiyordu.

"Effie!" Bayan Sedgewick dedi ki. "Lydia'yı gördün mü? Hanımefendi balo salonundaki piyanonun tozunun yeniden alınmasını istiyor. İçindeki tozu hâlâ duyabildiğini söylüyor."

Effie bu öneri karşısında irkildi. *O lanet piyanonun tozunu zaten iki kez aldık!* diye düşündü kızgınlıkla. *Belki de birisi Hanımefendilerinin sağır olma ihtimaline karşı kulaklarını test etmeliydi.* Ama Effie'nin aslında yüksek sesle söylediği şeydi: "Bay Allen Lydia'yı başka bir misafir odasını havalandırması için gönderdi, Bayan Sedgewick."

Hizmetçinin gözleri kızgınlıkla parladı. "Bay Allen mı yaptı?" diye buz gibi baktı. "Vay, vay. Evin hizmetçileri ne zamandan beri *uşaktan* emir almaya başladı?" Effie sinirli bir iç çekişle yutkundu. Bayan Sedgewick, Hartfield'de işe başladığından beri yeni uşakları Bay Allen'la anlaşmazlık içindeydi. Leydi Culver eski kâhya Bay Simmons'ı işten çıkarmıştı ama Hartfield kâhyasız yapamayacağı için, Leydi Culver'ın ailesi Bay Allen'ı işi devralması için göndermekte ısrar etmişti. Bay Allen vardıolmuştur a çok saygın uşak Londra'da, önce o tasarlanmış için al üzerinde Hartfield. Herkes biliyordu o o oldu sadece Orada tarafından bazı soylu bir akrabanın Ciddiyet istek. Ne yazık ki, Bay Allen'ın ev halkını hemen yeniden düzenlemesi, Bay Sedgewick ile çalışmaya alışkın olan Bayan Sedgewick'i çileden çıkarmıştı.

Simmons ve bu daha yeni, daha rafine müdahaleciden hiç hoşlanmıyor.

Kâhya ile hizmetçi arasındaki ilk tartışmada kimin suçlu olduğunu sadece Tanrı biliyordu ama rekabet haftalar geçtikçe daha da kötüleşmişti, ta ki seyisler bile kendilerini birine ya da diğerine sadakat göstermeye zorlanmış bulana dek.

"Bundan fazlasını bilmiyorum, Bayan Sedgewick," dedi Effie. "Ama Lydia yukarıda olmalı, eğer onu arıyorsanız." Effie gözlerini yerden ayırmadan yerdeki bir parça çamuru temizledi.

"Hizmetçilere emir veriyorsun!" Bayan Sedgewick yine ofladı. "Ah, şu iğrenç adam, kendini aşıyor! Leydi Culver bunu duyacak, duymazsa ne olayım!"

Effie, Bayan Sedgewick'in bunu yapmasını *istediğinden* emin olmasına rağmen bu kez yanıt vermedi. Hizmetçinin dramatik açıklamalarına tepki vermezse, Bayan Sedgewick'in sonunda pes edeceğini ve dedikoduya daha yatkın hizmetçilerden birini arayacağını öğrenmişti.

Bayan Sedgewick ısrarla, "Bay Allen bu gidişle baloyu mahvedebilir," diye ekledi. "Size söylüyorum, eğer bozarsa suçu onun üzerine atmaktan çekinmeyeceğim."

Effie itaatkâr bir tavırla, "Evet, Bayan Sedgewick," diye mırıldandı.

Hizmetçi dudaklarını düzgün bir çizgi halinde inceltti. "Şey," dedi. "İşe gömülmüş durumdayım. Bütün gün burada durup hizmetçilerle gevezelik edemem." Bayan Sedgewick bunu sanki konuşmayı başlatan kendisi değil de *Efiie*'ymiş gibi söylemişti.

Effie dikkatle, "Evet, Bayan Sedgewick," diye tekrarladı. Ama ağzı sıkıntıyla seğirmeye başlamıştı ve biliyordu ki

Kızgınlığını yüzüne yansıtmaktan korktuğu için kaldırmaya cesaret edemedi.

Bayan Sedgewick topuklarının üzerinde döndü ve tekrar koridora doğru ilerlemeye başladı; çizmelerinin tahta gıcirtısı yavaşça arkasında kayboldu. O gider gitmez Effie uzun ve yorgun bir nefes verdi.

"Hiçbirimizin gevezelik edecek vakti yok elbette," diye mırıldandı Effie fırçasına. "*! Zaman!*" Yanındaki su dolu kovaya baktı ve içini çekerek ayağa kalktı. Girişe yeni baştan taze kum sermek zorunda kalacaktı-

Ön kapı aniden açıldı.

Effie şaşkın bir çığlık atarak sendeledi. Ayağı su dolu kovaya takıldı ve kendini geriye doğru devrilirken buldu.

"Yüce Tanrım!" diye bağırdı bir adam. Güçlü ve sağlam bir kol tam zamanında Effie'nin beline dolanarak aşağı düşmesini engelledi.

İki sıcak kahverengi göz ona göz kırptı. Hoş, güçlü bir koku onu sardı; sandal ağacı, diye düşündü Effie ve biraz da dışarının kokusu. Bay Benedict Ashbrooke'un güçlü ve yakışıklı yüz hatlarını tanıyınca rengi attı.

"Ah!" Effie ciyakladı. "Ben... Ben çok üzgünüm!"

Benedict tekrar gözlerini kırptırdı. Koyu renk saçları hoş bir şekilde karışmış ve eriyen karlarla dağılmıştı. Benedict, Ashbrooke ailesinin en küçük kardeşiydi. Effie her zaman onun aynı zamanda en *yakışıklı* erkek kardeş olduğunu söylerdi - ya da en azından, birkaç yıl önce kıtayı gezmek için ayrılmadan önce sessizce öyle *düşünmüştü*. Şimdi ise gözlerini

Effie, mahcup gülümsemesiyle ona bakarken, onu güçlü, sıcak kollarının arasında tutarken, kendini tamamen sersemlemiş buldu. "Hiçbir şey için endişe hakkında," Benedict güvence altına alındı onu. "Yapmalıyım olmak ve bir Özür dileyerek, Ben Elbette." O set Effie dikkatle ayağa kalktı ama adamın elleri endişeyle Effie'omuzlarında duruyordu. Kaşlarını çatarak ona baktı. "Yemin ederim yüzünüzü tanıyorum, bayan. Daha önce tanışmış mıydık? Öyle mi sen kalmak Burada için bir . Hanımefendi Culver's Toplar, Bir ihtimal?"

Effie şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. *Balo için mi?* diye düşündü. *Bununla ne demek istiyor?*

"Beni tanıdığınızı sanıyorum, evet!" dedi Effie. Bu kadar atılgan olmaya cesaret edemezdi ama kalbi hâlâ göğsünde hızla çarpıyordu ve onun yakınlığından dolayı başı sıcak ve bulanık hissediyordu.

"Öyle olması gerektiğini biliyordum," dedi Benedict hayıflanarak. "Biliyor musun, isimler konusunda çok kötüyümdür ama güzel bir yüz eklendiğinde normalde çok daha iyi hatırlarım."

Effie gözlerini açtı. *Artık neler olup bittiğini hiç bilmiyorum,* diye düşündü.

"Benedict, Tanrım!" Leydi Culver'ın sesi Merdivenlerden inerken Effie ona doğru baktı. Evin hanımı Effie'nin kendisinden biraz daha yaşlıydı ama şu anda ince, aristokrat yüz hatlarına yayılmış olan korkunç çatık kaşlar onu daha çok yaşlı Bayan Sedgewick gibi gösteriyordu. "Turdan döndün demek?" Leydi Culver sabırsızlıkla sordu. "Neden kimse bana sizi beklediğimi söylemedi? Ve bu arada, neden yardımcıyla şakalaşıyorsunuz?"

Benedict kaşlarını çattı. Bakışlarının altında utançla büzüşen Effie'ye doğru baktı. Bunu yaparken, elbisesinin yakasına eski, yıpranmış dantel dikkatini çekti.

Effie, *Leydi Culver'ın elden düşme eski elbiselerinden birini giydiğimi* geç de olsa fark etti. *Ama gerçekten, birazcık akıllı olan hiç kimse beni bir leydi sanmamalı.*

"Oh," dedi Benedict. "Anlıyorum." Effie'ye çaresiz bir gülümseme daha göndermeyi başardı. "Pekâlâ," dedi ona. "Sanırım ikimizi de aptal yerine koydum. Beni affedin, bayan."

"Affedildin tabii ki," diye mırıldandı Effie. O anda söylemeyi düşünebildiği tek şey buydu.

Benedict boğazını temizledi ve merdivenlerden yukarı, Leydi Culver'a doğru baktı. "Thomas'a bir mektup gönderdim," dedi ona. "Ama sanırım unuttu, değil mi?"

Leydi Culver gözlerini kıstı. "Demek öyle," dedi. "Benedict, odaları havalandırdığımız için şanslısın. Köşk şu anda oturulamaz durumda ama kocamın dikkatsizliğine rağmen Hartfield'da sizin için bir oda olabilir." Durakladı. "Ancak yarın akşam bir balo var. Dans etmek için genç hanımlara kendinizi açmanız gerekecek, yoksa sonunu asla duyamayacağız."

Benedict bunun üzerine kıkırdadı. Kahkahasında Effie'nin aniden görmezden gelmekte zorlandığı sıcak, dünyevi bir ses vardı. "Dans etmekten hoşlanıyorum," dedi Leydi Culver'a. "Yani bu hiç de zorlama değil."

Benedict neredeyse merdivenleri çıkıyordu ama düşünceli bir şekilde durdu ve botlarına baktı. Birini aldı

dikkatli bir şekilde geri adım attı ve çamurlu botlarını ayağından teker teker çıkardı.

Effie'ye özür dileyerek, "Sana fazladan iş çıkarmaya gerçekten gerek yok, değil mi?" dedi.

Effie cevap verecek gücü kendinde bulamadan Benedict merdivenlere yöneldi. Adam gözden kaybolduğunda, Effie dehşete düşmüş bir farkındalıkla sarsıldı.

"aksi," dedi. "Sanırım az önce aşık oldum."

BÖLÜM 1



"E "Bay Allen, Leydi Culver'ın bize yaptırdığı işler için daha fazla hizmetçi tutması gerektiğini düşünüyor."

Lydia kucağındaki çoraba iğneyi batırırken burnunu çekti. İkisi de alt kattaki ortak odalarında yerleşmiş, yatmadan hemen önce sessiz bir tamirat işiyle uğraşıyorlardı. "Beni köşede görmeyince Georgea söylediğini duydum. Bay Allen geri kalanımıza bu kadar az para ödemesinin de bir suç olduğunu söyledi!"

Effie endişeyle başını salladı. Kardeşi George evin uşağı olarak çalışıyordu ve çoğu zaman gereğinden fazla gevezeydi. "George ve Bay Allen seslerini biraz daha alçaltmalı," dedi Effie, önündeki ipek eteklikteki yırtığı dikerken. "Leydi Culver onun hakkında en ufak kötü bir şey söylediğini duyarsa, Bay Allen'ın süslü referansları bile onu kurtaramaz."

"Bay Allen haklı, değil mi?" Lydia sabırsızca konuştu. "Bize bak, Effie! Gece yarısını geçti ve biz kendi eşyalarımızı daha yeni onarıyoruz!" Effie'yi düşünürken kaşlarını çattı. "Ama... hayır, o da ne Effie? Bu

Bayan Sedgewick'in elbisesi olamaz! Birkaç hafta önce onardığınızı sanıyordum!"

Effie derin bir iç çekti. "Bu Bayan Sedgewick'in elbisesi," dedi. "Balo için tamir edilmesini istiyor, belki bir misafir onu görür diye. Bayan Sedgewick elbiseyi dikecek başka kimseye güvenmediğini söyledi."

"Ve bunu yapmak için gönüllü oldun, değil mi Effie?" Lydia onu suçladı. Diğer hizmetçi kız hoşnutsuzlukla burnunu kırıştırdı. "Sen nesin biliyor musun Effie? *Kronik olarak yardımseversin*. Bu bir hastalık. Sana doktor demeliyiz." Effie *kronik* kelimesinin ne anlama geldiğinden emin değildi ama Lydia'nın yakın zamanda birinden duymuş olduğundan emindi; diğer hizmetçi ilginç sözcüklere düşkündü ve işi sırasında doğal olarak kulak misafiri konuşmalardan sık sık yeni sözcükler çıkarırdı.

"Kötü bir şey olmak kronik yardımcı olur mu?" Effie mırıldandı. "Bu gerçekten kimseyi incitiyor mu?"

Lydia ona açıkça, "Bu korkunç bir şey," dedi. "Sen kimseyi geri çevirmezsin, asla. Herkesin tek yapması gereken sorununu yüksek sesle söylemek, sen de onun için çözmeye çalışıyorsun. İşte bu yüzden kendi başlarına yapabilecek durumda olsalar bile herkesin tamiratını sen yapıyorsun Effie."

Effie bunun üzerine dudaklarını birbirine bastırdı. O günün erken saatlerinde, Benedict'le yaşadığı o tuhaf olaydan hemen sonra, kendini malikânede süzülüyormuş gibi hissettiği hoş birkaç dakika geçirmişti. Ama nefes nefese oradan oraya koşturduğu koca bir gün, bu küçük sevinç duygusunu her zamanki sefil hayal kırıklığına dönüştürmüştü.

"Bayan Sedgewick'e hayır diyemem," diye iç geçirdi Effie. Hayal kırıklığını büyük bir çabayla bastırdı. Gözlerinin arkasında giderek büyüyen baş ağrısına pek bir faydası olmasa da birkaç dikiş daha ruh halini biraz olsun sakinleştirdi. "Bayan Sedgewick ya *da* Hanımefendileri benden kurtulmak istediklerine karar verirlerse, eve geri döner ve annemin sofrasından yemek alırım. Bunu karşılayamaz."

Lydia iğrenmiş bir ses çıkardı. "Ah, bunun için seni kovarlardı, değil mi!" diye mırıldandı. "Zavallı Lucy'nin hamile kaldığı zamanı hatırlıyor musun? Leydi Culver'ın Lucy'ye tek bir kuruş bile vermediğini duydum. Lydia bu tatsız anıdan kurtulmak istercesine başını salladı. "Her neyse, bir kahya olduğunuzu hayal edin! Bütün işlerimizi yapan başka hizmetçilerimiz de , değil mi? Eminim Bayan Sedgewick *siz* eteklerini onarırken yatağında uyuyakalmıştır bile!"

Bunun üzerine Effie bir öfke patlaması daha yaşadı. Çenesini sıkarak elbisenin üzerine eğildi. *bir yararı yok*, diye hatırlattı kendine Effie. *Bir şeyleri değiştiremem, bu yüzden sinirlenmek başımı belaya sokmaktan başka bir işe yaramaz.*

"Şikâyet etmeye değmez," diye mırıldandı Effie. "İşte, hadi Daha güzel bir şeyden bahsedelim - Bay Benedict'in bugün eve geldiğini gördünüz mü?"

Lydia kaşlarını çattı. "Bu daha mı iyi?" diye sordu. "Korkunç bir balo için ayak altında kalacak *bir başka* Aile üyesi daha olacak."

Effie renklendi. "O kadar da kötü biri değil," dedi. "En azından bakması hoş, değil mi?"

Lydia sırtıttı. "Ooh," dedi. "Onun için bir *tendre* var mı, Effie?" Effie *tendre* kelimesini daha önce duymamıştı ama Lydia'nın söyleyiş tarzına bakılırsa anlamından oldukça emindi.

"Hayır," diye yalan söyledi Effie sertçe. "Bu benim için aptallık olurdu, değil mi?"

Lydia omuz silkti ve çorabını bir kenara koydu. "Bilmiyorum," dedi. "Bazen hayal kurmak güzeldir. Bazen uyumaya vaktimiz olmasa da en azından *hayal kurabiliriz*."

Effie kucağındaki elbiseye baktı. "Evet," dedi usulca. "Sanırım o da var."

Masanın üzerindeki tek mum kısa sürede yandı ve Effie elbiseyi bir kenara bırakmak zorunda kaldı. Gözlerini kapatıp uyumaya çalışırken, kendini sıcak kahverengi gözlerin ve hoş, kalpleri titreten bir gülümsemenin hayalini kurarken buldu.



EFFIE'nin hayal kurması çok uzun sürmedi.

Sabahın altısı çok geçmeden geldi ve Lydia Effie'yi omzundan tutup sarsmaya, şömineler hakkında tıslamaya başladı. İkisi de balo için son dakika hazırlıklarının gün boyu programlarını aksatacağının acımasızca farkında olarak her zamanki günlük işlerini halletmek için acele ettiler. Leydi Culver çok geçmeden saçına yardım etmesi için hizmetçileri çağırmaya başladı ve Bayan Sedgewick Effie'yi balo salonundaki tüm aynaları son bir kez parlatması için gönderdi.

Lydia son çiçekleri yerleştirmek için Effie'ye katıldığında ikisi de kahvaltı edememiş, hatta öğle vakti hızlıca bir şeyler atıştıramamıştı. Ama konuklar gelmeye başlamıştı ve dinlenmek için hâlâ vakit yoktu.

Bayan Sedgewick, Lydia ve Effie'nin omuzlarından tutarak yan kapıdan aceleyle balo salonuna girdi. "Lütfen biri gidip Cookie'ye bakabilir mi?" diye sordu kahya nefes nefese. "Punç tepsileri nerede?"

Lydia hafif bir iniltiyle gözlerini kapadı. Effie içgüdüsel geri çekilişine karşı koydu -belki *de kahvaltımızla birlikte unutuldu*lar- ve kibar bir gülümseme takındı. "Gidip kontrol edeyim, Bayan Sedgewick," dedi, hiç de hissetmediği sonsuz bir sabırla. Effie, *en azından mutfağa inmişken yiyecek bir şeyler alabilirim*, diye düşündü.

Effie yan kapıdan çıkıp alt kata inen geçitlere doğru süzüldü. Konukların hâlâ birbirine karıştığı girişten heyecanlı kahkahalar geliyordu. Kendisini aşağıda değil de girişte dururken hayal edince göğsüne garip bir özlem saplandı.

Belki de Benedict , konukların arasına karışıyorduEğer Effie gerçekten de Benedict'in onu benzettiği soylu leydi olsaydı, en güzel akşam kıyafetlerini giymiş olarak onunla birlikte orada olurdu -daha doğrusu, Leydi Culver'ın en güzel akşam kıyafetlerine benzer bir şey giymiş olurdu. Effie kendini bol dantelli ve işlemeli, krem rengi, hoş bir elbise içinde hayal etti. Benedict onu görünce gülümseyecek ve kendisine bir dans ayırıp ayıramayacağını soracaktı-

"Çekil önümden Effie!" tısladı arkasından bir ses. Effie'nin kardeşi George arkasından dürttü ve Effie hizmetlilerin geçitlerinin dar sınırlarının ortasında durup yukarıdaki partiyi dinlediğini fark .

Effie utançtan yüzü kızarmış bir halde aceleyle öne doğru atıldı. "Çok özür dilerim!" diye mırıldandı. "Çok yorgunum George, biraz aklımı kaybettim."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" George onun arkasından homurdandı. Effie mutfağın kapısını açtı ve onun için kenara çekilerek içeri girdi. George geçerken eline sertçe öksürdü ve Effie ona kaşlarını çatı.

"Çok öksürüyorsun," dedi. "İyi misin?" "İyiyim," George ona güvence verdi. "Sadece yorgunum." Effie Mendilini arayıp buldu ve uzattı ama George başını salladı ve kendi mendilini çekti. "Bende bir tane var," diye mırıldandı. "Seninki çok güzel işlemeli. Onu mahvetmek istemem."

Effie derin bir iç çekti. "Biraz dinlenmelisin," dedi.

"Belki de öyle yapmalıyım," dedi George alaycı bir tavırla. "Belki de daha fazla para almalıyım. Belki de, hazır başlamışken, daha az balo olmalı. Sence Leydi Hazretleri bu konuyu benimle çay içerek konuşur mu?"

"Ağzından çıkana dikkat etmelisin George," dedi Effie yorgun bir sesle. "Annemin sana ne söyleyeceğini biliyorsun."

George açıkça, "Annem şu anda burada değil," diye cevap verdi. "Son bir haftadır her gece şafakta kalkıp gece yarısı yatıyorum Effie. En azından biraz şikâyet *etmesem* doğal olmazdı." Onu tekrar dürttü, daha fazla

Bu sefer ısrarcı. "Şimdi beni bırak. Sadece bu korkunç geceyi atlatmak istiyorum."

Effie kendini mutfığa attı ve George onu daha fazla rahatsız edemedi çıkışa doğru yanından geçti.

Malikânenin baş aşçısı -daha çok Cookie biliniyordu- salatalıklı sandviçler hazırlıyordu. Effie bir kenarda duran panç tepsilerini gördü ve hemen birini kaptı. "Bunu ben alayım!" diye seslendi zavallı, çaresiz aşçıya. Cookie zar zor başını salladı ama bu onayladığını göstermek için yeterliydi. Effie aceleyle mutfaktan çıktı ve balo salonuna gitti.

Konuklar içeri süzölmeye başlamıştı; hanımlardan biri kuyruklu piyanonun başına oturmuş, eğlenceli bir melodiyle oyalanıyordu. Effie panç tepsisiyle konukların arasına doğru ilerlerken gözlerini dikkatle ayaklarının üzerinde tutuyordu. İhtiyacı olan son şey, yorgunluktan ayağının takılıp önemli bir hanımefendinin üzerine panç dökmekti.

"Şunlardan bir tane alayım lütfen." Mavi elbiseli sarışın bir kadın tepside bir bardak almak için uzandı. Saçları altın bir zincirle toplanmıştı ve yanakları allıkla hafifçe pembeleştirilmişti.

"Sanırım ben de öyle yapacağım." Benedict Effie'nin diğer tarafından konuştu ve sesi Effie'yi olduğu yerde dondurdu. Benedict tepside bir bardak aldı ve Effie başını kaldırıp ona baktı. O da en az diğer konuklar kadar şık giyinmişti; altın rengi ince bir yelek ve siyah bir ceket giymişti. Yakışıklı yüzünde öyle sıcak bir gülümseme vardı ki Effie kendini ona bakarken buldu.

Kalbi göğsünde hızlandı. Adamın gözleri bir an için ona doğru kayınca, Effie kendini kapana kısılmış buldu

hayal ve gerçek arasında. Mantıksız bir inanç onu ele geçirdi: Benedict onu tanımıştı! Onu şimdi ve burada dansa mı kaldıracaktı?

"Duntham!" Benedict neşeli bir sesle seslendi. Gözleri Effie'nin omzunun hemen ötesindeki birine takılmıştı. "Kaç yıl oldu?" Bir kahkaha atarak yanından geçti... ve Effie'nin kalbi ayaklarının dibine kadar dűřtü.

Ne bekliyordum ki? diye dűřündü yorgunca. *Bu sefer bir tepsim var. Bu beni grűnmez kadar iyi yapar, deęil mi?*

Effie bir hizmetçi olarak göz ardı edilmeye alışkındı. Aslında, Gözden kaçmak onun statűsűndeki biri için çok önemli bir beceri sayılırdı; asilzadeler genellikle hizmetkârlarının műmkűn olduęunca yokmuş gibi grűnmesini tercih ederdi. Ama nedense *bu* zel beyefendi tarafından gözden kaçırılma deneyimi onu beklenmedik bir řekilde yaralamıştı. Effie, keřke Benedict onunla bu kadar çekici bir řekilde konuřmasaydı, dűřündü.

Korkunç, bezgin bir hayal kırıklıęı yorgunluęuyla karıştı; bu his boęazına kadar yükseldi ve orada bir taş gibi dűęűmlendi. Effie'nin gözlerinin kenarından sıcak yaşlar sűzűldü ve dehřetle duvara doęru geri çekildi.

"Oh, Lydia!" diye nefes nefese kaldı. "Tepsiyi alır mısın lűtfen?"

Lydia omuzlarını çökertti. "Daha yeni aklına geldi Effie!" diye fısıldadı ağlamaklı bir sesle. "*Biraz* iki dağıtamaz mısın?"

Effie Lydia'ya, "Ağlamak üzereyim," dedi, olabildiğince yumuşak bir ses tonuyla. "Biraz hava almaya ihtiyacım var, yoksa duracağımdan şüpheliyim."

Lydia bilmiş bir iç çekişle tepsiyi ondan aldı. "Ah canım," dedi. "Pekâlâ, git ve şu işi bitir. Bu akşam bitene kadar benim de ağlamam gerekebilir."

Effie, Lydia'nın yanından geçerek yan kapıya, hizmetkârların geçitlerine doğru ilerledi. Bunu yaparken gözyaşları taşı ve kendini öfke ve utançla ağlarken buldu.



Bugünlerde ağlama krizleri personel arasında biraz daha yaygınlaşmıştı ama Effie yine de alt kattaki dar geçitlerden birinde hıçkırığa hıçkırığa ağlarken yakalanmak istemiyordu. Bu nedenle yolunu dışarıda, malikânenin arkasında kıvrıla kıvrıla uzanan büyük çit labirentinin hemen dışında aradı.

Normalde çit labirenti en azından bazı konuklar için bir eğlence kaynağı olurdu ama çamur ve kar bu gece labirenti çok daha az zevkli hale getirmişti. Sonuç olarak, Effie labirentin dışındaki bankta neredeyse tek başına oturuyordu. Kendini oraya bıraktı, yüzünü sildi ve kollarını ovuşturdu. Soğuk ve sert hava acısını hafifletti ve birkaç derin, sakın nefes aldı.

Kuyruklu piyanonun hafif tınları yukarıdaki pencerelerden ona doğru süzülüyordu. Dans başladı, diye düşündü Effie. Bütün o yakışıklı beyefendiler birazdan güzel elbiseleri içindeki bütün o güzel hanımları dans pistine davet edeceklerdi. Benedict muhtemelen şu anda bile bir kadına dans teklif ediyordu.

"Bunun pek önemi yok, değil mi?" Effie kendi kendine mırıldandı. "Onun ne yaptığı neden önemli olsun ki? Kimsenin *beni* dansa kaldırmayacağı kesin." Birkaç kez gözlerini kırptırdı ve zorla bir kahkaha attı. "Hah! Düşüncesi bile!"

"Ah canım." Effie'nin sağ tarafından yumuşak, meraklı bir ses geldi ve Effie olduğu yerde dondu kaldı. "Bu o kadar tuhaf bir düşünce mi? Ama şimdi daha önce sorduğumdan daha fazla sormak zorundayım! Dans etmek ister misiniz, bayan?"

Effie tökezleyerek ayağa kalktı. Konuşan adama bakmak için döndü... ve kendini öncekinden daha da şaşkın buldu.

Uzun boylu, kıvrak bir adamdı, ince, siyah kadife bir ceket giymişti. Saçları da en az ceket kadar siyahtı ve uçları hafifçe kıvrılmıştı. Gözleri ilkbaharda tomurcuklanan yapraklar gibi şok edici bir zümrüt yeşiliydi - ay ışığında onu öne çıkaracak şekilde içten hafifçe parlıyorlardı. Effie onun kravat takmadığını düşündü, ama boynunda bu amaca hizmet eden çiçek açmış bir gül vardı.

"Ben... Ben çok üzgünüm, efendim," diyebildi Effie. "Birini rahatsız edeceğimi düşünseydim buraya asla gelmezdim-"

Adam ciddiyle, "Ama ben hiç rahatsız değilim!" dedi. Adam Effie'ye gülümsedi ve Effie onun yarı karanlıkta bile ne kadar yakışıklı görüldüğünü düşündükçe acıyan kalbi burkuldu. Yüz hatları çok zarifti; elmacık kemikleri parmağını kesebileceği kadar sivriydi. "Aslında sizinle tanıştığımı çok memnun oldum," diye ekledi. "Tüm bunlar ne kadar heyecan !"

Effie , ellerini önünde kavuşturdu. Orada bir şey vardı çok garip hakkında yolu adam

onunla konuşuyordu ama ne olduğunu henüz anlayamamıştı. "Efendim," dedi yavaşça. "Burada hizmetçi olduğumun farkında mısınız?" Önceki gün Benedict'le yaşadığı hayal kırıklığı yaratan etkileşimi tekrarlamak istemiyordu.

"Öyle misin?" diye sordu adam. Ona baktı ve gözleri parladı. "Tanrım, *öylesin!*" Bu açıklama onu daha da heyecanlandırmışa benziyordu. "Ne kadar da mükemmel. Lütfen bana adınızı söyler misiniz?"

Effie gözlerini kırptırdı. En son ne zaman bir soylunun kendisine adını sorduğunu hatırlayamıyordu. "Şey... benim adım Euphemia Reeves, lordum," dedi. "Ama çoğu insan bana Effie der."

"Ne güzel bir isim!" Asilzade ona öylesine heyecanla bakıyordu ki, Effie hayatında hiçbir şeyden hoşnutsuz olup olmadığını merak ederken buldu kendini. "Pekâlâ," dedi. "Ben Lord Blackthorn. Ve size *tekrar* sormak istiyorum, dans etmek ister misiniz Bayan Euphemia?" Bunun üzerine elini uzattı ve Effie onun elini tutmasını gerçekten istediğini anladı.

Bu iyi bir fikir değil, diye düşündü Effie. Misafirlerle dans etmemesi gerektiği gerçeğinin ötesinde, bir yanı Lord Blackthorn'un rahatsız edici derecede tuhaf bir adam olduğunu fark etmişti ve ayrıca Effie *Blackthorn* diye bir duymamıştı.

Ama Effie'nin bedeni düşüncelerinin önüne geçmişti ve onun elini çoktan tutmuş olduğunu fark etti. Lord Blackthorn'un parmakları çok uzun ve inceydi ve her nasılsa Şubat ayının ortasında bile taze güllerin kokusunu taşıyordu.

"Sanırım bu dansı biliyorum!" Lord Blackthorn zevkle söyledi. "Leydi Hollowvale bunu bana daha geçen hafta öğretmiş olmalı!" Effie, *Hollowvale* diye bir yer duyup duymadığını anlamaya çalışırken onu belinden tuttu. Lord Blackthorn Effie'yi döndürdü ve Effie yumuşak bir solukla ayakkabılarının üzerinde beceriksizce tökezledi. "Şimdi, Bayan Euphemia," dedi sevgiyle, sanki Effie ilk adımlarını beceriksizce atmamış gibi. "Size çok önemli bir soru sormam gerekiyor: güçsüz olduğunuzu söyleyebilir misiniz?"

"Ben-ne?" Effie şaşkınlıkla sordu. Tekrar tökezledi, şimdi ayak uydurmak için tamamen çıldırıyordu ama Lord Blackthorn onun zorluklarını fark etmemiş gibiydi. Effie, *bu soruda uygunsuz olması gereken bir şeyler var*, diye düşündü. Ama sorunun tam olarak nesinin uygunsuz olduğunu kestiremedi ve şöyle dedi: "Ne demek istediğinizi anlamadığıma eminim lordum."

"Peki," dedi Lord Blackthorn düşünceli bir şekilde. "Seçme şansınız olsa güçlü olduğunuzu mu söylerdiniz yoksa güçsüz olduğunuzu mu?"

Adam onu tekrar döndürdü ve Effie başının döndüğünü hissetmeye başladı. *Dansın hiç de böyle gittiğini sanmıyorum*, diye düşündü. Effie'nin akli adamın sözlerine takıldı ve öfkesi kabardı. "Özür dilerim!" dedi kızgınlıkla. "Ama haddinizi karar verirsiniz ayak parmaklarınıza basacak kadar güçlüyüm, efendim!"

Lord Blackthorn kafasını Effie'ye doğru eğdi, görünüşe göre şaşkıındı. Bunu yaparken kulaklarının uçlarının hafifçe sivrildiğini gördü.

Effie'nin kalbi ani bir korkuyla boğazına kaçtı.

Bir elf! Çılgınca düşündü. Oh, Tanrım kurtar beni, bir elfle dans ediyorum!

"Size hakaret mi ettim, Bayan Euphemia?" Lord Blackthorn sordu. "Oh, niyetim hiç de bu değildi! Görüyorsunuz, son zamanlarda İngiliz erdemini araştırıyordum. Ben bunun güzel çizimler ve pahalı ceketlerle ilgili olduğunu sanıyordum - oldukça sıkıcı, sanırım siz de katılırsınız - ama Leydi Hollowvale bana bunun aslında güçsüzlere karşı nazik, güçlülere karşı zalim olmakla ilgili olduğunu söyledi. Ben de bu kavramı test edebilmek için her yerde birini ya da diğerini arıyordum!"

Effie gözlerini büyüttü. "Hiç de güçlü değilim, efendim!" diye onu ikna etmek için acele etti. "Oldukça güçsüzüm!"

Lord Blackthorn zevkle güldü. "Ne tesadüf!" dedi. "Ne kadar süre aramam gerekeceğini merak ediyordum ama işte ! Hem tam arka bahçemde." Effie'yi ama Effie onun elini tekrar tutmaya cesaret edemedi. Bunun yerine, korkudan inleyerek çamurun içine yuvarlandı.

Soğuk, ıslak çamur Effie'nin ellerini kapladı ve eteğinin dizlerini ıslattı. Başka koşullar altında olsa, bunun fazladan çamaşır yıkamak anlamına geldiğini bildiği için dehşete kapılırdı. Ama içinde bulunduğu durumun dehşeti, fazladan, korkunç bir çamaşır yıkama gününden bile çok daha ağır basıyordu. Effienin annesi ona Peri Halkı hakkında pek çok ibretlik hikâye anlatmıştı; bu hikâyelerin hemen hepsi bir periyle karşılaşan talihsiz fırıncı, ayakkabıcı ya da sütçü için oldukça kötü sonuçlanmıştı. Hatta birçoğu, zavallı kahramanın kazara ruhunu ele vermesiyle son buluyordu.

Lord Blackthorn sanki Effie tür şaka olsun diye kendini bilerek çamurun içine atmış gibi güldü. Elini uzattı ama Effie çamurlu zeminden ona bakmakla yetindi. Effie'nin sessizliğini sürdürmesi üzerine, adam sinir bozucu bir güçle onu kollarından tutup kaldırdı, tekrar ayağa kaldırdı ve elbisesinin üzerindeki çamuru nazıkçe fırçaladı. Elbette bu, kumaşı temizlemek için çok az işe yaradı.

"Oh, mükemmel!" Lord Blackthorn gözlemledi. "Elbisenizi lekelemişsiniz! Elbette bu çok büyük bir rahatsızlık. Temizlemek için yardımımı ister misiniz?"

Effie çaresizce dudaklarını birbirine bastırdı. *Peri masallarındaki insanlar en çok yanlış bir şey söylediklerinde başlarını belaya sokarlar*, diye düşündü. *Belki de şey söylememeliyim, o da gider.*

Lord Blackthorn fazla yeşil gözlerini kırıştırdı. "Sen de mi yaralandın?" diye sordu. "Korkarım seni iyileştiremem. Böyle bir güç beni aşar. Ama..." Ani bir ilhamla eldivenli yumruğunu eline vurdu. "Hangi uzvunuz sizi ilgilendiriyorsa onu çıkarabilir ve yerine yenisini takabilirim!"

Effie dehşet içinde gözlerini açtı. "Hayır!" diye bağırdı, kendini durduramadan önce. "Hayır, , hayır, bu... çok cömertçe! Lütfen, bunu aklından bile geçirme!"

Lord Blackthorn bunun üzerine gözlerini kırıştırdı. "Ama bu hiç de cömertçe bir davranış değil," dedi. "Karşılığında bir tür ödeme istemek zorundayım, aksini ne kadar istesem de. Korkarım periler böyle şeyler yapmak zorunda."

Effie bunun üzerine parmaklarını avuçlarının içinde yoğurarak titrek bir gülümsemeye zorladı. "Oldukça fakirim," dedi. "Ödeyemedim

istesem bile size yardım edemem Lord Hazretleri. Korkarım yardım edecek başka birini bulmanız gerekecek."

Lord Blackthorn düşünceli düşünceli kaşlarını çattı. "Paraya ihtiyacım yok," dedi. "Belki en mutlu anınızı ya da isminizin küçük bir kısmını alabilirim. Gerçekten, bir ya da iki heceyi zar zor kaçırsınız."

Tanrım, diye dua etti Effie sessizce. *Bu periden sağ salim kurtulmama izin ver, ben de bu Pazar başış tabağına fazladan ondalık koyayım.* "Çok nazıksın," dedi kadın yavaşça. "Ama ben kendi sorunlarımı kendim çözmeyi tercih ederim. Annem bana hep bunun karakterimi geliştirdiğini söylerdi."

Lord Blackthorn bu durum karşısında o kadar üzgün görünüyordu ki Effie neredeyse onun için üzülecekti. "Bunun mükemmel bir şekilde sonuçlanacağından o kadar emindim ki," diye iç geçirdi. "Çözebileceğim korkunç bir sorunun olduğuna ikna olmuştum. Ama..." Gözleri meraklı bir ifadeye büründü. "Sorabilir miyim, ne için ağlıyordunuz Bayan Euphemia?"

Effie yutkundu. Bir periye dertlerini anlatmanın iyi bir şey olmayacağından emindi. Ama o tuhaf yeşil gözler ona sabitlenmişti ve kelimeler boğazına doğru yükselip onun izni olmadan dökülmeye başladı. "Birine aşık oldum," dedi Effie kısık sesle. "Bu benim aptallığımdı. Ve bu gece bana onun beni asla sevemeyeceğini hatırlattı."

Effie, onsuz koştuğu için ağzını lanetledi. *Bunların hiçbirini söylemek istememiştim!* diye düşündü. *Şimdiden bana büyümlü bir şey mi yaptı?*

"Ne korkunç," diye içini çekti Lord Blackthorn, ama bunu öyle bir şekilde söylemişti ki Effie onun memnun mu yoksa sempatik mi olduğundan emin olamadı. "Ama neden o seni sevmesin geri , Bayan

Euphemia? Son derece sevimli bir benziyorsun. Kendine ait tam bir ruhun ve tüm orijinal parmakların var!"

Effie bir kez daha sessizliğini korumaya çalıştı ama Lord Blackthorn garip bir şekilde adının heceleri üzerinde durmuştu ve bu ismin sesi Effie'nin ruhunu çekiştirerek dudaklarından yepyeni bir cevap çıkmasına neden oldu.

"O bir baronun oğlu, Lord Hazretleri," diye ağzından kaçırdı Effie. "Ve ben sadece bir hizmetçiyim. Hiçbir baronun oğlu bir hizmetçiyle evlenmez. Böyle bir şey yapılmaz." Lord Blackthorn bu sözlerle çok şaşırmış görünüyordu, bu yüzden Effie ekledi: "Bu... sanki ben size ödeme yapmadan bana bir iyilik yapmışsınız gibi olur."

Bu ekleme perinin gözlerine anlayış ışığı getirdi ve bilgece başını salladı. "Anlıyorum," dedi Lord Blackthorn. "Ah, ne sorun ama. Ne *olağanüstü* bir sorun!" Parlak bir şekilde gülümsedi. "Tam da en olağanüstü yardımı gerektiren türden bir sorun!"

Effie temkinli bir ifadeyle, "Orada yardım alabileceğimizi sanmıyorum," dedi. "Gerçekten, sorun değil. Şimdiden kendimi daha iyi hissediyorum, Lord Hazretleri."

Lord Blackthorn ona başını salladı. "Ama mesele çok basit!" dedi. "Söyleyin bana Bayan Euphemia, bir baronun oğlu normalde kiminle evlenir?"

Effie yine ezici bir cevap verme ihtiyacı hissetti. Dudaklarını birbirine bastırdı, cevap vermemek için şiddetle konsantre oldu... ama kelimeler yine de ağzından döküldü. "Onun gibi biriyle evlenirdi, Lord Hazretleri," dedi nefes nefese. "Belki bir baronun kızıyla, ya da-oh, *canımı sıkma!*"

Bu onun adıydı, Effie acıyla fark etti. O lanet olası periye, ne olduğunu anlamadan önce kendi adını vermişti. Effie belli belirsiz, perilerin bir insanın ismiyle korkunç şeyler yapabileceğini hatırlıyor gibiydi. *Çoktan gidip yanlışı bir şey söyledim*, diye düşündü Effie, yükselen bir korkuyla. *Ama bu ne büyük ! Başta onun ne olduğunu bilmeme imkân yoktu!*

Lord Blackthorn onun cevabı karşısında gülümsedi. "Ne kadar rahatladım!"

dedi. "Bu hiç sorun değil, Bayan Euphemia. Sizi bir baronun kızına dönüştürebilirim ve sevdiğiniz adamla evlenirsiniz!"

Effie gürültülü bir diş şakırtısıyla ağzını aniden kapattı. Bir anlığına, tüm korkusu - ıslak, çamurlu mutsuzluğu - buharlaştı.

at ve Dokunmak . o
beklenmedik

Öneri.

"Sen... sen bunu yapabilir misin?" Effie fısıldadı. Bu kez onu konuşturmanın adının anılması olmadığını biliyordu.

"Gerçekten de yapabilirim," dedi Lord Blackthorn. Kızın ilgisini gerçekten çekecek bir şey bulduğu için duyduğu heves acı verici bir şekilde belirgindi. Elini tutmak için uzandı ve sevgiyle okşadı. "Seni istediğin türden bir İngiliz soylusu yapabilirim, yani senin durumun için önemli olan tüm amaçlar için. Bunu hemen şimdi bile yapabilirim! Arkamızdaki baloya gidip dans etmek ister misin?"

Effie'nin ağzı kurudu. Boğazı gözyaşlarıyla neredeyse tekrar kapanıyordu. Elini periden çekip umutsuzca göğsüne bastırdı.

Effie birkaç dakika önce o balo salonunun altındaki geçitlerde durmuş, tam da o imkânsız rüyayı görüyordu. Şimdi tüm o hayaller bir anda gözünün önüne geliyordu; her zamankinden daha parlak ve daha çekici. Ama bu sefer rüya dokunabileceği kadar yakındı. Tek yapması gereken *evet* demekti ve Hartfield'a bir hizmetçi olarak değil, bir eşit olarak girebilecekti.

Evet. Evet, lütfen. Kelimeler dilinin ucundaydı. Ama Effie onlarla birlikte gelen duygu dalgalanmasını tam zamanında fark etti ve gözlerini şiddetle kapattı.

"Dilekler at olsaydı," diye usulca okudu, *"dilenciler binerdi. Eğer şalgamlar süngü olsaydı, yanımda bir tane taşırdım."*

Effie gözlerini açtığında Lord Blackthorn'un şaşkın bir ifadeyle onu izlediğini gördü. Hâlâ o kadar yakındaydı ki, taze güllerin kokusu her nefeste ona geliyordu.

"Anlamıyorum, Bayan Euphemia," dedi. "Bir dilek mi tutuyorsunuz?"

"Hayır," dedi Effie yumuşak bir sesle. "Kendime dilek tutmanın iyi bir şey olmadığını hatırlatıyorum." Kollarını kendi etrafında sardı. "Korkarım içeri dönmem gerekiyor Lord Hazretleri. O baloda çalışıyor olmam gerekiyor. Burada fazla oyalanırsam, benim işimi başkaları yapmak zorunda kalacak ve bu hiç adil değil."

Lord Blackthorn belirgin bir şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Anlıyorum," diye iç geçirdi. "Güçsüzlere yardım etmek ilk düşündüğümünden çok daha zormuş. İngiliz erdeminin bu kadar nadir olmasına şaşırmamalıyım sanırım!" Sanki Effie'nin söylemek istediğinden çok farklı bir şey anlamış gibi ona nazıkçe gülümsedi. "Önemli değil! I

baştan vazgeçmeyeceğim, Bayan Euphemia. Bana isminizi verecek kadar nazik olduğunuza göre, ben de size kendi ismimi vereceğim. Gerçek adım Juniper Jubilee. Eğer en ufak bir şeye ihtiyacınız olursa - ne olursa olsun! - o zaman tek yapmanız gereken bu ismi üç kez söylemek, ben de hemen size yardım etmek için geri döneceğim."

Effie gözlerini kırıştırmaktan kendini alamadı. "Juniper Jubilee mi?" diye tekrarladı kendini durduramadan. "Ne tuhaf bir isim!"

Lord Blackthorn -ya da Effie'ye göre *Bay Jubilee*- ona iltifat etmiş gibi gülümsemekle yetindi. "Teşekkür ederim, Bayan Euphemia," dedi. "Bu ismi kendim seçtim. Hâlâ da çok severim."

Effie başını yavaşça salladı. "Şey... Bay Jubilee," diye devam etti. "Geri dönüp çalışmak zorunda olmam gerçekten umurunuzda değil mi? Kırılmayacaksınız, değil mi?"

Lord Blackthorn yine gülümsedi. "Nasıl ki?" diye sordu. "Bana değerli zamanınızı ve sohbetinizi ayırdınız, Bayan Euphemia. Hatta benimle dans edecek kadar da naziktiniz."

Effie onun olağanüstü yeşil gözlerinin altında büzüldü. Herhangi bir insan ona bu şekilde hitap etseydi, gururu okşanabilirdi. Ama bu gözlerde ona bu konuşmanın her kelimesinin ne kadar tehlikeli olabileceğini hatırlatan bir şey vardı. Bakışlarını rahatsız bir şekilde yere doğru çevirdi.

"Ben... Ben gideyim o zaman, Lord Hazretleri," dedi Effie.

Ama başını kaldırıp tekrar baktığında, elf çoktan gitmişti.

BÖLÜM 2



Etekleri hâlâ çamur içinde olmasaydı, Effie bütün bu karşılaşmanın

Lord Blackthorn'la görüşmesi bir hayaldi. Aslında hâlâ kafasını mı çarptığını yoksa yorgunluktan halüsinasyon görmeye mi başladığını merak ediyordu ama her iki durumda da Lydia'ya bu görüşmeden bahsetme fırsatı olmamıştı. Effie içeriye döner dönmez diğer hizmetçilerden birinden yedek bir elbise ödünç almak zorunda kaldı, böylece konukları beklemek üzere baloya geri dönebilecekti. Gecenin geri kalanı o kadar uzun ve yorucuydu ki, hiçbir punç kadehleri, akşam yemeği tabakları ve birinin uygunsuz fazladan kuzeni için masada yer bulma ihtiyacı dışında pek bir şey konuşacak zaman bulamadı.

Effie sonunda yatağına yattığında, garip elflerle ilgili tüm düşünceler aklından tamamen uçup gitmişti. Sadece birkaç saat sonra, Lydia şömineler hakkında inlerken uyandı. Bir balonun ertesi sabahı bile, *her zaman* şömineler vardı.

"Bizi öldürecek," diye mırıldandı Lydia, ikisi de ocakları yakmak için yukarı çıkarken. "Leydi Culver'ı yani. Bu sonsuza dek böyle devam edemez, Effie."

Effie, "Nefesimizi şikayet ederek boşa harcamayalım," diye yalvardı. "Bugün çok yorgunum, bunun için enerjim olduğunu sanmıyorum."

Bugün en azından alt kattaki hizmetkârlar kahvaltı yapma şansına sahipti, çünkü Aile'nin tamamı uyuyordu. Ancak kahvaltı bile kendi sefil, ekstra sürpriziyle birlikte geldi.

Bayan Sedgewick yorgun bir ifadeyle, "Leydi Panovar dün gece yaklaşık bir düzine kez Fransız hizmetçisinden söz etti," dedi. "Leydi Culver geceyi öfkeyle bitirdi. Ona hemen bir Fransız hizmetçi bulmam konusunda ısrar etti."

Lydia'nın ağzı açık kaldı. "Ne?" diye güldü. "Öylece mi? Ve *onun* maaşıyla mı? Fransız hizmetçiler çok pahalı değil mi?"

Bayan Sedgewick'in Lydia'yı küstahlığından dolayı azarlamaması hepsinin ne kadar yorgun olduğunun bir göstergesiydi. Bu Temizlikçi Normalde ısrar etti o ve personel Kulak misafiri olmadıkları zamanlarda bile Aileye büyük saygı gösterirlerdi. Bayan Sedgewick içini çekerek, "Belli ki bu bölgede Fransız hizmetçi yok ve Leydi Hazretleri'nin de Leydi Panovar gibi Fransız hizmetçi getirme bütçesi yok," dedi. "Konuyu özetlemek gerekirse, hepinizin Fransız hizmetçi *olması* gerekiyor." Effie göz kırptı Yavaşça. "Bayan Sedgewick," o dikkatlice söyledi. "Küstahlık etmek istemem ama... bu ne anlama geliyor?"

Tam olarak ne demek istiyorsun?"

Bayan Sedgewick Effie'ye sıkı bir gülümseme attı. "Demek ki yeni Fransızca isimlere ihtiyacınız olacak," dedi. "En azından merdivenlerin üstündeyken. Ve Fransız aksanıyla konuşmak için pratik yapman gerekecek."

George hafif bir öksürükle, "Ee," diye konuştu. "Uşakları da mı?"

"Hayır," dedi Bayan Sedgewick uzun süre acı çekerek. "Bildiğim kadarıyla Leydi Panovar'ın Fransız uşağı yok, dolayısıyla Leydi Culver'in da Fransız uşağa ihtiyacı yok. Şimdilik İngiliz olarak kalabilirsin, George."

"Ne Leydi Culver'in ne *de* Bayan Sedgewick'in uşaklar konusunda bir söz hakkı olduğunu sanmıyorum, George," diye sertçe ekledi Bay Allen. Saygıdeğer uşak bir kenarda durmuş, sabırla Bayan Sedgewick'in açıklamasını bitirmesini ve böylece üst kattaki hizmetkârların kahvaltı için başka bir odaya *çekilmelerini* bekliyordu. Paltosu, geçirdikleri uzun geceye rağmen her nasılsa tertemizdi ve çelik grisi bıyıkları özenle kesilmişti. Effie, Bay Allen gerçekten de Hartfield'a geldiğinde kendisine yakıştırılan o muhteşem profesyonelin ta kendisiydi, diye düşündü.

Bayan Sedgewick, Bay Allen'a ters ters baktı ama o an için ona karşı çıkmadı. "Lydia... Sanırım sen *Marie* olacaksın. Ve Effie-er, diyelim ki artık *Giselle*'sin."

Effie nefesini içine çekti. Her nasılsa, bu sıradan isim Değişim, çünkü sefil balonun tamamından bile daha saldırgan hissettirdi. *Ve işte böyle*, diye düşündü, *birdenbire kendim olmama bile izin verilmiyor.*

George Effie'nin gözlerindeki bakışı fark etmiş olmalı ki yüzünde sempatik bir ifade belirdi. "Aile bana hâlâ *James* der, " diye teklif etti. "Sanırım son uşak oydu?"

"Bizim hiç *James*'imiz olmadı," dedi Lydia asık suratla. "Sadece Aile uşaklara böyle hitap etmeyi tercih ediyor. Aslında hiçbiri isimlerimizi bilmiyor. Leydi Culver'in da yeni Fransızca isimleri hatırlayacağından şüpheliyim."

"*Yine de*," diye sertçe araya girdi Bayan Sedgewick. "Fransız aksanınızla pratik yapmanızı istiyorum. Unutmayın. Hafta sonunda tüm hizmetçileri sınava tabi tutacağım."

Masa boyunca homurtular yükseldi. Bayan Sedgewick kızları azarlama zahmetine bile katlanmadı. Bunun yerine, kaşlarını çatarak Bay Allen'a döndü ve hışımla kapıdan geri dönerek kendi kahvaltısına çekildi.

"Fransız aksanı çalış," diye mırıldandı Lydia tabağına bakarken, inanmayan bir ses tonuyla. "Fransız aksanının nasıl bir şey olduğunu biliyor *musun* Effie?"

"Sanırım Leydi Culver'ın bir iki kez Fransızca bir söylediğini duymuştum," diye mırıldandı Effie. "Ondan *tendre* , değil mi?"

Lydia gözlerini kıstı. "Balodaki beylerden biri içkisini dökünce Fransızca bağırmaya başladı," dedi karanlık bir sesle. "Belki *de o* kelimelerden bazılarını çalışmalıyım."

Effie buna cevap vermedi. O biliyordu ki Lydia Ne kadar üzgün olurlarsa olsunlar, hiçbiri Leydi Culver'ın önünde küfretmeye cesaret edemezdi. Ancak rahatsız bir şekilde başını çevirdiğinde, gözleri hizmetkârlar salonunun kapısının yanında duran uzun boylu, asil bir figüre takıldı.

Effie dehşet içinde donakaldı.

Lord Blackthorn şu anda yüzünde fevkalade meraklı bir ifadeyle toplanmış hizmetkârları izliyordu. Effie'nin perinin ne zaman ortaya çıktığına dair hiçbir fikri yoktu ama ince kadife ceket ve parlak yeşil gözleriyle hizmetkârların arasında göze çarparken, odadaki başka hiç kimse ona aldırış etmiyor gibiydi.

"Lydia?" Effie titreyerek fısıldadı. "Kapının yanındaki adamı görüyor musun?"

Lydia başını çevirdi ve dudaklarını büzdü. "Ah evet, o," dedi, sanki elfin varlığında olağandışı bir yokmuş gibi. "Ne olmuş ona Effie?"

Effie gözlerini hızla kırıştıtarak durumun gülünçlüğünü kendi beklentileriyle çalıştı. "Şey, o-o tuhaf değil mi?" Effie ısrar etti. "Ona bir daha bak Lydia! Boğazına bir gül sarmış!"

Lydia kaşlarını çattı. Bir an için yüz hatlarında endişeli bir ifade belirdi... ama kısa süre sonra bu endişe yerini şaşkın bir dikkat dağınıklığına bıraktı. "Demek öyle," dedi. "Bu da bir şey değil mi?"

Lydia o anda yemeğine geri döndü ve konuşmanın tamamını unutmuş gibiydi.

"Bayan Euphemia!" Lord Blackthorn Effie'nin kendisine doğru baktığını fark etmişti ve şimdi her zamanki keyifli yürüyüşüyle ona doğru ilerliyordu. Parlak yeşil gözleri neşeyle parlıyordu. "Dışarıda ne güzel bir sabah var! Dışarısı çok güneşli, biliyorsun." Durakladı, sonra düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. "Ah canım! İngilizce konuşmanın her zaman hava durumu hakkında olmadığını unutup duruyorum. Onun yerine yunuslardan konuşalım mı?"

Effie çaresizce etrafına bakındı ve yardımına koşabilecek birini aradı. Ama tıpkı Lydia gibi, diğer hizmetkârların hepsi de önlerindeki elfe olan ilgilerini tamamen kaybetmişlerdi. Effie çaresiz ve dehşete düşmüş bir halde Lord Blackthorn'a doğru döndü.

Effie titreyerek, "Gittiğinizi sanıyordum Lord Hazretleri," dedi. hiç emin değildi nasıl cevap vereceğinden onun

yunuslar hakkında bir soru sordu ve bu yüzden hemen geçip gitti. "Ama neden ben gideyim, Bayan Euphemia?" Lord

Blackthorn Effie'ye sordu. Şimdi sesi tamamen şaşkın geliyordu. "Elbette, sen zor durumdayken seni terk edeceğimi düşünemezsin! Bu benim için hiç de erdemli bir davranış olmaz!"

Effie'nin midesi ayaklarına kadar indi. Bu sabah ne kadar yorgun olursa olsun, elfle olan karşılaşmasını tamamen unutmayı başarmıştı. Ne kadar da kibirliydi! Effie bir şekilde kendini, annesinin peri masallarındaki *diğer* aptal kadınların aksine, perinin dikkatinden sonsuza dek akıllıca kaçtığına ikna etmişti.

Effie umutsuzca, "Bu... çok düşünceli bir davranış, lordum," dedi. "Ama gerçekten, ısrar ediyorum. Belli ki siz önemli bir elfsiniz. Sizi bu şekilde görevlerinizden alıkoyamam."

Lord Blackthorn eldivenli ellerinden birini göğsüne bastırdı. "Ne kadar asilsiniz!" diye bağırdı. "Ne kadar alçakgönüllü! Her geçen saniye seçimimden daha da emin olmamı sağlıyorsunuz, Bayan Euphemia. Gerçekten de şu anki durumunuzdan çok daha iyisini hak ediyorsunuz!"

Effie sandalyesine çöktü ve yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Ama sorun nedir?" Lord Blackthorn ona sordu. "Şimdi yine üzgünsün! Fransızca hakkında mı, Bayan Euphemia? Size hemen Fransızca öğretebilirim, biliyorsunuz. Bunu yapmaktan çok mutlu olurum."

"Hayır," diye sızlandı Effie. "Sorun değil, Lord Hazretleri. Fransızcayı gerçekten kendi başıma öğrenmeliyim."

"Çok yorgun görünüyorsunuz," diye Lord Blackthorn. "Uykunuz huzursuz mu geçti? Uykuya dalmanıza yardımcı olabilirim, orası kesin. Sence ne kadar süre en iyisi olur? Bence en az bir yıl geleneksel-"

Effie sandalyesinden fırladı. "Gerçekten yapmam gereken işler var!" diye ağzından kaçırdı. "O büyük balodan sonra yapmam gereken bir sürü süpürme işi var!"

Lord Blackthorn ona göz kırptı. "Ama henüz kahvaltınızı bitirmediniz, Bayan Euphemia," diye işaret etti.

Effie'nin yüzü kızardı. "Ben... aç değilim," diye yalan söyledi. Zavallı midesi ağlamaklı bir şekilde guruldadı ve elften kurtulur kurtulmaz bir şeyler atıştırmak için gizlice mutfağa ineceğine dair kendi kendine söz verdi. "Ee, neden *sen* almıyorsun?" diye ekledi ilhamla. Elbette periler de yemek yiyordu, değil mi? Belki de Lord Blackthorn yemeğe oturursa, en azından birkaç dakikalığına Effie'nin saçından uzak dururdu.

Lord Blackthorn düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu. "Emin misiniz?" diye sordu ona. "Gerçekten bana kahvaltınızı vermek istiyor musunuz, Bayan Euphemia?"

Soruyu sorarken sesinde garip bir ton vardı ama Effie'nin bunu çözümleyecek enerjisi yoktu. "Evet," diye iç geçirdi. "Evet, eminim. Lütfen oturun Lord Hazretleri." Boş sandalyesini işaret etti.

Effie'nin içini rahatlatan Lord Blackthorn onun yerine oturdu, hâlâ düşünceli görünüyordu. "Ne kadar cömert!" diye mırıldandı. "Bütün İngiliz hizmetçiler böyle midir?"

Lydia dönüp ona baktı. "Merhaba!" dedi. "Nereden , *mösyö*?" Effie yüzünü buruşturdu.

Lydia'nın yarım yamalak Fransız aksanı denemesi. *Oh, asla inandırıcı olamayacağız*, diye düşündü.

"Ben Blackthorn'dan geliyorum, tabii ki !" elf cevap verdi neşeyle. "Peki *sizin* adınız nedir, genç bayan?"

Effie bu soru karşısında gözlerini fal taşı gibi açtı. Lydia'nın koluna yapıştı ve o cevap vermeden önce onu oturduğu yerden kaldırdı. "Yardıma ihtiyacım olacak Lydia!" diye soluk soluğa bağırdı. "Tüm bu... süpürme işlerinde!"

Lydia'nın ağzı açık kaldı. "Ne?" diye sordu inanamayarak. "Ama kahvaltım-"

"Zaten yeterince yedik," diye tısladı Effie ona. "Lord Hazretlerine kahvaltını da vermelisin Lydia. Ne de olsa çok seçkin bir konuk."

Lydia gözlerini kıstı ama Effie onun yan tarafını çimdikleyince Lydia irkildi. "Oh, tamam!" Lydia ofladı pufladı. "Benim kahvaltımı da al, neden almıyorsun?"

Lord Blackthorn ikisine de baktı, aniden bunalmış görünüyordu. "Zorunda mıyım?" diye sordu. "Şey... Sanırım , eğer ısrar ediyorsanız."

Effie, Lydia'yı kapıya doğru sürüklemeye başlarken bile ona zorla gülümsedi. "Acele etme!" dedi.

Kapıyı açıp aceleyle koridora çıkar çıkmaz Lydia kolunu Effie'nin elinden kurtardı. "Neyin var senin Effie?" diye sordu diğer hizmetçi. "Ben sadece birkaç ısırık aldım ve senin de aynısını yaptığını biliyorum!"

"Az önce konuştuğun adamda *bir* tuhaflık mi?" Effie çaresizlik içinde sordu. "Kulakları sivri, Lydia! Gözleri çok tuhaf! Sana daha önce de söyledim.

Boynuna bir gül takıyordu ve bu seni pek etkilememiş gibiydi!"

Lydia yine kaşlarını çatı. Ancak bu kez Effie'nin sözleri bir şekilde nüfuz etmiş gibiydi. "Sanki... sanki ben böyle bir şeyi fark ederdim," dedi Lydia kuşkuyla. Ama birdenbire kendinden daha önce olduğundan daha az emin göründü. "Birdenbire ortaya çıktı, değil mi? Ve şimdi fark ediyorum ki adını bile bilmiyorum."

"O bir elf!" Effie inledi. "Dün gece onunla konuştum Lydia. Ne kadar aptalım, temelli gittiğini sanmıştım ama belli ki hâlâ burada! Ne yaparsan yap, ona adını vermemeli ya da onunla herhangi bir anlaşma yapmamalısın!"

Lydia parmaklarını alnına bastırdı. "Ama emin misin?" diye mırıldandı. "Elfler gerçekten de hizmetkârların salonuna girip insanların kahvaltılarını mı yiyorlar? Bu çok komik bir şey gibi görünüyor."

"Umarım kahvaltılarımızı yemek için en azından biraz zaman ayırır," diye nefes aldı Effie. "Ne yapacağımdan bile emin değilim Lydia. Bayan Sedgewick'e söyleyelim mi? Ya da belki Bay Allen'a. O da şehirden, değil mi? Perilerle uğraşmak hakkında bir şeyler biliyor olmalı!"

Lydia Effie'ye şüpheli bir bakış fırlattı. "Bay Allen'ın bile daha önce perilerle uğraştığını sanmıyorum," dedi. "Ama haklısın, gerçekten *bir şeyler* söylemeliyiz."

Effie koridordan aşağıya, Mrs. Sedgewick'in odası, üst kattaki hizmetkârların kahvaltı edeceklerini bildiği yerdi. Lydia da onun peşinden gitti, ama diğer hizmetçi ayaklarını isteksizce sürükledi.

Her ikisi de Bayan Sedgewick'in kapısını çalmayı pek istemiyordu. Ama Effie söz konusu olanın *kendi* sorunu olduğunu biliyordu ve bu yüzden parmaklarını yüksek sesle vurmak için kendini zorladı.

Bayan Sedgewick'in tahta tabanları kapıya doğru şakırdadı. Az sonra hizmetçi kadın kapıyı açtı, yorgun ve sinirli görünüyordu. "Bu acil bir durum olsa iyi olur, yoksa ben-oh! Effie!" Bayan Sedgewick'in hırçın sesi biraz yumuşadı. "Bir sorun mu var?"

Effie bir an için suskun bir şekilde hizmetçiye baktı. Hizmetçiye aralarındaki periden bahsetmek çok doğal gelmişti ama şimdi Effie onun karşısında dururken sorunu *nasıl* ifade edeceğinden emin değildi. "*Hizmetçilerin salonunda kahvaltımı yiyen peri var,*" diyemem, diye düşündü panik içinde.

Ne yazık ki, Effie'nin yorgun zihni onunla birlikte kaçmıştı ve bu yüzden gerçekten de şöyle dedi: "Hizmetçilerin salonunda kahvaltımı yiyen bir peri var, Bayan Sedgewick."

Bayan Sedgewick gözlerini kırptırdı. Effie arkasında bir yerde, üst kattaki diğer hizmetkârların yemeklerini yerken çıkardıkları tabak seslerini duydu.

"Effie," dedi Bayan Sedgewick yavaşça. "Sana neler oluyor anlamıyorum. Normalde omuzlarının üzerinde çok sağlam bir kafan vardır. Herhalde diğer hizmetkârlardan birinin seni aptalca bir cesarete sürüklemesine izin vermedin, değil mi?" Bayan Sedgewick normalde böyle bir şey yapacak Lydia'ya şüpheyile *baktı*.

"Hayır, Bayan Sedgewick!" Effie umutsuzca konuştu. "Oh, ben yanlış söyledim. Ama gerçekten ciddiym, Bayan Sedgewick, orada

bir peri ve her türlü soruna yol açacak-" "Hepimiz çok *yorgunuz*, Effie!" Bayan Sedgewick tersledi.

Bu kez sesinde bir parça buz vardı. "Ben Bu saçmalıklarla uğraşacak ne zamanım ne de enerjim var. Şimdi, bu konuda tek bir kelime daha duymak istemiyorum, beni anlıyor musunuz?"

Effie çaresizce hizmetçiye baktı. Lydia'ya yalvaran bir bakış atmak için döndü.

"Orada... bir peri *var*, Bayan Sedgewick," dedi Lydia, ama Effie onun bu sözlerle hâlâ tam olarak inanmadığını biliyordu. "Bana adımı falan sordu."

"Başka bir şey *söylemedim*!" Bayan Sedgewick tersledi. "İkinizden de! Ve eğer bu aptalca şakayı sürdürürseniz, kızlar, önümüzdeki hafta boyunca her gün sizi bulaşıkhanede tutacağım, bana yardım edin!"

Bayan Sedgewick bu kez onlara cevap verme şansı tanımadı. Aksine, Effie'nin dizlerinin bağının çözülmesine neden olan korkunç bir kesinlik duygusuyla kapıyı çarparak kapattı.

"Sanırım bunu beklemeliydik," diye iç geçirdi Lydia. Effie'ye doğru döndü. "Periyi görmezden gelebileceğimizi ve onun da... çekip gideceğini düşünmüyor musun?"

Effie kederle başını salladı. "Dün gece gittiğini sanmıştım," dedi. "Ama sonra bu sabah ortaya çıktı ve şimdi söylediğim hiçbir şey onu gitmeye ikna edemez!"

"Şey..." Lydia burnunu kırıştırdı. "Belki de yardımsever bir peridir? Ayakkabı tamir eden ya da iplik eğirenlerden biri olabilir."

Effie umutsuzca başını salladı. "Hayır, hiç de değil," dedi. "O bir *lord*, Lydia. Onlar her zaman en kötü

İnsanlara lanet okuyan ve onları ruhlarından bir grup!"

Lydia yüzünü buruşturdu. "Normal lordlar yeterince kötü," mırıldandı. "*Peri* lordları tamamen başka bir şey olmalı." Dudaklarını büzdü. "Ama başka kime söylememiz gerekiyor? Leydi Culver için bir hikâye uydurmaya kalkarsak Bayan Sedgewick'in bizi kırbaçlatacağından adım gibi eminim."

Effie yüzünü ovuşturdu. Bayan Sedgewick bir konuda haklıydı: şu anda hepsi perilerle uğraşmak için fazla yorgundu. "Bilmiyorum," diye itiraf etti. "George yüzüme güler, eminim. Oh, bu korkunç. ... sanırım anneme yazabilirim? Bütün o peri masallarını biliyor, belki onu nasıl uzak tutacağını bilir."

Lydia başıyla onayladı. "Evet, annene sor," dedi. "Cookie'yle de konuşacağım. Bir keresinde bana bir aşk büyüsü için kullanılacak tüm bitkileri söylemişti, o yüzden bir periyi yola getirecek bir bitkisi olabilir." Lydia endişeyle kaşlarını çatı. "Gerçekten de ev işlerini halletmemiz gerekiyor Effie, yoksa burada daha fazla çalışamayacağız."

Effie bu düşünce karşısında donup kaldı. "Neden bütün bunlar bir anda olmak zorunda?" diye mırıldandı kendi kendine. "Bunu hak edecek kadar korkunç bir şey yapmadım herhalde?"

"Neydi o?" Lydia esnemenin ortasında ona sordu.

Effie irkildi. "Ben... hiçbir şey," diye iç geçirdi. "Yine tekerleme mırıldanıyordum."

"Bunu en tuhaf zamanlarda yapıyorsun," diye mırıldandı Lydia.

Merdivenlerden yeşil çuha kapıya doğru yorgun argın yürüdüler, bir yandan da süpürgeleri arıyorlardı.

gitti.

Ancak evin ön girişine çıktıklarında tek bir toz zerresi bile bulamadılar. Aslında... zaten mükemmel derecede temizdi.

"," dedi Effie.

"Tanrı'ya şükür!" dedi Lydia.

Giriş holü, çizmeli ayaklarıyla içeri girip çıkan misafir yüzünden çamur ve tozla dolmuş olmalıydı. Effie o sabah şöminelerle ilgilenmek için oradan geçerken korkunç dağınıklığı fark etmişti.

Ancak ön giriş yolu şu anda ilk inşa edildiği günkü kadar temiz görünüyordu. Tüm döşeme tahtaları pırıl pırıl temizlenmişti; hatta birileri tamamlamak için üzerine yepyeni bir kum tabakası bile dökmüştü! Girişteki diğer tüm yüzeylerin tozu özenle alınmıştı; lamba fitilleri düzgünce kesilmişti; perdeler dövülmüştü!

Effie, "Bu bir felaket," diye inledi. "Ama bunu nasıl yaptı Lydia? Onunla hiç anlaşma yapmadık ki! Ben kesinlikle ona hiçbir şey için söz vermedim!"

Lydia'nın yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Oh, ne önemi var, Effie?" diye sordu. "Bitti! Balodaki tüm o korkunç karmaşa sihirle yok edildi!" Lydia'nın gözleri büyüdü ve aceleyle balo salonuna doğru koştu. Orada kapıları açtı ve sevinçle güldü. "Bak, Effie! Balo salonu da temiz! Her şey bu şekilde olursa biraz kestirecek vaktimiz bile olabilir!"

"Dinlemiyorsun!" Effie Lydia'ya söyledi. Diğer hizmetçinin yanından geçip balo salonuna baktı ve kalbi dizlerine doğru daha da battı. aynalar hepsi olmuştu.

temizlenmiş ve başka bir yere saklanmıştı. Her tıpkı balo için hazırlanmadan önceki gibi görünüyordu. "Bunun bir *bedeli* olacak Lydia," dedi Effie. "Bir peri bütün bunlar için bize ne detecek?"

"Umurumda değil, zerre kadar!" Lydia açıkladı. "Ben yatağıma dönüyorum, Effie. Ayaklarımın üzerinde uyuyakalacakmışım gibi hissediyorum."

Effie, diğer hizmetçi kollarında süpürgesiyle dans ederek uzaklaşırken Lydia'nın peşinden gitmesi gerektiğini biliyordu. Ama onun yerine kendini boş balo salonuna bakarken buldu, tarifsiz bir korkuyla donup kalmıştı.

BÖLÜM 3



T Effie'nin bu temizliği geri alması mümkün değildi. geldi. Konunun üzerinde durmaktansa mutfağa inip yiyecek bir şeyler istedi ve sonra da büyük bir çamurlu elbisesini yıkamak için bulaşıkhaneye götürdü.

Neyse ki sadece bir elbise ve bir vardiya olduğu için Effie'nin sadece bir küvet için yeterli suyu getirip kaynatması gerekti. Ama elbise Leydi Culver'ın eski eşyalarından biri olduğu için yakasında biraz dantel vardı. Bu da Effie'nin danteli söküp yakadan çıkarması ve sonra da geri kalanını sodalı sabunla fırçalaması gerektiği anlamına geliyordu. Bulaşıkçı Alice, Effie çalışırken durmadan kokudan şikâyet ediyordu ama Effie onun kendisine eşlik etmesinden içten içe memnun olduğunu biliyordu.

Effie nemli elbisenin suyunu olabildiğince sıkmayı sırada, Bayan Sedgewick bulaşıkhanenin kısa merdivenlerinden takırdayarak indi. "Effie!" dedi kahya sertçe. "Misafir var. Leydi Culver'ın ona ve birkaç konuğa çay servisi yapman gerekiyor."

Effie gözlerini kırptırdı. "Er-" diye başladı. Neredeyse en güzel elbisesinin hâlâ parça parça olduğunu söyleyecekti... ama Bayan Sedgewick'in o sabahki sert azarından sonra Effie bunun kendisine sadece bir azar daha kazandıracağından şüphelendi. Bunun yerine çok dikkatli bir şekilde, "Bunu dikmek için yanımda götürebilir miyim?" diye sordu.

Bayan Sedgewick bulaşıkhaneden çıkmak için arkasını dönmüştü bile. Sabahının çok daha yoğun geçtiği belliydi. "Evet, güzel!" Bayan Sedgewick dedi ki. "Çaydan gözünü ayırmadığın sürece sorun yok. Ve unutma, şu andan itibaren *Giselle* sensin. Leydi Culver'a söyledim ve o da bu ismi onayladı, bu yüzden unutmamalısın."

Effie yüzünü buruşturdu. "Evet, Bayan Sedgewick," dedi nemli elbisesini toplarken.

"*Oui*, Bayan Sedgewick," diye düzeltti hizmetçi Effie, hiç de Fransızcaya yapmacık bir aksanla.

Effie yine yanıt vermedi, çünkü kendisinin de doğru söyleyebileceğine güvenmiyordu.



Leydi Culver bu sabah çayını Mavi Oda'da içmeye karar vermişti - Hartfield'da üç farklı sabah odası vardı ve bu yüzden her zaman belirtmek gerekiyordu. Effie mutfağa uğrayıp taze bir demlik çay hazırladı ve Bay Allen'in getirme nezaketini gösterdiği gümüşlerle birlikte bir tepsiye yerleştirdi. "Leydi Culver arkadaşı Bayan Buckley ile birlikte ziyarete geldi," dedi Bay Allen, ikisi de mutfaktan çıkarken Effie'ye kaba bir şekilde. "Onlar

Bu yüzden Leydi Culver her şeyin en iyi şekilde olmasını istey."

"Yemin ederim, hepsini nasıl takip ettiğinizi bilmiyorum, Bay Allen!" Effie hayret etti. "En çok Lord Culver'ın işleriyle ilgileneceğinizi sanıyordum."

"Ailenin tüm refahı beni ilgilendirir, Euphemia," dedi Bay Allen, ciddi ve profesyonel bir ses tonuyla. "Benim konumumda olan sadece çok aptal adamlar aksini düşünür."

Bayan Sedgewick onun işine burnunuzu düşünüyor, diye *düşündü* Effie. Neyse ki, yorgun dudaklarından kelimeler dökülmeden önce Bay Allen çoktan aksi yöne doğru yola çıkmıştı. Effie içini çekti ve çay tepsisini biraz daha yukarı kaldırdı. Merdivenlere giderken hizmetçilerin salonuna bakmaya cesaret etti... ama salon tamamen boştu ve özellikle de perilerden yoksundu.

Effie bir an bütün sabahı hayal edip etmediğini merak etti. Ama bunun üzerinde duracak zamanı yoktu.

Effie çayla birlikte içeri girdiğinde Leydi Culver misafiriyle birlikte Mavi Oda'ya yerleşmek üzereydi. Söz konusu genç, sarışın kadın tanıdık geliyordu ve Effie, Bayan Buckley'i daha önce gördüğünden emindi, en azından geçerken; bir önceki akşam baloda mavi bir elbise giymiş miydi? Ancak Effie kapının önünden geçerken, Benedict'in de toplantıya katılmak için uğradığını fark ederek odayı gizlice incelemekten vazgeçti.

Ashbrooke'un en genç erkeği, yeşil yün ceketi ve geyik derisinden pantolonuyla açık havada giyindiği belliydi. Ona nedense atılgan, nefes nefese bir hava vardı,

Benedict'in kahverengi saçları şimdiden rüzgârda savrulmuş gibi görünüyordu Effie onun henüz dışarı adım atmadığından emindi.

Benedict, Leydi Culver'a, "Biz sadece gezintiye çıkıyoruz," diyordu. "*Bizim* için planlarınızı değiştirmeniz gerektiğini hiç sanmıyorum. Ayrıca, Thomas'ın ata binmeyi ne kadar sevdiğini biliyorsunuz. Siz hanımlardan birinin düşmesinden endişe ederim."

"Çok düşüncelisin Benedict," dedi Leydi Culver. Ses tonunda bir gün önce olmayan bir tatlılık vardı. "O zaman seni endişelendirmeyelim... ama döndüğünde çay içmek için bize katılacağına söz vermelisin. Dün gece Bayan Buckley ile sadece bir kez dans ettiniz ve ben de sizi daha iyi tanıştırmayı umuyordum."

Benedict, Leydi Culver'ın bu ani cana yakınlığından biraz olsun etkilenmişse bile, bu duygu gülümsemesine yansımamıştı. "Eğer döndüğümüzde hâlâ buradaysanız, kesinlikle döneceğim," diye söz verdi. "Yine de lütfen benim için çok fazla beklemeyin." Benedict diğer kadına doğru başını salladı. "Bayan Buckley," dedi kibar bir şekilde.

Sonra Benedict Effie'ye döndü.

Sıcak kahverengi gözleri onunkilerle buluştu. Benedict öylesine geniş ve dostça bir tavırla gülümsedi ki Effie neredeyse kardeşlerinden birinin arkasından merdivenlerden çıkıp çıkmadığına bakacaktı. Ama öyle olsaydı onların ağır ayak seslerini duyması gerekirdi.

"Size de hoşça kalın," diye ekledi Benedict, biraz da espriyle. "Bayan... Adınızı gerçekten öğrenmeliyim, değil mi?"

Effie'nin kalbi küt atmaya başladı; yüzü derin bir şekilde kızardı. "Ee," dedi anlamlı bir şekilde.

"Adı Francesca!" Leydi Culver, Effie kendi adına cevap vermeden önce Benedict'i bilgilendirdi. Orada

Hanımefendinin ses tonunda artık açık bir kızgınlık vardı. "O Fransız, Benedict. Muhtemelen ne söylediğiniz hakkında hiçbir fikri yoktur. Şimdi merhamet edin ve onu rahat bırakın."

Effie kendini tutamadan ağzı açık kaldı. Çoğunlukla, bütün bu olanlardan duyduğu utancın farkındaydı. Leydi Culver, Benedict'in eve girerken Effie'ye selam verdiğini gayet iyi biliyordu; dolayısıyla üçü Effie'nin bir Fransız hizmetçi *olmadığının* farkındaydı. Ama Leydi Culver evin reisiydi ve durum ne kadar saçma olursa olsun, Benedict'in ona yalancı demesi doğru olmazdı.

Benedict'in gülümsemesi hüzünlü bir hal aldı ve Effie, Leydi Culver'ın Effie'nin yüzündeki şaşkın ifadeyi görmemesi için kendini eğdiğinden emindi. "Elbette," dedi. "Onda o zarif Fransız görünümü var, değil mi?" Benedict başını Effie'ye doğru eğdi. "*Pardonnez-moi, mademoiselle.*"

Benedict'in Fransız aksanı Leydi Culver'inkinden çok daha iyiydi.

Effie Fransızca bir cevap vermeye kalkışacak kadar kendine güvenmiyordu. Sessizce başını salladı ve adam koridora doğru ilerlerken yolundan çekildi.

"Çayı çabuk getirir misin Francesca?" Leydi Culver sertçe sordu.

Effie adımlarını hızlandırarak tepsiyi bıraktı ve masayı onlar için hazırladı.

Giselle olmam gerektiğinden kesinlikle , diye düşündü Effie. Leydi Culver belli ki Effie'ye hangi aptal Fransız adının verildiğini unutmuş ve hemen yeni bir ad uydurmuştu. *Francesca en az yaratıcı olan olmalı.*

Fransız ismi duymuştum. Effie artan öfkesi ve mutsuzluğuyla birlikte kelimeleri de yuttu. Sinirlenmek iyi olmazdı.

Neyse ki Leydi Culver konuğuyla hizmetçisinden çok daha fazla meşguldü. Leydi kısa sürede Effie'nin varlığını tamamen unuttu ve sanki Effie görünmezmiş gibi Bayan Buckley'ye doğru döndü.

"Senin için Benedict'le bir şeyler ayarlayacağıma söz verdiğimi biliyorum," diye içini çekti Leydi Culver, "ama onun hakkında ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi? En iyi zamanlarda bile tek kelimeyle gülünç. Onu hizada tutmak için burada olmasaydım, yemin ederim bu evdeki her hizmetçiyle dedikodu yapardı!"

Effie duvara yakın bir sandalyeye doğru çöktü, yan çantasından elbisesinin parçalarını ve bir iğne ile iplik aradı. Dantelleri ıslak malzemenin üzerine dikmek pek de ideal değildi ama Effie en azından ipliği cilalamıştı ve bu yüzden dikiş konusunda çok dikkatli davranırsa, çayın sonuna kadar elbiseyi tekrar çalışır hale getirebileceğini umuyordu.

Bayan Buckley çay fincanını alırken neşeyle Leydi Culver'a, "Bay Benedict o kadar da kötü biri değil," dedi. "Espri anlayışı var, hepsi bu."

"Abartmıyorum, Mary!" Leydi Culver ofladı pufladı. "Benedict bu eve ilk kez girdikten bir saniye sonra *başka bir* hizmetçiyle konuşuyordu! Daha kendi kardeşine merhaba bile demeden!"

Effie iğneyi başparmağına batırdı. Acı ve öfke arasında bir şey olan nefesini bastırdı. *Gerçekten kim olduğumu hatırlamıyor!* Effie düşündü. Leydi Culver Effie'nin aynı kadın olduğunu bile fark etmemişti.

Daha iki gün önce çamurlu giriş yolunu fırçalayan hizmetçi. Ve şimdi desanki o köşede oturup her kelimeyi dinlemek zorunda değilmiş gibi, Effie hakkında konuşmaya devam edecekti.

Sinirlenme, diye hatırlattı Effie kendine. Yine de boğazını düğümleyen duygulara karşı dişlerini sıkmak zorunda kaldı. Effie, Leydi Culver'ın konuğunun önünde, eğer bir Fransız hizmetçi olacaksa, İngilizce tekerlemeler okuyamazdı ama en azından kucağında dikiş vardı ve bu yüzden kendini yenilenmiş bir şevkle ona odakladı.

"Size inanıyorum," diye güldü Bayan Buckley. "Ama ne olmuş yani? Bu işi biraz abartmıyor musun Eleanor? Görgü kuralları konusunda her zaman çok ciddi olduğunu biliyorum ama erkeklere de *biraz* müsamaha gösterilmeli. Hepsi şu ya da bu ölçüde hödüktür."

Leydi Culver'ın sesi . "Bu oldukça ciddi bir durum, Mary," diye cevap verdi. "Benedict gezisi sırasında Venedik'te bir süre oyalandı ve sanırım ikimiz de *bunun* ne anlama geldiğini biliyoruz." Durakladı. "Hâlâ aranızı düzeltmemi istediğinden emin misin? Elbette bunu yapacağım. Seni kız kardeşim olarak görmeyi tercih ederim. Ama o adamla mutsuz olup olmayacağını da merak etmeden duramıyorum."

Effie dişlerini sıktı ve kucağındaki elbiseye daha da dikkatle odaklandı. Öfkesini iğnesindeki ipliğin bir parçası olarak hayal etti; her dikkatli hareketinde, Effie öfkesinin bedenini terk ettiğini, kendisini daha fazla rahatsız edemeyeceği elbisenin dikişlerinin arasına saklandığını hayal etti.

"Oh, neden endişeleneyim ki?" Bayan Buckley sordu. "Bay Benedict'in kendi adına büyük bir payı var. Genç ve çekici biri ve eğer onunla evlenirsem sizi daha sık görebileceğim. Karşıma daha iyi bir fırsat çıkacağını düşünemiyorum. Dünyanın en alçak adamı bile olsa, bu durumdan oldukça memnunum. Onu sevmek zorunda değilim, değil mi?"

Effie bütün bunları yorgun bir mutsuzluk duygusuyla dinledi. Biraz dikiş dikerek kendini yatıştırdığı için öfkesi dinmişti ama dikiş dikmediği için yine yorgun düşmüştü.

Hangi korkunç doğum kazası onu bu noktaya getirmişti - başka bir kadının sabah odasının köşesinde oturmuş, başka bir kadının nemli, elden düşme elbisesini dikerken, daha iyi insanlar sevdiği adamı böylesine korkunç, çıkarıcı bir şekilde tartışırken?

Peki ben konuda ne yapacağım? Effie merakla sordu. *Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Ben bir hizmetçiyim. Belki de en iyi hizmetçi olabilirim. En azından kendi ipek elbisemi iyi durumda tutabilirim.*

Leydi Culver ve Bayan Buckley çay içerken uzun uzun sohbet ettiler. Effie tencereyi iki kez daha doldurmak zorunda kaldı. Sohbetleri, taşra hayatının sıkıcılığından iyi bir yardımcı bulmanın zorluğuna kadar pek çok kederli konu üzerinde yoğunlaştı. Effie dikiş dikerek kendini uyuşturdu ve en azından ziyaretin sonunda yeniden bütün bir elbiseye sahip oldu.

Benedict, Bayan Buckley'ye veda etmek için zamanında dönmedi. Effie belli belirsiz onun görüldüğü kadar zeki olduğunu ve tuzağı fark ettiğini umuyordu.

Bayan Buckley gittikten sonra, Leydi Culver yan masadan bir kitap almak için sabah odasına döndü. Gözleri Effie'nin kollarındaki giysiye takıldı ve kaşlarını çattı. "Bu benim eski elbisem mi?" Leydi Culver küstahça sordu.

Effie dikkatli bir nefes aldı. "Evet, Leydi Culver," dedi dikkatle. "Bunu bana Noel'de vermişsiniz."

Leydi Culver gözlerini kıstı. "Üzerindeki işlemeler yeni," dedi. "Yapraklar ve çiçekler. Onları kendiniz mi eklediniz?"

Effie dudağını çığnedi. "Evet, Leydi Culver," dedi. "Nakış işlemekten hoşlanıyorum."

"Bu hiç uygun değil," dedi Leydi Culver. "Elbiseyi çok . İnsanlar sizi bir leydi sanacak." Kitabını kollarının arasına sıkıştırdı ve arkasını döndü. "O elbiseyi Bayan Sedgewick'e geri ver. Size giymeniz için daha az dikkat çekici bir şey bulmak zorunda kalacak."

Effie daha cevap vermeyi düşünemedi evin kapı aralığından kaybolmuştu.

Effie sessizce onun ardından baktı.

İlk kez öfkesi onu hayal kırıklığına uğrattı. Onun yerine göğsünde soğuk, boş bir nokta vardı.

Yapabileceğim hiçbir şey yok, diye düşündü

Effie tekrar. Ama... hayır.

Yapabileceği bir şey , değil mi?

Daha o sabah, soylu bir elf Effie'ye güçsüzlere karşı nazik olmaya çok hevesli olduğunu hatırlatmıştı. Ve Effie şu anda *kendini çok* güçsüz hissediyordu.

Effie kendi kendine, "Bu korkunç bir fikir," diye fısıldadı. "Annem dehşete düşerdi."

Ama Effie'nin annesi ona perilerin tehlikeli belalardan başka bir şey olmadığını *da* söylemişti... ve şimdiye kadar Lord Blackthorn Effie'nin başına herhangi bir bela getirmemişti, değil mi? Perinin yaptığı en kötü şey birkaç odayı temizlemek olmuştu. Ve ona yardım etmekle gerçekten ilgileniyor gibi görünüyordu.

Effie kucağındaki elbiseye baktı. Elbiseyi süslemek için kullandığı ipek ipliğe utanç verici miktarda para harcamıştı; yapraklar ve çiçekler için aylarca boş yere çalışmıştı. Sahip olduğu tek güzel şeyin bu olduğunu düşünüyordu. Ama kim olduğu yüzünden -ne kadar güçsüz olduğu yüzünden- Leydi Culver onu bir kalp atışı kadar kısa bir sürede elinden almaya karar vermişti.

Bu doğru değil, diye düşündü Effie birden. *Bunların hiçbirisi doğru değil. Sırf bir malikâne yerine bir köyde doğduğum için tüm bunları gerçekten hak ediyor muyum?*

"Juniper Jubilee!" İsim Effie'nin dudaklarından bir anda döküldü. korkmuş küçük bir fısıltı. "Juniper Jubilee! Juniper Jubilee! Umarım hala buradasınızdır? Seninle konuşmak istiyorum, lütfen.
-"

Sabah odaya gül kokusu yayıldı. Bu kokuda Effie'nin yazın bazen eline aldığı buketlerden hem daha tatlı hem de daha vahşi bir şey vardı. Bu, diye düşündü, odunsu dikenleri ve her şeyiyle koca bir gül salkımının ağır kokusuydu. Çok geçmeden, şimdi arkasında duran uzun boylu adamı korkuyla fark etti.

"Bayan Euphemia!" Lord Blackthorn onu aynı her zamanki zevkle sesiyle selamladı. "Ne bir

Memnun oldum! Umarım yaptığım ödeme yeterli olmuştur. İtiraf etmeliyim ki, iki kahvaltının değerini nasıl karşılayacağımdan emin değildim. Yemeklerin çok pahalı olmadığından eminim ama ikiniz de çok aç olduğunuza göre kahvaltılarınız sizin için çok değerli olmalı."

Effie örme onu Kaş, dönüyor üzerine ve elf şaşkınlık içindeydi. Her zamanki gibi gülümsüyordu, ama bu kez ifadesinde bir tür mahcubiyet vardı.

"Anlamıyorum," dedi Effie yavaşça. "Girişten ve balo salonundan mı bahsediyorsun? Ama ben sana hiç sormadım ki benim için bir şey temizlemek için."

Lord Blackthorn iç çekti. "Ah, ölümlüler," dedi, bir parça düşkünlükle. "İşlerin nasıl yürüdüğünü gerçekten hiç bilmiyorsunuz, değil mi? Bana bir hediye verdiniz Bayan Euphemia, ama bir şeyi karşılıksız kabul edemem. Bu nedenle eksiği gidermek zorundayım." Buna uzaktan gülümsedi. "Daha önce hiç bir ölümlü bana hediye vermemiştii. Ne güzel bir fikir - karşılığında başka bir şey beklemeden bir şey vermek. Kendim için denemek isterdim ama korkarım bu beni aşar."

Effie'nin kalbi, buna izin vermemesi gerektiğini bilmesine rağmen biraz yumuşadı. "Şey, şey. Dediğiniz gibi, Lord Hazretleri... Karşılığında bir şey beklemiyordum. Gerçekten bu kadar zahmete girmemeliydiniz." Effie, *tüm* peri lordlarının gerçekten bu kadar korkunç olup olmadığını merak etmeye başladı. Onlar hakkında sonu bu kadar kötü bitmeyen tek bir hikâye olmalıydı. Ve eğer böyle bir hikâye yoksa... belki de onunki ilk olabilirdi?

Lord Blackthorn ona, "Ama bu zahmete gerçekten katlanmalıyım," diye güvence verdi. "Yardımlımı reddetmenize neden olan şeyin yalnızca sizin nazık, özverili ruhunuz biliyorum, Bayan Euphemia, ama hediyelerinizi size üç katıyla iade etmek benim görevim. Diğer periler elbette bunu kötü niyetle yorumlayabilir ama ben kendimi İngiliz erdeminin peşine taktım ve asla böyle bir şey yapmam!"

Effie bunun üzerine tereddüt etti. Şimdi yüzünü tamamen ona dönmüştü. "Yani... daha erdemli olmak istediğini mi söylüyorsun?" diye sordu. "Başkalarına yardım ederek daha iyi bir insan olmaya mı çalışıyorsun?"

Lord Blackthorn ona gülümsedi. "Evet, kesinlikle!" dedi. "Bu kulağa eğlenceli gelmiyor mu-daha önce olmadığın bir şey olmak? Bu ne büyük meydan okuma! Şimdiye kadar her anından keyif aldım!"

Effie gergin bir gülümseme takındı. Garip bir şekilde ifade edilen bu duygu onu pek de cesaretlendirmemişti. Ama Effie başka türlü hayatının nasıl olacağını düşündükçe -elbisesini Bayan Sedgewick'e vermek için aşağıya inmek ve bitmek bilmeyen balolar arasında iğrenç bir Fransızca pratiği yapmak-bunu yapmaya cesaret edemeyeceğini dehşet verici bir kesinlikle anladı. Her *şeyin* bundan daha iyi olması gerektiğini düşündü.

Effie dikkatle, "Eğer sizden yardım isteseydim," dedi, "bu neyi gerektirirdi? Diyelim *ki*... diyelim *ki* Bay Benedict'le evlenmek istiyorum. Bunun bana bir bedeli olmalı, değil mi?"

Lord Blackthorn'un yüz ifadesi bir şekilde daha da keyifle aydınlandı. Aslında, diye düşündü Effie, onu *sevinçle* dolu biri olarak tanımlayabiliriz... evet, *sevinçle*. "Oh, ne kadar heyecan verici!"

nefes aldı. "Yani benden yardım mı istiyorsun? Ne kadar harika! Pişman olmayacaksınız Bayan Euphemia, sizi temin ederim!"

Şimdiden yarı yarıya pişmanım, diye düşündü Effie bıkkınlıkla. *Ama sanırım bunu yüksek sesle de söylememeliyim.* "Ama bedeli ne olacak Lord Hazretleri?" diye dikkatle hatırlattı ona.

"Evet, evet," dedi Lord Blackthorn dalgın dalgın. "Sanırım aceleci davranmamalıyız. Ama eminim ki makul bir çözüm bulabiliriz." Çenesini ovuşturarak düşünceli adımlarla yürümeye başlamıştı. "Öyle parmaklarımı şıklatıp seninle evlenmesini sağlayamam elbette, bunu kendisi istemeli. Ama eminim ki aptal bir ölümlüyü aşık olmaya teşvik etmek benim yeteneğim dahilindedir." Elf durakladı ve sonra başıyla onayladı. "Size elimden gelen her türlü yardımı yapacağım, Bayan Euphemia. Bunun için elimden gelen her şeyi yapacağımdan emin olabilirsiniz. Ama geriye kalan bir sorun var! Bana aynı değerde sunacak çok az şeyiniz olduğundan şüpheleniyorum..." Aniden doğruldu ve yeşil gözleri ilhamla parladı. "Aha! Bunu bir bahis haline getirelim. Elbette kazanacağınızdan emin olduğunuz bir bahis."

Effie kaşlarını çattı. "Tam olarak neye bahse girmeliyim?" diye sordu ihtiyatla.

Lord Blackthorn elini umursamaz bir tavırla sallayarak, "Bunun pek önemi yok," dedi. "Ne de olsa bahsi kazanmanıza ben yardım edeceğim! Bu akıllıca değil mi? *Neredeyse* bir hediye !"

Bu ifadede Effie'nin dişlerini kenetleyen bir şey vardı... ama o, bu ifadeden kaçmak için çok fazla yol kat etmişti.

Şimdi bu fikri. "Ama yine de kabul ettiğimi bilmem gerekiyor," diye nazikçe ısrar etti.

Lord Blackthorn dalgın dalgın başını salladı. "Pekâlâ... diyelim ki sevdiğin adamla evlenmek için yüz bir günün var," diye teklif etti. "Elbette bunun gerçekleşmesini sağlayacağız. Ama eğer bir şeyler ters giderse -ki size söylüyorum Bayan Euphemia, bu hiç de olası değil- o zaman sanırım benimle peri diyarına geri dönmek ve ömrünün geri kalanında bana hizmetçi olarak hizmet etmek zorunda kalacaksın." Sanki az önce bir şaka yapmış gibi güldü.

Effie zorlukla yutkundu. "Peki bu adil bir bahis mi?" sordu. "Biraz... orantısız görünmüyor mu?"

Lord Blackthorn bunun üzerine kaşlarını çattı. "Doğru gibi görünüyor, değil mi?" diye gözlemledi. "Olmadığın bir şeye dönüşmek istiyorsun. Eğer başarısız olursan, o zaman seni bir şekilde zaten olduğun şeyden daha fazlası yapmam gerekir, değil mi?"

Effie derin bir nefes aldı. Omuzlarını dikleştirdi. "Leydi Culver'a hizmet etmektense bir periye hizmet etmeyi tercih ederim," dedi. "O zaman... anlaşmamız bu mu? Bay Benedict'le evlenmeme yardım edeceksin, yoksa seninle birlikte perilere geri mi döneceğim?"

"Şey... pek sayılmaz," diye itiraf etti Lord Blackthorn. Şimdi mahcup görünüyordu. "Çok fazla şeyle ilgilenmem gerekecek. Kolay kolay bir leydi olamayacaksınız Bayan Euphemia, sizin için başka birinin güzel konuşmasını ödünç almam gerekecek, size elbiseler bulmam gerekecek ve... Tanrım, biraz daha iyi dans etmeyi öğrenmeniz gerekecek, çünkü tekrar çamura batmanızı istemeyiz." Parlak yeşil gözleri nedense Effie'nin kollarındaki elbiseye kayd ve kendi kendine gülümsedi. "Ama karşılığında ne isteyeceğimi biliyorum. Her biri için

Bir hanımefendi olduğunuz an, paltoma bir ilmek de siz ekleyeceksiniz. Aklına koyarsan üzerine çok güzel bir şey işleyebileceğine eminim."

Effie gözlerini kırptırdı. "Paltonu işlememi mi istiyorsun?" diye tekrarladı, onu doğru duyup duymadığından emin değildi. Bu fikir, hayatının geri kalanını peri dünyasında geçirme tehdidiyle kıyaslandığında son derece hafif kalıyordu.

"Son derece umutsuzca!" Lord Blackthorn ona güvence verdi. "Bu elbise üzerinde ne kadar iyi çalışmışsınız! Daha önce benzerini hiç görmemiştim, Bayan Euphemia. Lord Hollowvale'in çok fazla olan ceketlerinden hiçbir zaman hoşlanmadım ama *böyle* dikişli bir ceket beni gerçekten tanıdığım tüm perilerin kıskançlığı haline getirirdi. Neden... *hem* erdemli *hem de* modaya uygun olmak hâlâ mümkün, öyle değil mi?"

Effie bunun üzerine gergin bir şekilde gülümsedi. Yardım edemedi ama

En azından bu iltifattan *biraz* memnun olmuştu. "Hepsi buysa," dedi, "o zaman bu anlaşmayı kabul ediyorum, Lord Hazretleri." Effie'nin iki günde bir birkaç saatten fazla hanımefendilik yapmasına gerek yoktu elbette; toplar her zaman olmazdı ve *her* gününü Benedict'in dikkatini çekmeye çalışarak geçiremezdi. Yüz bir günde, belki de gecede yüz dikişle... toplamda on bin dikişten fazla olamazdı.

Lord Blackthorn ona gülümsedi. "Ama bana adınızı verdiniz, Bayan Euphemia," dedi. "Benim adımla da kullanmanız adil olur, özellikle de bir pazarlık yaptığımıza göre. Bana en azından Jubilee demelisiniz."

Effie bu fikir karşısında irkildi. "Belki aradaki farkı bölüşebiliriz," diye teklif etti, "çünkü bir gün ben de sizin yerleri süpürebilirim. Size Bay Jubilee diyebilir miyim?"

Lord Blackthorn güldü - Effie'ye göre bu fikir komik olduğu için değil, pazarlığını garantiye aldığı için çok memnun olduğu için. "Madem öyle," dedi. Elf uzanıp Effie'nin elini tuttu, sonra da abartılı bir selam verdi. Dudaklarını Effie'nin teninde gezdirdi ve Effie istemsizce ürperdi; çünkü bu hareketle birlikte ruhunun derinliklerine garip ve rahatsız edici bir kanca yerleşmişti.

"Ve şimdi, aramızda kalsın," dedi Lord Blackthorn, "seni kesinlikle tüm İngiltere'nin en arzu edilen kadını yapacağız!" Geniş bir gülümsemeyle doğruldu. "Bana bir süre izin verirsiniz, Bayan Euphemia... Gidip size birkaç şey ödünç almalıyım."

BÖLÜM 4



F Günün geri kalanında da Effie, Lord Blackthorn'u bir daha görmedi.

Saatler geçtikçe, pazarlık yaparak doğru şeyi yaptığından giderek daha emin oluyordu. Yüz bir gün mü? Lord Blackthorn bunu yüksek sesle söylediğinde çok daha fazla zaman varmış gibi gelmişti. Ama gerçekten de Effie'nin Bay Benedict Ashbrooke'u kendisine aşık edip evlenme teklif etmesi için ancak üç ayı vardı!

Lord Blackthorn onu imkânsız bir anlaşmayı kabul etmesi için kandırmış mıydı? Ama bu konuda o kadar samimi görünüyordu ki! *Bunun gerçekleşmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım*, demişti. Ve Effie onun samimi olduğuna gerçekten inanmıştı. Ama o zaman neden bir gün boyunca ortadan kaybolmuştu?

Effie o akşam odalarına döndüğünde Lydia'ya içini dökmek istedi ama Lydia çoktan uykuya dalmıştı ve kendi kafasını yastığa koyduğu anda o da kendini uykuda buldu. Effie ertesi *sabah* uyandığında -*şömineler!* Lydia yine tısladı- hemen o kadar meşguldüler ki, tek bir kelime bile edemedi.

Effie bugün en azından birkaç güzel yemek yiyebilmişti ama kendini sürekli hizmetkârlar salonunun kapısını kontrol ederken buluyor, Lord Blackthorn'un uzun boylu figürünü orada görebileceğinden endişeleniyordu. Elfin bir tam gün daha ortaya çıkmaması onu daha da tedirgin etmişti.

Effie o akşam odasına döndüğünde Lydia'yı kapılarının üzerinde ökseotu asılı bir yan sehpanın üzerine tehlikeli bir şekilde tünemiş halde bulunca daha da şaşırdı.

"Ne yapıyorsun Lydia?" Effie şaşkınlıkla sordu.

Lydia şaşkınlıkla nefesini tuttu ve neredeyse masadan tamamen . Her nasılsa bileğini burkmadan aşağıya inmeyi başardı. "Bugün Cookie'yle konuştum," dedi Lydia nefes nefese. "Ökse otunun perileri uzak tuttuğunu söyledi, ben de biraz bulmaya gittim!"

Effie bu hatırlatma karşısında irkildi. "Ah," diye iç geçirdi. "Lydia, çok kalın kafalı bir şey yaptım."

O andan itibaren Effie'nin durumu açıklamaktan başka çaresi kalmamıştı.
durum. Lydia, Leydi Culver'ın Effie'nin elbisesi hakkındaki talebine, Effie'nin Lord Blackthorn'la yaptığı anlaşmadan daha çok öfkelenmişti.

"*Tabii ki* o işten sonra birinden yardım isteyeceksin!" Lydia öfkeyle konuştu. "Ne berbat bir kadın! Bizim bulaşıkçıdan bile daha kötü davranışları var ama o daha kibar söylediği için kimse fark etmiyor! Herhangi *birimizin* bir hediye verdiğini ve sonra onu geri aldığını hayal edebiliyor musunuz? Hristiyan değerleri hakkında sert bir ders alırdık, emin olabilirsiniz!"

"Elbise için üzgünüm tabii ki!" Effie umutsuzca konuştu. "Ama Lydia, ben gidip bir pazarlık yaptım."

bir *elf*!"

Lydia rahatsız bir şekilde kollarını kavuşturdu. "Eh... sanırım olan olmuş," diye itiraf etti diğer hizmetçi. "Ama daha fazla ökseotu koyabiliriz, belki senin için gelmez? Eğer kendi payına düşeni yapmak için içeri giremezse, o zaman anlaşma tamamen ters gider, değil mi?"

Effie tam bu yaklaşımın ne kadar akıllıca olduğunu düşünürken yatak odasının kapısı kibarca çalındı. Kapıyı bir aralık açtı... ve kalbi sıkıştı. Lord Blackthorn elinde kâğıda sarılı bir paketle diğer tarafta duruyordu.

"Bir sürü fikrim var!" dedi elf neşeyle Effie'ye, sanki önceki sabahki konuşmalarıyla şimdiki konuşmaları arasında hiç duraklama olmamış gibi. "Umarım geç kaldığım için kusura bakmazsınız, bunca zamandır dışarıda ihtiyaçlarımı topluyordum ve bu iş beklediğimden biraz daha uzun sürdü."

Lord Blackthorn, sanki üzerinde asılı duran ökseotu hiçbir engel teşkil etmiyormuş gibi kendinden emin adımlarla kapıdan girdi.

Effie elini ağzına bastırdı. "Ee," dedi dikkatle. "Özür dilerim Bay Jubilee. Ama kapının üzerinde ökse otu var. Bu sizin için sorun olur mu?"

Lord Blackthorn yüzünde şaşkın bir ifadeyle yukarı doğru baktı. "Demek !" dedi. "Endişenizi anlıyorum Bayan Euphemia, ama ökse otu sadece çocuklar söz konusu olduğunda aşırı korumacıdır ve burada hiç çocuk yok. Eğer ben

Ancak bir İngiliz çocuğu çalarsam, o zaman kesinlikle başım belaya girer!"

Effie endişeyle Lydia'ya baktı ama diğer hizmetçinin yüzü bir kez daha uzak ve ilgisiz bir hal almıştı ve şimdi uyumayı düşünüyormuş gibi yatağına yerleşmişti.

Lord Blackthorn, sanki Lydia orada değilmiş gibi Effie'ye, "Ev halkı bu gece bir baloya katılacak," dedi. "Seni aramaya gelirken Lord Culver bana kendisi söyledi. Ne kadar uygun değil mi! Sizin de hazır olduğunuzu görmemiz gerekecek."

Effie belli belirsiz, "Tabii ki ev halkı baloya gidiyor," diye cevap verdi. "Bu yüzden akşam yemeği hazırlamak zorunda değiliz- bekle, Lord Culver'la konuştun mu? Ama evinde bir yabancının dolaşmasında tuhaf bir şey görmedi mi?"

Lord Blackthorn kıkırdadı. "İnsanlar normal bir şekilde dolaştığımda çok tuhaf tepkiler veriyor," diye itiraf etti. "Ama hepsinin beni korkunç derecede sıradan bulması için küçük bir büyü taktım. Bu işleri çok daha basit hale getiriyor, öyle değil mi?"

Effie, şu anda yastığına sarılmış, kendi kendine mırıldanan Lydia'ya baktı. "Ama ben etkilenmiş gibi görünmüyorum," dedi. "Nasıl oluyor bu?"

"Ah, siz hiç etkilenmediniz," dedi Lord Blackthorn. "Başta kafam çok karıştı ama sanırım bunun sizin muhteşem dikişlerinizle bir ilgisi olmalı. Sizi rahatsız ediyor mu? Büyüyü bir serbest bırakayım mı? Bunu sormak aklıma gelmeliydi!"

Effie dikiş dikmesinin sihirle ne ilgisi olduğunu sormak istedi ama yan gözle bir kez daha baktı

Lydia'ya doğru döndü ve elfin sorusunu yanıtlamanın çok daha önemli olduğuna karar verdi. Effie ona dikkatle, "Buna minnettar olurum Bay Jubilee," dedi. "Zavallı Lydia'nın sanki siz hiç burada değilmişsiniz gibi davranması çok garip."

"Nasıl isterseniz, Bayan Euphemia." Lord Blackthorn parmaklarını şıklattı ve boğazındaki gül hafifçe içe doğru kıvrıldı.

Lydia çığlık atarak yatağından fırladı ve sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi elfe bakmaya başladı.

"Sessiz ol Lydia!" Effie onu hızla çağırdı. "Sessiz ol, yoksa Bayan Sedgewick bizi bulaşıkhaneye tıkacak!"

Lydia bir eliyle ağzını kapattı ama gözlerini Lord Blackthorn'dan ayırmadı, yüzünde dehşete kapılmış bir ifade vardı.

Lord Blackthorn şimdi kâğıda sarılı paketi Effie'ye uzattı ve o da sözsüz bir teslimiyetle paketi aldı. Ancak paket görüldüğünden çok daha ağırdı ve Effie ağırlığın altında ezildi. Effie paketi hızla yatağının üzerine bıraktı ve şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Bu da ne böyle?" diye sordu.

"Bu senin elbisen!" dedi Lord Blackthorn. Ses tonu şimdi gurur ve mahcubiyet karışımıydı. "Umarım yeterli olur. Kendi başınıza çok daha görkemli bir şey dikebileceğinizi biliyorum ama ne de olsa çok fazla zamanımız var."

Effie paketin çözdü ve merakla kâğıdı geri çekti. Kumaşın kenarı görüldü ve şaşkınlıktan ağzı açık kaldı; içindeki giysi kremi, parşömen gibi bir renkteydi, mürekkep gibi siyah ve parlak altın ipliklerle işlenmişti. "Sen

Beni mi giydiriyorsun?" diye sordu. "Böyle bir şey dikmem mümkün değil!"

Lord Blackthorn derin bir iç çekerek, "Ben de öyle olmasından endişeleniyordum," dedi. "Önemli değil! Geri dönüp brownie'lerden bunu yeniden yapmalarını isteyeceğim! Belki farklı bir malzemeye daha becerikli olurlar-"

"Hayır, hayır!" Effie onu düzeltmek için acele etti. "Bu çok güzel, lütfen! Demek istediğim, ben istesem de bu kadar güzel bir şey dikemem, hepsi bu!"

Lord Blackthorn rahatlayarak güldü. "Oh, hepsi bu mu?" dedi. "Ne kadar aptalca! Alçakgönüllülüğünüzü sürekli yanlış anlıyorum, Bayan Euphemia. Eminim şimdiye kadar daha iyi öğrenmiş olmalıydım. Ama endişelenmeyin, bu elbise daha iyisi yapılana kadar geçici."

Lydia dikkatle pakete doğru ilerledi, hâlâ dikkatli bir ifadeyle Lord Blackthorn'u izliyordu. Ancak içindeki giysiyi görmeye yaklaştığında Lydia sesli bir şekilde nefesini tuttu. "Ah, ne kadar güzel!" dedi. "Bu kumaş da ne böyle? Daha önce hiç görmemiştim!"

Lord Blackthorn elini umursamaz bir tavırla salladı. "Bu cüppe sadece asaletten yapılmış," dedi. "Daha iyi malzemeler de var elbette ama brownie'lerin elinde bu vardı. kurtuldukları için çok mutluydular - getirdiği tüm sorunlara rağmen oldukça işe yaramaz olduğunu düşünüyorlar."

Effie kararsızca gözlerini kırıştırdı. "Şey," dedi. "Ama... çok güzel, değil mi?"

Lord Blackthorn kıkırdadı. "Sanırım öyle," kabul etti. "Bu da bizim amaçlarımız için yeterli olacaktır, en azından bu gece için." Sonra merakla odanın etrafına baktı.

Sanki bir şey arıyordu. İlk başta Effie, Lydia'yla paylaştığı yatak odasının sıkışık ve kasvetli halinden rahatsız oldu ama bu durum Lord Blackthorn'un umurunda değildi, o sadece başını salladı ve ceketinin cebinden küçük bir cam şişe çıkardı. Şişeyi Effie'nin eline tutuştururken, "Bunu çayla birlikte içmeni önerecektim," dedi. "Ama vakit yok. Korkarım tadının nasıl olacağı konusunda pek bir fikrim yok."

Effie şişeye korkuyla baktı. Cam şişe altın ışıqlıyla parlayan, ışıltılı bir sıvıyla doluydu. "Özür dilerim Bay Jubilee," dedi. "Ama içmem gereken şey nedir?"

"Bu," dedi Lord Blackthorn muzaffer bir edayla, "yüz günlük düzgün bir konuşma! Korkarım yerel bir aksan değil, ama inanıyorum ki fazlasıyla yeterli olacaktır."

Effie tereddüt etti ve başını hafifçe sallayan Lydia'ya baktı. Ama gerçekten de Effie o garip sıvıyı içmekten başka ne yapabilirdi ki? Lord Blackthorn kazancıyla gurur *duyuyor* gibiydi ve Effie soylu bir kadın gibi konuşmazsa bu tuhaf bahsi kazanamayacağından emindi.

Artık endişelenmek için çok geç, diye düşündü Effie iç çekerek. Şişenin mantarını açtı ve bir dikişte yuttu.

Altın rengi sıvı aslında hiç de sıvı değildi, sanki ışık yutuyormuş gibi hissettiriyordu. Effie'nin boğazı garip bir şekilde gıdıklandı ve temizlemek için birkaç kez öksürdü. "Bu son derece tuhaf bir duygu-oh!" Effie elini bastırdı

şok içinde ağzını kapattı. Konuşan ses ona aitti ama kelimeler ve aksan birdenbire Leydi Culver'dan duyabileceği bir şeye çok daha yakın gelmişti.

Lydia genişletilmiş onu gözler. "Sen a toff, Effie!" Sevinçten nefesi kesildi.

"Başka bir şey söyle, çabuk!"

Effie bocaladı, garip bir şekilde söyleyecek bir şey bulamadı. Sonunda bir karar kıldı:

"Portakallar ve limonlar,
Saint Clemens'in çanlarını çal. Bana
ne zaman ödeme yapacaksın?
Old Bailey'de çanları çalmak.
Zengin olduğumda,
Fleetditch'in çanlarını çal-"

Her cümle mükemmel bir şekilde kurulmuştu, yuvarlak sesli harfler ve zarif bir eğim vardı. Effie devam edemedi kahkahalara boğuldu ve *bu* bile onun normal, homurdanan kıkırdamalarına kıyasla hoş bir kahkahaydı.

"Ben bir züppeyim!" Effie o aksanıyla güldü. "Şunu bir dinler misin?"

"Mükemmel!" Lord Blackthorn dedi ki. "Her şey yolunda görünüyor. Şimdi, eğer elbisenizi giyerseniz, Bayan Euphemia, parti çok uzun sürmeden yola çıkabiliriz."

Effie giysiyi açarken Lord Blackthorn bir an için dışarı çıktı. Elbise o kadar ağırdı ki, başının üzerine çekebilmek için Lydia'dan yardım almak zorunda kaldı.

-Ama elbise biraz içinde yürümek daha kolay oldu. terlikler vardı, ama bunlar

Effie de ağırdı ve dengesini korumak için çok dikkatli yürümek zorundaydı.

"Tam bir prenses gibi görünüyorsun," diye iç geçirdi Lydia. "Sadece... *saçların*, Effie. Bu konuda gerçekten bir şeyler yapmalıyız."

Effie kendinden emin bir şekilde saçlarına doğru uzandı. O da çoktan fırçalamıştı ama yine de uçları biraz ve yırtıktı. Balo için zamanında düzgün bir şekilde toparlayabilmelerinin imkânı .

"Kurdele takabilir misin Lydia?" Effie küçük bir sesle sordu. "Kendim göremiyorum, hepsi bu."

Lydia elinden geleni yaptı ama Effie odadan çıkarken bile bunun yeterli olmadığını biliyordu. Elleri de ev işlerinden dolayı pürüzlüydü ve onları örtmek için kullandığı eldivenlerin kenarları yırtık pırtıktı.

Yine de Lord Blackthorn'un yüzü onu gördüğünde sanki bir sanat eseri yaratmış gibi aydınlandı.

"Mükemmel!" diye bağırdı. "Baronunuzun oğluna kesinlikle kur yapacaksınız, Bayan Euphemia!" Adam kolunu uzattı ve Effie kolunu biraz da olsa rahatsızlıkla tuttu. Adamın yanında taşıdığı gül kokusu yakından bakıldığında bunaltıcı olmalıydı ama aslında oldukça hoştu.

"Siz... siz bana eşlik mi ediyorsunuz, Bay Jubilee?" Effie endişeyle sordu. Mükemmel konuşmasının sesi onu tekrar ürküttü ama kendini çabucak toparladı. "Söylemeliyim ki, bu gerçekten yapılmaması gereken bir şey. Çoğu hanımefendi balolara düzgün bir refakatçiyle gider."

Lord Blackthorn'un gülümsemesi parlaklığını biraz yitirdi. "Elbette!" diye iç geçirdi. "Ne aptalım! Leydi Mourningwood'un bize eşlik etmesini istemek için çok geç. Çok özür dilerim Bayan Euphemia, bu ilk denemeyi berbat ettim ama biz

Dediğim gibi, idare edeceğiz ve sizi temin ederim ki bir dahaki sefere çok daha iyi olacak!"

Lord Blackthorn yatak odasına doğru döndü, Lydia hâlâ orada durmuş, dehşete düşmüş bir hayranlıkla onları izliyordu. "Bayan Euphemia'nın uygun bir refakatçiye ihtiyacı var," dedi ciddiyetle. "Bu görevi yerine getirirseniz çok memnun olurum hanımefendi."

Lydia gözlerini açtı. "Ben mi?" diye ciyakladı. "Ama ben- ben *yapamam*."

Lord Blackthorn düşünceli bir şekilde başını salladı; öyle görünüyordu ki

Lydia'nın itirazlarını zar zor dinliyordu. "*Elbiseniz* için yapacak bir şey yok -ne kadar da aptalım!" dedi, "ama ikinizi de büyüleyebilirim. Bu sizin konuşmanızı düzeltmez ama bazı şeylerin garip taraflarını yumuşatır. Sadece *sessiz* bir refakatçi olmanız gerekecek."

Lydia kapıya astığı işe yaramaz ökseotunun altına sığınacakmış gibi kapıdan geri çekildi. "Gerçekten yapamam, efendim," diye yalvardı. "Ben sadece bir hizmetçiyim."

"Ama tabii ki yapabilirsin!" Lord Blackthorn coştı. "Yardımanızı *özellikle* istiyorum çünkü siz bir hizmetçisiniz! Tanıştığım tüm hizmetçiler İngiliz erdeminin en iyi örnekleri oldular ve bu yüzden bunu yüksek bir tavsiye olarak görüyorum!" Cesaret verici bir gülümsemeyle diğer elini Lydia'ya uzattı. "Umarım beni aptalca hatamdan kurtarırsınız hanımefendi. Elbette bu zahmet için size bir iyilik borçluyum. Nezaketinize karşılık olarak bunu ödemekten mutluluk duyacağım."

Lydia bunun üzerine dudaklarını birbirine bastırdı. Gözleri şimdi kararsızdı, ancak Effie diğer hizmetçinin

Lord Blackthorn'un sesindeki içtenlik her şeyden daha çok cezbediciydi.

Effie başını Lydia'ya doğru salladı. *Bu benim kendi aptallığım,* diye düşündü. *Bir periyle anlaşma yapmam yeterince kötüyken bir de Lydia'yı bu işe bulaştırmamalıydım.* "Lydia da ben de çok yorgunuz," dedi Effie. "Ve sabah da şömineler olacak. Çabalarınız için minnettarım Bay Jubilee, ama belki daha sonraki bir baloya gidebilirim-"

"Bahse girmek için çok zamanın var," diye araya girdi Lydia. "Sen de öyle dememiş miydin Effie?" Sesi küçük ve endişeliydi. "Sanırım... ben gitmeliyim. Sadece bu gece için bile olsa sana eşlik edebilirim."

Effie yüzünü buruşturdu. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum-" diye başladı.

"Ne kadar , gerçekten!" Lord Blackthorn araya girdi. "İkinizle de tanıştığıma çok memnun oldum. Sizden İngiliz erdemine dair çok şey öğreneceğimi şimdiden söyleyebilirim!"

Effie o anda bileğine bir şeyin dolandığını hissetti ve bir solukta sıçradı. Aşağı baktığında, orada Lord Blackthorn'un kendi taktığına oldukça benzeyen bir gül sarmaşığı olduğunu gördü. Dikenleri tenine rahatsız edici bir şekilde batıyordu ama orada açan tek sarı gül, havaya onunkiyle aynı vahşi, ferahlatıcı kokuyu yayıyordu ve kendini parfümünü derin derin içine çekerken buldu.

Lydia yine ciyakladı ve Effie diğer hizmetçiye de benzer bir çiçek hediye edildiğini anladı.

"İşte şimdi!" Lord Blackthorn memnuniyetle konuştu. "Bu gece için alabileceğimiz en iyi şey bu. Unutmayın

Bu akşam konuşmayın hanımefendi, yoksa insanlar aksanınızın bir refakatçi için tuhaf olduğunu fark edecekler."

Lord Blackthorn, sanki gidişlerinde hiçbir tuhaflık yokmuş gibi onları hizmetçilerin geçitlerinden geçirdi. Geçitlerde Bayan Sedgewick'e rastladılar, ipek elbisesinin içinde endişeyle dolaşıyordu ve Effie korkuyla nefesini tuttu ama kahya onlara sadece göz kırptı ve belli belirsiz başını salladı, onlar da hiçbir olay olmadan yanından geçip gittiler.

Lord Blackthorn başka ne unutmuş olursa olsun, onlara bir araba temin etmeyi unutmamıştı. Dışarıda onları bekleyen araba sık dokunmuş gül sarmaşıklarından yapılmıştı ve her açıdan çiçekleri görünüyordu. Aslında etkileyici dikenleriyle biraz vahşi görünüyordu ama Lord Blackthorn centilmen bir tavırla her birinin arabaya binmesine yardım etti ve Effie arabanın içinin son derece rahat olduğunu fark etti. Minderlerin hepsi Lord Blackthorn'un ceketi gibi kadifeden yapılmıştı ve yolculuk şaşırtıcı derecede yumuşaktı; yine de Effie arabanın herhangi bir atın yardımı olmadan hareket ettiği gerçeği üzerinde çok fazla durmamayı tercih etti.

"Şimdi, stratejimize gelince," dedi Lord Blackthorn, hemen İkisi içeri yerleştğinde. "Bay Benedict'in dikkatini kendi başınıza çekeceğinizden eminim, Bayan Euphemia - ama emin olalım! Balodaki diğer tüm hanımlardan bizi kurtarabilirim, böylece geriye bir tek siz kalırsınız-"

Effie gözlerini açtı. "Hayır!" diye patladı. "Hayır, bu... hiç sorun değil! Diğer hanımlara bir şey yapmamanızı tercih ederim, Bay Jubilee." Effie'nin periye, onları tam olarak nasıl kurtaracağını sormasına gerek yoktu.

Bir oda dolusu kadın - cevabı beğenmeyeceğini zaten biliyordu.

Lord Blackthorn bunun üzerine kaşlarını çatı. "Anlıyorum," diye iç geçirdi. "Adil bir oyun alanını tercih ediyorsunuz. Keşke daha az asil olsaydınız Bayan Euphemia, ama yine de arzularınıza saygı duyuyorum. Fikrinizi değiştirirseniz bana haber verin, ben de güçlülere karşı zalim olma pratiği yapmalıyım ve bu konuya henüz hiç yaklaşmadım."

"Güçlülere karşı zalim mi?" Lydia sordu. "Ne demek istiyorsun?" Diğer hizmetçi sessiz ve temkinli bir tavırla arabanın bir köşesinde oturuyordu ama şu anki konuşmaya olan ilgisine engel olamıyor gibiydi.

Lord Blackthorn Lydia'ya gülümsedi. "Daha erdemli olmaya çalışıyorum," dedi. "Bana bunun iki bölümden oluştuğu söylendi. Güçsüzlere karşı nazik olma konusunda fena sayılmayacak bir iş çıkardığıma inanıyorum ama güçlülere karşı nasıl zalim olabileceğimi henüz düşünmedim."

Lydia homurdandı. "*Bu konuda* sonsuz düşüncem var," dedi. "Tek yapman gereken sormaktı."

Effie başını Lydia'ya doğru hızla salladı ama Lord Blackthorn ilgiyle doğruldu. "Pekâlâ!" dedi. "O zaman soracağım! Güçlülere karşı zalim olmayı nasıl becerirsiniz, hanımefendi?"

Lydia onun yanından geçip Effie'nin kederli yüzüne baktı. Lydia aceleyle, "Ben... ben bu konuda daha fazla düşüneceğim," diye mırıldandı. "Ne de olsa sana *doğru* düşünceleri vermeliyim. Ve şu anda Effie için buradayız."

Lord Blackthorn ciddiyetle başını salladı. "Evet, çok doğru," onayladı. "Önce Bayan Euphemia'nın mutlu evliliğini görelim!"

Araba duraklama noktasına geldi. Lord Blackthorn her ikisine de elini uzatmak için önce indi.

Birçok penceresi olan geniş bir malikânenin hemen parke taşlı yolda durmuşlardı. Etraflarını çevreleyen düz, bakımlı çimenlik, sadece tek bir etkileyici fıskiye'nin görüntüsüyle bölünmüştü; Effie karanlıkta, her biri kollarında bir su kabı tutan üç tombul melek şeklini zar zor seçebiliyordu. Malikânenin iki yanında, zevkle büyümüş gibi görünmesi için özenle hazırlanmış daha pastoral manzaralar uzanıyordu.

Effie malikâneye hiç gitmemişti ama tariflerden tanıdı. "Burası Finchwood Malikânesi!" dedi. "Fıskiye'nin üzerindeki meleklerin her sabah temizlenmesi gerektiğini duydum, yoksa korkunç bir yeşil renge bürünüyorlarmış!"

Lydia bilgece başını salladı. "Bizim Cookie eskiden burada çalışırdı," dedi diğer hizmetçi. "Bana Lord Panovar'ın her akşam yemeğini yeterince baharatlı olmadığını söyleyerek geri gönderdiğini söyledi. Aşçıları *her zaman* birkaç ay içinde işi bırakmış."

Effie gözlerini kısarak akşam havasına açık bırakılmış kapılara baktı. "Mürebbiyesini gölete atan Lord Panovar'ın oğlu muydu?" diye yüksek sesle merak etti.

Lydia başını iki yana salladı. "Kesinlikle hayır," dedi. "O Lord Gelborn'un oğluydu. Hatırlıyorum, çünkü Bayan Sedgewick konuda azarlıyordu. *Asla kötü huylu çocukların olduğu bir evde demişti Lydia, her seferinde pişman oldum.*"

Lord Blackthorn hâlâ Effie'nin elini tutuyordu. İkisi konuşurken düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. "Bu mu

İngilizler buna dedikodu mu diyor?" diye sordu. "Bunun ayıp sayıldığını sanıyordum ama daha önce yanılmışım."

Effie utançtan kızardı. "Ah," dedi. "Haklısınız, sanırım. Ne kadar kötüyüm."

Lydia gözlerini devirdi. "Eğer işverenlerimiz hakkında konuşmasaydık, nasıl bir işe girdiğimizi asla bilemezdik," dedi. "Ayrıca soylular *bizim hakkımızda* istedikleri gibi konuşurlar. Sanırım her zaman çay ve bisküvi eşliğinde olduğu için bunun farklı olduğunu düşünüyorlar."

Effie, Leydi Culver'ın Bayan Buckley'ye iyi bir yardımcı bulmanın zorluğundan nasıl yakındığını hatırladı. Konuşma, aşırı kibirli uşakların ve kötü tavırlı hizmetçilerin ayrıntılı anlatımlarını içeriyordu. *Sanırım bu da dedikodu*, diye düşündü.

Lord Blackthorn ciddiyetle başını salladı. "Anlıyorum," dedi. "Bu pratik görünüyor."

Lydia elfe kısık gözlerle baktı. "Hizmetkârlarının *senin* hakkında ne diyeceğini merak ediyorum," diye .

Lord Blackthorn gözlerini kırıştırdı. "Ben de merak ediyorum Biliyorum," diye itiraf etti. "Ama benim hiç hizmetçim olmadı."

Bu o kadar tuhaf bir ifadeydi ki hem Effie hem de Lydia neredeyse oldukları yerde duracaklardı ama kapıdaki uşak sözlerini kesti. Lord Blackthorn'a hitaben, "Davetiniz mi lordum?" diye sordu.

Lord Blackthorn hoş bir şekilde gülümsedi. "Gerçekten bir taneye ihtiyacım yok," diye uşağı temin etti.

Uşak bu sözlere, sanki her şey apaçık ortadaymış gibi başını sallayarak onay verdi. "Elbette," dedi. Onları girişe getirdi ve Effie birden kendini bir rüyanın ortasında kalmış gibi hissetti.

Konukların çoğu çoktan balo salonuna geçmişti ama kapının yanında hâlâ güzel takım elbiselerini ve önlüklerini giymiş, giysileri yeni ütülenmiş ve saçları özenle yapılmış bir avuç insan vardı. Bazıları sohbetlerinden dönüp yanlarından geçtikleri gruba gülümsedi; bir kadın Effie'nin gözleriyle doğrudan karşılaştı ve Effie omurgasında garip bir ürperti hissetti.

Artık görünmez olmadığımı fark etti Effie. *Kimse benden uzağa bakmıyor.*

Olması gerekenden çok daha şok ediciydi ama gerçekliği onu neredeyse eziyordu. Effie'nin gündüz düşlerinde, soyluların arasına zahmetsizce karışmış, onlarla birlikte gülüp gülümsemişti; ama şimdi kendini dehşet ve zevk karışımı bir duyguyla Lord Blackthorn'un koluna yapışmış buldu.

"Birinin bu giriş yolunu tekrar süpürmesi gerekecek," diye iç geçirdi Lydia.

Effie hatırlatıcıya baktı. Giriş muhtemelen birkaç saat önce yeni süpürülmüş ve zımparalanmıştı. Şimdiden birçok ayağın kirini ve yıpranmışlığını gösteriyordu.

Bunun farkına varması Effie'nin hülyalı şaşkınlığını daha da artırdı.

Lord Blackthorn onun hemen yanındaki uşakla konuşuyordu. O da onları kır saçları seyrelmiş, ciddi görünümlü başka bir adamla tanıştırmıştı. Adam, "İyi akşamlar, Bayan Reeves," dedi ve Effie'nin birisinin onu daha önce tanıştırdığını anlaması bir anını aldı. "İşte dans kartınız. Lütfen keyfinize bakın."

Göz kamaştırıcı mumlar, güzel müzik ve renkli insanlarla dolu balo salonuna doğru döndü ve güçlü, gür bir sesle gruplarını anons etti: "Lord Hazretleri, Blackthorn Vikontu ve refakatçisi Bayan Euphemia Reeves!"

Bir oda dolusu göz onlara döndü ve Effie yere kapanmak için elinden geleni yaptı.

BÖLÜM 5



Effie hiç bu kadar çok insanın aynı anda kendisine baktığını görmemişti. Mırıltılar karışık birlikte ayırt edilemeyecek şekilde kalabalığın içinde. Eminim hepsi onun yırtık eldivenlerini ve zor toplanmış saçlarını fark ediyordu.

"Lord Hazretleri!" Soluk yeşil ceketli, uzun boylu, yaşlı bir adam garip bir şekilde nefes nefese onlara yaklaştı. "Sizi görmek ne güzel!" Beyefendi Lord Blackthorn'la konuşurken bakışlarını Effie'nin üzerinde sabit tuttu; Effie bu durumu hem tuhaf hem de sinir bozucu buldu. "Bunu... hatırlamakta zorlanıyorum. Arkadaşınızı bana daha önce tanıtmış mıydınız?"

Lord Blackthorn gülümsedi. "Onu daha önce tanıştırmadım," dedi. Effie bunun doğru olduğunu fark etti ama karşılarındaki zavallı adamın da Lord Blackthorn'la daha önce hiç tanışmadığından şüphelenmeye başlamıştı - elfin cazibesi bu konuda son derece ikna ediciydi. "Bu Bayan Euphemia Reeves. Kendisi benim vesayetim altında ve evlendiğini görmeyi umuyorum." Lord Blackthorn yaşlı adama doğru eliyle işaret etti. "Bayan Euphemia, bu..." Utanç içinde durakladı. "Peki, adın neydi?"

Yaşlı beyefendi alındıysa bile en azından bunu belli etmedi. "Lord Panovar, elbette," dedi uzaktan. Effie'nin elini tuttu ve üstündeki havayı öptü. "Ama bu sizin vesayetiniz altında, Lord Blackthorn? Ve siz onun henüz evlenmediğini mi söylüyorsunuz? Ne kadar tuhaf!"

Effie yine şaşkınlıktan kızardı. "Şey... neden tuhaf, lordum?" diye sordu tereddütle. Adamın hâlâ tuttuğu eldivenli eline baktı ve bileğinden sarkan bir ipliğin görüntüsünden rahatsız oldu.

Lord Panovar elini tekrar bırakırken aceleyle, "Lütfen ," dedi. "Ben sadece düşünmüştüm ki... şey! *Bekâr* olmak için fazla asil bir hanımefendisiniz, Bayan Reeves! En azından bir süredir toplum içindeydiniz, değil mi? Belki de Lord Blackthorn sizi Londra'da saklıyordur?"

Effie bunun üzerine kaşlarını çatı. Bir an için Lord Panovar'ın bir şekilde onunla eğlendiğini düşündü -belli ki bu onun eski püskü aksesuarlarına ve şüpheli tavırlarına dikkat çekme şekliydi- ama geç de olsa Lord Blackthorn'un ona asaletten yapılmış bir elbise verdiğini hatırladı. *Ne tuhaf!* diye düşündü. *Kendimi hiç de ağırbaşlı hissetmiyorum ama Lord Panovar de öyle olduğuma inanıyor gibi görünüyor.*

Lord Blackthorn elbise için endişelenmişti ama Effie birdenbire bunun için minnettar olduğunu fark etti.

Effie adama, "Londra'da bulunmadım," diye güvence verdi. "Ama tüm bunları söylemeniz ne büyük incelik Lord Panovar."

"Hiç de değil, Bayan Reeves," diye yanıtladı Lord Panovar. Yıpranmış yaşlı yüzünde tuhaf bir ifade oluşmuştu ve Effie fark etmeye başladı ki onlar küçük bir düğüm yaratmışlardı.

Kalabalıktan birileri. "Yaşlı bir adamın merakını bir an için mazur görürseniz, son zamanlarda kafama takılan bir soru var ve bana yardım edecek kadının siz olabileceğinizi düşünüyorum. Sakıncası var mı?"

Effie zaten bunalmış hissetmesine rağmen bunu gülümsemeye zorladı. "Elbette lordum," dedi. "Elimden geleni yapacağım."

Lord Panovar derin bir ilgiyle onun gözlerini tuttu. "Leydi Panovar bu Fransız hizmetçileri işe aldı, görüyorsunuz," dedi. Kelimeler doğal olmayan bir coşkuyla ağzından dökülüyordu, sanki onları zar zor zapt edebiliyordu. "Normal bir İngiliz hizmetçiden daha kaliteli oldukları konusunda ısrar ediyor ama ben aradaki farkı pek göremiyorum ve çok pahalılar. Fransız hizmetçiler gerçekten bu ekstra maliyete değer mi? Sizin gibi saygın bir kadının bu konuda bir fikri vardır herhalde?"

Effie donakaldı, gözleri fal taşı gibi açıldı. Sorunun kendisi dehşet vericiydi

-Yanlış bir cevap verirse masum Fransız hizmetçileri sokağa atabileceğini ama Lord Panovar'ın onunla konuşma tarzında bir tuhaflık vardı, hemen fikrini almak istiyordu. Bu ona, Lord Blackthorn'un her sorusuna cevap vermek zorunda hissetmesini hatırlatmıştı.

Ama Lord Panovar hâlâ beklentiyle ona bakıyordu ve Effie bir cevap vermeden bu konuşmadan kaçamayacağını biliyordu.

Effie zayıf bir sesle, "Ev işlerini Leydi Panovar'a devrettiğinizden eminim, çünkü ona güveniyorsunuz," diye cevap verdi. "İşini iyi bildiği kesin."

Arkasında bir yerde Lydia alaycı bir çıkardı.

Lord Panovar bunu duyunca, sanki Effie ona sıradışı bir bilgelik incisi bahşetmiş gibi ciddiyetle başını salladı. "Evet, kesinlikle," dedi. "Ne demek istediğinizi anlıyorum, genç bayan. Kesinlikle, bu mesele evlilikte kavgaya neden olmaya değmez. Huzurlu bir yuva paraya değer."

Effie bunu ima etmek istememişti ama ev sahibiyile ters düşecek de değildi.

Lord Blackthorn neşeyle araya girerek, "Görünüşe göre tanıştırma faslına devam etmem gerekiyor," dedi. "Sizinle tanışmayı bekleyen o kadar çok insan var ki, Bayan Euphemia."

Elf bunları söylerken Effie, sohbetleri sırasında yavaş yavaş etraflarının iyi giyimli küçük bir misafir ordusu tarafından sarıldığını fark etti; hepsi de Effie'yle pek ilgilenmiyormuş gibi görünmeye çalışarak ona gizlice bakıyorlardı.

Çok geçmeden hepsinin onun fikrine muhtaç olduğunu fark etti.

Genç bir Bayan Chester aynı beyefendinin peşinde koşan iki kız kardeşin adil bir şekilde nasıl idare edileceğini öğrenmek istiyordu (Effie bu soruyu ilkinden daha da endişe verici buldu ama söz konusu beyefendinin bu konuda söyleyecek bir şeyleri olduğunu söyleyerek geçiştirmeyi başardı). Leydi Tilley çok ciddi bir şekilde ilkbaharın sonlarında gül dikmenin hâlâ mümkün olup olmadığını ya da bunun görgüsüzlük olup olmadığını sordu (bunun üzerine Effie, Lord Blackthorn hemen arkasında durduğundan ve bu konunun Lord'un kalbine çok yakın ve değerli olduğundan şüphelendiğinden, güllerin her zaman uygun olduğunu dikkatle söyledi).

"Bayan Reeves," diye sordu Bay Herbert Jesson kısa bir süre sonra, "bir dans istemeye cesaret edebilir miyim? Eğer kartınız tamamen dolu değilse tabii."

Effie bu fırsatı minnetle değerlendirek onun eldivenli elini kabul etti. "Evet," diye nefes nefese kaldı. "Dans etmekten büyük keyif alırım. Tabii refakatçim de onaylarsa." Effie, Bayan Sedgewick'in her zamanki davranışını taklit ettiğini düşündüğü bir tavırla kollarını kavuşturup sertçe başını sallayan Lydia'ya baktı.

Bay Jesson çekici bir adam değildi - yüzü biraz fazla yuvarlaktı, saçları hoş olmayan bir şekilde kesilmişti ve gözleri sulu mavi renkteydi - ama neredeyse büyüleyici olacak kadar saldırgan değildi, özellikle de etraflarındaki daha karizmatik insanların gerçek ezilmesiyle karşılaştırıldığında. Adam Effie'ye dans pistinde rehberlik ederken, Effie rahat bir nefes aldı. Yanlarında hâlâ boğucu bir insan kalabalığı vardı ama en azından, diye düşündü, hepsi ona *soru* sormak için duraklamıyordu.

Yürürlerken Effie fırsattan istifade Benedict'i bulmak için etrafına bakındı. Bir an için onu dans pistinin karşısında, kolunda başka bir genç kızla gördüğünü sandı ama o sırada müzik başladı ve Effie dikkatini şimdiki partnerine vermek zorunda kaldı.

Ne yazık ki Effie kısa süre sonra elbisesinin ve terliklerinin o kadar ağır olduğunu fark etti ki dans etmek neredeyse imkânsız hale geldi. Adımlarını beceriksizce atıyor, zavallı Bay Jesson'ın ayaklarına her basışında yüzünü buruşturuyordu. Adamın hakkını yemeyelim, Effie'nin beceriksizlikleri onu hiç üzmemişti; hatta bir kereden fazla Effie'nin dansına *iltifat* etmişti,

Bu da ona garip geliyordu. Bay Jesson'un kendisi de çok başarılı bir dansçı değildi ama Effie o kadar nadiren dans edebiliyordu ki bu eksikliğin onu rahatsız etmediğini fark etti.

Bay Jesson ona zayıfça gülümsedi. "Benimle yere kadar gelmeye razı olmanıza çok , Bayan Reeves," dedi. "Artık burada olduğumuza göre, biraz utanç verici bir umudu itiraf etmeliyim. Uzun süredir devam eden bir sorunum var ve nedense sizin bana tavsiyede bulunabileceğinizden eminim."

Effie omuzlarını çökertti. "Ah," diye iç geçirdi. "Evet, elbette öyle." Bay Jesson'ın yüz ifadesi bu sözlerden sonra bir sıkıntı ifadesi aldı ve Effie hemen nezaketsizlik ettiğini hissetti. "Kaba olmak istememiştim efendim," diye onu temin etti. "Sadece herkesin sorunlarını onlar için çözebileceğimi düşünmesi kafamı çok karıştırıyor. Çoğu insanın benim hakkımda bildiği tek şey çok güzel bir elbise giydiğim ve bu da beni bu kadar geniş bir yelpazede konuşmak için yeterli kılmıyor!"

Bay Jesson bunun üzerine mahcup bir ifadeyle baktı. "Çok güzel bir elbise," diye itiraf etti. "Ama işin sırrı gerçekten bu mu? Çünkü ben size kendinizden nasıl daha emin olabileceğinizi sormayı umuyordum, Bayan Reeves. En azından bir odaya hükmetme konusunda oldukça iyi olduğunuzu kabul etmelisiniz!"

Effie bunun üzerine gözlerini kırıştırdı. "Şey, ben... biliyor musunuz, sanırım bu konuyla ilgili," diye cevap verdi. "Ama evet, Bay Jesson, bu kesinlikle elbiseyle ilgili. Korkarım fazladan bir elbisem yok, yoksa size ödünç verirdim."

Bay Jesson buna güldü ve bir an için ifade yüzünü aydınlattı, öyle ki toplamı

parçalarından daha çekiciydi. Bu samimi görüntü Effie'yi ona karşı yumuşattı ve karşılığında gülümsemekten kendini alamadı.

"Bence *bunu* daha sık yapmalısın," diye ona tavsiyede bulundu. "Şu anda her ne yapıyorsan, bu senin için çok gurur verici."

Bu Bay Jesson'un gözlerinin kenarlarından yukarı kırışmasına neden oldu. "Bu Ğimdiye kadar aldığım tavsiyelerden çok daha iyiydi," dedi. "Çok teşekkür ederim Bayan Reeves. Size borcumu ödemek için yapabileceğim bir şey var mı?"

Effie onun yüzüne bakarak ifadesini çözmeye çalıştı. Başka biri olsa bu teklif çapkınca olabilirdi ama zavallı Bay Jesson böyle ince bir imada bulunamayacak kadar beceriksizdi; teklif oldukça samimiydi.

"Bay Benedict Ashbrooke'u tanıdığınızı sanmıyorum?" Effie ona umutla sordu.

Bay Jesson başıyla onayladı. "Aynı okula gitmiştik," dedi. "Tanıştırılmayı mı umuyordunuz?"

Effie yüzünü buruşturdu. "Sorduğumu unutabilirsin," diye aceleyle onu temin etti.

Bay Jesson başını salladı. "Alınmadım," dedi. "Sadece endişeliyim. Bay Benedict kadınlar arasında çok popülerdir, bende olmayan özgüven onda var. Ama *anlaşmak* konusunda pek iyi tanınmıyor, demek istediğimi anlıyorsanız."

Bu açıklama üzerine Effie biraz endişelendi; Benedict'in evliliğe hiç ilgi duymayabileceği aklına gelmemiştir! "Ama her erkek eninde sonunda bir düzen kurmalıdır," diye ısrar etti.

"Bu o doğru," Bay Jesson itiraf etti. "Ve sen *vardır* Bayan Reeves, her ne kadar

tavırlarınızdan ziyade kıyafetinizi suçluyorum. Eğer gerçekten isterseniz, tanışma faslını ayarlayabilirim."

Effie ona rahatlamış bir gülümseme verdi. "Buna çok memnun olurum Bay Jesson," dedi.

Bay Jesson şarkı Effie'nin birkaç kez daha ayak parmaklarına basmasına tahammül edecek kadar nazikti. Dans bittiğinde onu kolundan tutup dans pistinin kenarına götürdü ve etrafta Benedict'i aramaya başladı. Effie aramasına yardım ederken, Leydi Culver'ın Lord Panovar ve Lord Blackthorn'un etrafındaki insan kalabalığıyla birlikte durduğunu gördü ama Benedict'i topluluk arasında göremedi. Lydia, Lord Blackthorn'un yanında duruyordu ve özellikle perişan görünüyordu; Effie diğer hizmetçinin konuşmaktan kaçınması gerektiğini hatırlayınca irkildi.

"İşte buradasın!" Bay Jesson parlak bir sesle konuştu. Effie sahneyi unutarak arkasını döndü. Kalabalık dağılmıştı ve tıpkı kader gibi, Benedict elinde bir bardak punçla tam karşılarında duruyordu. Her nasılsa, gözlerini kahverengiden çok altın sarısı gösteren orman yeşili yeleğiyle her zamankinden daha da yakışıklı görünüyordu. Benedict Bay Jesson'a gerçek bir zevkle gülümsedi ve bu ifade Effie'nin kalbinin özlemle çarpmasına neden oldu.

"Neden," diye açıkladı Benedict, "bu Bay Lale'nin kendisi değil mi!" Bu lakap küçümseyici olmaktan çok sevecen bir ifadeydi ve Bay Jesson bunu duyunca gülümsedi. "Sizi bir konyak içmeye davet etmek istiyordum ama bilemezsiniz, aile tüm zamanımı alıyor."

Bay Jesson'ın gözleri yine mizahla kırıştı ve Effie bunun ne kadar gurur verici olduğunu düşündü. "Aile bir yük sayılmaz,

Bay Benedict," dedi. "Eminim hepsi uzun zaman sonra sizi gördüklerine çok sevinmişlerdir. Müsait olduğunuzda konyağımızı içelim." Bay Jesson dönüp Effie'ye başıyla selam verdi. "Yeni genç bayan Bayan Reeves'le çok güzel bir dans yaptık, biliyorsunuz kendisi Lord Blackthorn'un gözdesi. Eğer başka bir işiniz yoksa, bir sonraki dans için ona eşlik etmenizi tavsiye ederim."

Effie bu övgü karşısında kızardı. Benedict gözlerini ilgiyle ona çevirdi ve içten içe Bay Jesson'a ileride ödenmek üzere bir borç yazdı.

"Daha önce tanışmış mıydık?" Benedict merakla ona sordu. "Hafızam gerçekten zayıflıyor olmalı. Son zamanlarda böyle bir izlenime kapılıp duruyorum."

Effie gözlerini büyüttü. Lord Blackthorn'un mükemmel büyüğü boğazındayken onu bir hizmetçi olarak tanımayacağı kesindi. "Ah," dedi. "Sanırım tanışmış olabiliriz, evet. Ama nerede olduğunu hatırlayamıyorum."

Benedict yine gülümsedi ve bu manzara neredeyse yıkıcıydı. "Bay Tulip'in fikirlerine çok saygı duyuyorum Bayan Reeves," dedi. "Bir sonraki dansı benimle yaparsanız size sonsuza dek borçlu kalırım."

Korkunç bir ses odanın içinde yankılanarak onu böldü.

Üçü de sestten irkildi; eşek anırmasına benziyordu ama çok daha yüksek ve rahatsız ediciydi. Effie kaynağını bulmak için döndü, kendini durduramadı.

İlk başta sesin kaynağını saptamakta zorlandı. Sesin Lord Panovar ve Lord Blackthorn'u çevreleyen grubun içinde bir yerden geldiği açıktı, için

Etraftaki herkes ellerini göğüslerinde kavuşturarak o yöne bakmaya başlamıştı. Effie izlerken bile, Leydi Culver Lord Panovar'la konuşmak için ağzını açtı ve ağzından korkunç, çirkin bir anırma sesi daha çıktı.

Leydi Culver'ın hemen arkasında, Lydia dehşet ve sevinç arasında bir ses çıkardı.

"Sanırım dansımızı başka bir zamana ertelememiz gerekecek," dedi Benedict acımasızca, Effie ve Bay Jesson'un yanından hızla geçerken. "Özür dilerim, Bayan Reeves."

oluyor burada? Effie umutsuzca düşündü. Çok geçmeden hem Benedict hem de Lord Culver, Leydi Culver'a katılmış ve onu kolundan tutmuşlardı. Üçü aniden yola çıkarken Lord Culver karısı için özür diliyor gibi görünüyordu.

"Aman Tanrım," dedi Bay Jesson. "Leydi Culver hasta mı?"

Effie, Lord Culver'ın ev halkının tamamının çıkışa yönelmesini izlerken kalbi sıkıştı. "Sanırım öyle," diye mırıldandı. "Ne kadar korkunç."

Bay Jesson özür dileyerek, "Tanıştırılmanız mahvolduğu için üzgünüm," dedi. "Eğer sizi memnun edecekse, ilk laleler açığında ailem bahçemizde bir kahvaltı düzenleyecek ve eminim Bay Benedict de orada olacak. Siz ve Lord Blackthorn da fevkalade hoş karşılanırsınız ve bu bana sizi tanıştırmak için ikinci bir şans verir."

Effie ona acıyla minnettar bir bakış fırlattı. "Gerçekten de beyefendiler arasında bir cevhersiniz, Bay Jesson," dedi ona.

Bay Jesson onun kolunu güven verici bir şekilde okşadı. "Şimdilik," dedi, "sanırım sizi geri götürmeliyim."

Effie kısa süre sonra Lydia ve Lord Blackthorn'a , insanlar Leydi Culver'ın garip patlaması hakkında mırıldanıyorlardı. Effie'nin küçük ve bencil bir kısmı insanların gülüp kadınla dalga geçmesinden memnundu ama daha büyük bir kısmı şaşkın ve somurtkandı. Benedict'le dans etmeye çok yaklaştı ve şimdi, onun dikkatini çekmek için yaptığı ilk girişim tamamen mahvolmuştu!

Lord Blackthorn Effie'yi tekrar kolundan tutup kalabalıktan uzaklaştırırken tuhaf bir şekilde suçlu görünüyordu. "Belki de sizi birkaç beyefendiyle daha tanıştırmalıyım?" sordu. "Ya da dans edebiliriz, Bayan Euphemia! Sanırım sonunda minueti öğrendim!"

Effie ona bakarken kaşlarını çattı ve içinde ani bir kuşku uyandı. "Lady Culver'ın sesini mi çaldınız, Bay Jubilee?" diye fısıldadı. Effie sözcükleri kibarca söylemeye özen gösteriyordu ama tüm çabalarına rağmen içinden gerçek bir öfke geçti.

Lord Blackthorn yüzünü buruşturdu. "Bunu yapmak istememiştım," diye açıkladı endişeyle. "Ya da öyle yapmak *istememişim* ama bunun sizin planlarınıza engel olacağını fark etmemişim. Çok özür dilerim Bayan Euphemia. İşleri yine yüzüme gözüme bulaştırdım."

Effie'nin ağzı açık kaldı. "Bahsi kazanmamı engellemeye çalışmıyorsunuzdur herhalde..." diye başladı hararetle.

Ama Lydia Effie'yi diğer kolundan tutarak sözünü kesti. Diğer hizmetçinin yüzünde mutsuz bir ifade vardı. "Bu onun suçu değil," diye fısıldadı Lydia. "Benim suçum. Çok üzgünüm, Effie. Leydi Culver yeni Fransız hizmetçilerinden ve bizim Leydi Panovar'ınkilerden ne kadar iyi olduğumuzdan bahsediyordu.

Fransız hizmetçiler. Fransızca okuduğumuzu söyleyip duruyordu. Geceleri onun için *şiiir yazıyordum* ve artık buna dayanamıyordum!" Effie gözlerini kırpıştırarak Lydia'ya baktı. "Anlamıyorum," dedi.

"Ne yaptın Lydia?"

Lydia ayaklarının üzerinde kaydı. "Lord Blackthorn güçlülere karşı acımasız olmak istediğini söyledi," dedi. "Bu yüzden ben de... birkaç öneride bulunmuş olabilirim."

Effie çaresizlik içinde gözlerini kapadı. Daha önce Lord Blackthorn'la anlaşma yapan tek kişi kendisiyken her şey çok daha basit görünüyordu ama onun periyle takas yapma isteği Lydia'yı onun ve tekliflerinin zararsız olduğuna açıkça ikna etmişti. "Bunun için onu *takas* etmedin mi?" Effie fısıldadı, Lord Blackthorn'un her kelimelerini duyabileceğinin farkındaydı.

"Ben yapmadım!" Lydia söz verdi. "Senin refakatçin olduğum için bana borçluydu, öyle değil mi Lord Blackthorn?"

Lord Blackthorn ikisine de, "Çok doğru," diye güvence verdi. "Ben sadece mevcut bir borcu yerine getiriyordum."

Effie'nin göğsündeki gerginlik bu açıklama karşısında çok az da olsa hafifledi. "Eh... olan oldu," dedi rahatsız bir şekilde. "Ve her şey o kadar da kötü değil. Bay Jesson ilk laleler açtığında bizi kahvaltıya davet etti. Bay Benedict'in de orada olacağından emin olduğunu söyledi."

Lord Blackthorn bunun üzerine rahatlamış görünüyordu. "Ne büyük şans!" dedi. "Hâlâ çok üzgünüm Bayan Euphemia, ama merak etmeyin, bu kez doğru dürüst hazırlanma fırsatımız olacak!"

Effie ona titreyerek gülümsedi. "Kötü niyetinizden şüphelendiğim için çok üzgünüm Bay Jubilee," dedi, ancak bir parçası onun hala endişeli elf vardı.

bir şekilde tüm bu fiyaskoyu tasarladı. "Umarım beni affedebilirsin."

Lord Blackthorn bir el salladı. "Bu konu çoktan unutuldu," diye onu temin etti. "Ne de olsa bu akşamki baloyu berbat ettim ve bu yüzden ödeştik diyebiliriz."

Effie içini çekti. "Sanırım daha fazla kalmanın pek bir anlamı yok," dedi üzüntüyle. "Bay Benedict ve tüm ailesi gittiğine göre."

"Sabah kalkmamız gerekecek," diye Lydia. "Her zaman şömine var."

Her zaman şömineler vardı.

BÖLÜM 6



By ve zamanEffie ve ve Diğerleri geri döndü Ashbrook'lar hala uyanıktı ve tartışıyorlardı. Onlar içeri süzülürken Leydi Culver'ın bitmek bilmeyen anırma sesi merdivenlerden aşağı süzülüyordu. Effie her seferinde irkiliyor, Lydia ise kıkırdamamak için ağzını kapatmak zorunda kalıyordu.

Effie ve Lydia'nın odalarına büyülerini komodinin çekmecesine yerleştirmelerinden kısa bir süre sonra Bayan Sedgewick, köşedeki elfin varlığından tamamen habersiz, Lydia'yı gece geç saatte Aile için bir demlik çay hazırlaması için çağırdı. Effie, diğer hizmetçinin uygunsuz bir anda gülebileceğinden endişelenerek Lydia'nın yerine gönüllü olmaya çalıştı ama Lydia neşeyle bu kişinin kendisi olması gerektiği konusunda ısrar etti. Böylece Effie kendini Lord Blackthorn'la baş başa buldu, şimdi vardiyasını ve ev ceketini giymişti.

Endişeyle periye doğru baktı ve yatağın kenarına otururken yorgunluğunu göz kırparak attı. "Leydi Culver'ın sesi sonsuza dek böyle , değil mi?" Effie sordu.

Lord Blackthorn başını salladı. "Hanımefendi güneşin birlikte normal sesine kavuşacak," teminat verdi. "Sanırım onu sonsuza dek lanetleyebilirdim ama Bayan Lydia'nın borcu çok sınırlıydı."

Effie dudağını ısırıldı. Leydi Culver'ın üzüntüsünden zevk almak *istemiyordu* -bu duyguda Hristiyanlığa aykırı bir şeyler olduğundan emindi- ama şimdi lanetin ortadan kalkacağını bildiğine göre, kadın için üzölmeyi kendine yediremiyordu. "Sanırım bu dünyadaki en kötü şey değil," diye mırıldandı Effie. "Ama insanlar aylarca onunla alay edecekler."

Lord Blackthorn bunu düşünceli bir tavırla değerlendirdi. "Eğer herkes ona gülüyorsa," dedi, "sanırım Fransız hizmetçilerden bahsetmek için daha az fırsatı olacaktır."

"İşte bu," dedi Effie, cesaretlenmiş hissederek. "Ve muhtemelen uzun bir süre top atamayacak!" Bu düşünce o kadar rahatlatıcıydı ki Effie Lydia'yı bu olay yüzünden tamamen affettiğini fark etti. Gözlerini ovuşturdu ve hâlâ yapılması gereken başka işler olduğunu hatırlayarak kendini yeniden odakladı. "Ama ceketin," diye mırıldandı. "Hâlâ nakışa başlamam gerekiyor. Doğrudan işlememeliyim - bunun için çok ince - ama keten üzerine bir desen hazırladım bile. Önce oradaki işi yapabilirim, sonra da keteni ceketin üzerine dikebilirim-"

Lord Blackthorn endişeyle, "Hayır, korkarım bu hiç işe yaramayacak, Bayan Euphemia," diye cevap verdi. "Anlaşmamıza göre ceketin siz işleyecektiniz, başka bir kumaş değil. Belki kötü bir ifade oldu ama zaten anlaştığımızıza göre, açıklanan şartlara gerçekten sadık kalmalıyız."

Effie yüzünü buruřturdu. "Pekala," diye iç geçirdi. "Eęer mecbur kalırsak. Ancak ceketinizi nakıřlayacaksam bana vermeniz gerekecek. Bunun bařka yolu yok. Bu arada bir gül iřlemeyi dūřünüyordum. Umarım bu size uyar, Bay Jubilee?"

Lord Blackthorn dūřünceli bir tavırla ceketini omuzlarından çekti. "İřledięiniz her řeyin muhteřem olacaęından eminim, Bayan Euphemia," diyerek onu temin etti.

Effie onun cevabına kendine rağmen gülümsedi. Elfin diğer özellikleri ne olursa olsun, insana kendini çok önemli ve takdir edilmiş hissettiren bir tarzı vardı. Siyah kadife ceketini ondan alıp kucağına yerleştirdi. Kadife yemyeşil ve özenle işlenmişti ve ona baktıkça daha da endişelenmeye başladı. *mahvetmeden işlemek çok zor olacak,* diye dūřündü. Ama sonra Effie'nin aklına bir elfin ceketini işlediği ve bu gerçeğin onu malzeme seçiminden daha fazla endişelendirmesi gerektiği geldi.

Küçük komodinin uzandı,
Hem keteni hem de kendi işi için kullandığı değerli ipek nakış ipliğinden geriye kalanları dikkatle topladı. Effie kısa bir süre için altın iplik satın alabilecek imkânlarla sahip olmayı diledi; bu kadar güzel bir ceket gerçekten de altınla işlenmeliydi.

"Umarım keten bezini üst üste kullanırsam üzölmezsınız. kadifeyi dikerken?" Effie ihtiyatla Lord Blackthorn'a sordu. "Başka türlü nasıl yapılabileceğini gerçekten bilmiyorum."

Lord Blackthorn başını salladı. "Ceketin içine diktiğiniz sürece sorun yok," dedi. "Korkarım kadifeye değmeyen dikişler sayılmaz."

Effie keteni kadifenin üzerine teyellerken, Lord Blackthorn'un gerçekten isteseydi tüm bu teknik ayrıntılar konusunda sessiz kalabileceği aklına geldi. Effie, *eğer bana aksini söylemeseydi, ceketin üzerine değil de ketenin üzerine nakış yapardım*, diye fark etti. Bunun üzerine yorgunca gülümsedi.

Effie, "Gerçekten de kendi yöntemlerinle yardım etmeye çalışıyorsun," dedi. "Komik değil mi?"

Lord Blackthorn gözlerini kırıştırdı. "Ama tabii ki yardım çalışıyorum," dedi. "Size daha önce de söyledim, Bayan Euphemia- ve periler yalan söyleyemez."

Effie'nin gülümsemesi bunun üzerine biraz daha yukarı doğru kıvrıldı. Gece *pek* de umduğu gibi geçmemişti ama elfin gerçekten de samimi olduğunun ortaya çıkması ruh haline çok iyi gelmişti. "Bunu anlayamıyorum," dedi ona. "Bir elf olmasaydınız bile, Bay Jubilee, yine de bir lordsunuz ve bir hizmetçiye yardım etmek için nedeni olan bir lord düşünemiyorum."

Lord Blackthorn bu sözlerden rahatsız olmuş görünüyordu. "İngiliz lordları kulağa pek kullanışlı gelmiyor," diye gözlemledi. "Belki de bir lord olmamalıyım. Lord Hollowvale bunu bana anlattığında ilk başta kulağa oldukça hayali gelmişti ama şimdiye kadar İngiliz hizmetçileri çok daha yararlı ve takdire şayan buldum."

Effie güldü. "Bir lord olmayı bırakamazsın," dedi. "Ve kesinlikle bir *hizmetçi* olamazsın. Düşüncesi bile!"

Lord Blackthorn ciddiyetle başını salladı. "Hizmetçi unvanını cüret edemem," diye Effie'yi temin etti. "Bunu yapabilecek kadar çok çalışmadım. Ama bir lord olmayı bırakmanın neden zor olduğunu anlayamıyorum. Ben sadece bir lord oldum."

Çünkü biri bana lord dedi ve kimse itiraz etmedi. Sanırım bir lorda *yakışmayan* da aynı şey olurdu, değil mi?"

Effie'nin kafası şimdi çok karıştı. Ceketini bir kenara bırakıp Lord Blackthorn'a baktı. "Ama... peri dünyasında araziniz yok mu?" diye dikkatle sordu. "Hizmetçiniz olmadığını söylediniz ama mutlaka bir malikâneniz ya da mülkünüz vardır."

Lord Blackthorn güldü. "Peri diyarında kendi toprağın mı var?" sordu kuşkuyla. "Bu ne cüret! Hiç de değil, Bayan Euphemia. Peri'de toprak *sîze* aittir. Blackthorn'un benim varlığıma katlanmasının tek nedeni kendi elleri olmaması ve benimkiyle onun çıkarlarına hizmet etmekte fena bir iş çıkarmam!"

Effie yüzünü ovuşturdu. "Burası İngiltere'den çok farklı," dedi ona. "Burada lordlar toprak sahibidir. Ve sadece lord olduklarını *iddia* edemezler. Kral tarafından atanırlar -ya da, sanırım bu biraz çocukça bir açıklama, ama yine de çoğunlukla doğru."

Lord Blackthorn başını salladı. "Tamamen aynı şey," dedi. "Kral birine lord diyor ve kimse itiraz etmiyor. Eğer yeterince insan , zaman söz konusu kişi artık lord olamaz."

Effie itiraz etmek için ağzını açtı... ama elfin garip mantığını tartışacak kadar basit bir cevap bulamadı. Başını salladı ve dikkatini önündeki çarşafılara verdi.

Lord Blackthorn, "Seni için gerçekten bir lord olmam gerekiyor," diye düşünmeye devam etti. "Bu nedenle, bir lord olmak için nişanlanmanızı bekleyeceğim. Belki de, eğer ben kendimi çok adarsam, ben olabilirim."

Daha sonra uşak ya da uşak gibi daha faydalı şey."

Effie homurdandı. "Uşaklar *kadar* da kullanışlı değil," diye mırıldandı. Effie her ne kadar kardeşi George'u sevse de, işe alınma nedeninin bir sonraki en uzun boylu adaydan tam iki santim daha uzun olması olduğunun farkındaydı. Lord Blackthorn'un sözlerinin geri kalanıyla ilgilenmeyi reddetti; elf neye inanırsa inansın, insan bir unvanı, bir giysi parçasını attığı gibi kolayca atamazdı.

Şimdi keten bir katmanın altına gömülmüş olan ince kadife ceket biraz daha az ürkütücü görünüyordu. Effie iğnesini geçirdi ve nefesini içine çekti. "Sanırım başlamalıyım," dedi. "Şimdiye kadar size kaç dikiş borçluyum Bay Jubilee?"

"Sadece yüz otuz iki," diye yardımsever bir şekilde bilgilendirdi onu. "Bunun için çok üzgünüm Bayan Euphemia. Eminim bir dahaki sefere daha uzun zamanınız olacak."

Effie dikkati dağılmış bir halde, "Eminim öyle olacak," dedi. Konuşurken kendini nakış işine odakladı. Yüz otuz iki ilmek aslında çok azdı ama gözleri de ayakları kadar yorgundu ve mum ışığı da ideal değildi.

Effie bütün dikişlerin üstesinden gelmek için çok uğraştı ama bir noktada kendini yatağından tavana doğru gözlerini

kırpıştırırken buldu ve oraya nasıl geldiğini tam olarak hatırlayamadı. Birinin onu düzgünce yatağına yatırdığı ve üzerindeki mumu söndürdüğü belliydi. Lydia yan yataktan hafifçe horladı ve Effie şöyle karar verdi o

oldu en iyi için seçyukarı spekülasyon yapmak içinde ve

Sabah, daha iyi dinlendiğinde.



EFFIE'NİN sırtı ve ayakları ertesi sabah uyandığında daha da kötü ağrıyordu. *İyi ki çok geç saate kadar dışarıda kalmamışım*, diye düşündü yorgunca. *Zaten kendimi yarı yarıya işe yaramaz hissediyorum.*

Ne yazık ki, Leydi Culver gerçekten de Normal sesiyle konuşsa da, dün geceki fiyaskodan sonra kesinlikle *keyfi* yerinde değildi ve tüm ev halkı bunu bilmeden edemiyordu. Doğal olarak, Leydi Culver'ın keyfi yerinde olduğu için, Bayan Sedgewick'in de keyfi yerindeydi ve sefalet arkadaşlığı sevdiğinden, Bayan Sedgewick hizmetçilerin de *onunla* birlikte keyfi yerinde olduğundan emin olmuştu.

Effie durumun ne kadar vahim olduğunu ancak Lydia'nın yüzüne taze çay damlatarak merdivenlerden aşağıya indiğini gördüğünde fark etti.

"O kadın!" Lydia tısladı. "Yemin ederim, bir an için onun için üzüldüm - ve sonra gidip her şeyi mahvetmek zorunda kaldı. Suratıma çaydanlığı fırlattı, biliyor musun? Bana çayın çok soğuk olduğunu söyledi!"

Effie irkildi. "Belki de Bay Jubilee'den Leydi Culver'ı utandırmasını istememeliydiniz," diye mırıldandı endişeyle.

Lydia gözlerini kıstı. "Hiç de bile," dedi. "Bence onu *yeterince* utandırmadı, Effie. Biraz olsun alçakgönüllülüğü öğrenememiş." Bir koyu çay damlası daha diğer hizmetçinin burnundan aşağı süzüldü. "Yemin ederim, eğer ondan bir iyilik daha

o-"

"Ama sen bilmiyorsun!" Effie ona çabucak söyledi. "O yüzden bunu aklından bile geçirmemelisin Lydia. Bu seni iyi bir yere götürmez."

Lydia uzun bir süre Effie'yi düşündü. "Biliyor musun," dedi, "hâlâ bir züppe gibi konuşuyorsun, Effie. Senin hatan olmadığını bilsem de bu beni sana karşı sinirlendiriyor."

Effie iç çekti. "İstediğim gibi aksan değiştiremiyorum," diye itiraf etti. "Eski sesimi kullanmaya çalıştım bile, sesim kötü bir taklit gibi çıkıyor. Bu bahis bitene kadar bu konuda bir şey yapılabileceğinden emin değilim."

"Effie!" Bayan Sedgewick'in sesi merdivenlerden inerken ondan önce geldi. Ses tonu sert ve soğuktu. "Leydi Culver dantel masa örtülerinden birinde bir yırtık bulmuş. Her ne yapıyorsanız bırakın ve onu onarmaya başlayın."

Effie hizmetçiye göz ucuyla baktı. Bir an için Bayan Sedgewick'in ondan cevap vermesini bekleyebileceğinden endişelendi - bu durumda aksanı kesinlikle bir sorun haline gelecekti - ama kahya sadece rahatsız edici masa örtüsünü Effie'nin kollarına itti ve aceleyle merdivenlerden yukarı çıktı. Müthiş Bayan Sedgewick bile bugün telaşlı görünüyordu, sanki öfkeli onun tahta topuklarına vuruyordu.

Effie dantel masa örtüsüne bakarak, "Sanırım artık yatak odalarını havalandırmayacağım," diye mırıldandı. "Gerçekten, herkes benden bir şeyler dikmemi isteyip duruyor Lydia. Hizmetçi değil, terzi olmalıyım."

"Bana şikâyet etme!" Lydia tersledi. "Şu anda oturup dikiş dikecek birini öldürmek isterdim. Dün gece ayakta durmaktan sırtım ağrıyor ve hâlâ üzerimde çay var."

Lydia'nın sesindeki kırbaç sesi Effie'nin içinde cevap niteliğinde bir kızgınlık yarattı ama kendini durdurdu

diğer hizmetçiyi terslemekten tam zamanında kurtardı. *Sinirlenmenin iyi bir şey olmadığını* hatırlattı Effie kendine. *Ve Lydia daha dün gece benim için bir sürü zahmete katlandı. Sinirlerime hakim olmalıyım.* Gözlerini kapadı ve mırıldandı:

"Polly çaydanlığı koy,
Polly çaydanlığı koy,
Polly çaydanlığı koy,
Hepimiz çay içeceğiz."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Lydia talep etti. Bu fikir karşısında sesi bir oktav yükseldi.

Effie gözlerini kırıştırdı. "Ne?" diye sordu. "Hayır, ben-"

"Evet, bu sadece gözyaşları!" Lydia açıkladı. "Ben üstümü değiştirmeye . Masa örtünüzün tadını çıkarın, ne dersiniz?"

Ve sonra, Effie itiraz edemedi, diğer hizmetçi gitmişti.

Effie'nin öfkesi bunun üzerine yeniden kabardı. Lydia'yla eğlenmekle suçlanmak başka bir şeydi, kendini savunmasının engellenmesi ise tamamen başka bir şey. "İyi!" Effie, diğer hizmetçinin bulunduğu boş havayı tersledi. "Dinleme o zaman. *Başka* hiç kimse dinleme zahmetine girmiyor, sen neden giresin ki?"

Effie masa örtüsüyle birlikte odasına geri döndü ve yatağın üzerine yerleşerek gözyaşlarını aramaya başladı. Biraz zaman aldı ama sonunda dantelde bir yırtık buldu. Kendini onu onarmaya adanmışken, öfkesini tekrar bastırdı ve görevin tekrar eden doğasıyla rahatladı.

Ancak masa örtüsü üzerindeki çalışmasının yarısında Bayan Sedgewick kapısını çaldı.

"alışma odası için taze çay!" diye seslendi hizmetçi kapıdan. "abuk ol, Effie!"

Effie sessiz bir hayal kırıklığı tıslamasıyla masa örtüsünü bir kenara bıraktı ve bir tepsi almak için mutfağı doğru hışımla geri dönerken öfkesinin kalıntılarını yuttu. Taze bir demlik çay ile üst kattaki çalışma odasına ulaştığında, sinirlerini yatıştırmak için yeni bir tekerleme aramaya başlamıştı bile.

"Bu çok hızlı oldu!" Benedict'in sesi, raflardaki deri ciltli kitaplardan birini alıp oturduğu masanın yanındaki sandalyeden geliyordu. Sözlerine bir parça suçluluk duygusuyla karışık hoş bir şaşkınlık karışmıştı. "Kimsenin acele etmesi gerektiğini ima etmek istememiştim. Sadece ay içeceğiz."

Effie'nin öfkesi, o sıcak kahverengi gözlerin altında biraz olsun azaldı. Utanç ve kafa karışıklığıyla kızardı. Birdenbire önceki akşam aralarında geçen konuşmanın farkına varmış ve Benedict'in durumdan tam olarak haberdar olmadığı gerçeğinden biraz utanmıştı. Effie ayaklarına bakarak usulca, "Sorun değil efendim," dedi. "Memnuniyetle yaparım."

ay tepsisini yanına yerleştirirken Benedict ona alaycı bir gülümseme attı. "İnanılmaz," dedi. "İngiliz gibi konuşuyorsun. Fransa'dan geldiğinizi hiç tahmin etmezdim."

Bu sözler Effie'nin göğsüne beklenmedik bir şekilde saplandı. Ancak sıkıntısı yüzünden okunuyor olmalıydı ki Benedict hemen geri adım attı. "Hakaret etmek istememiştim," dedi.

ona aceleyle güvence verdi. "Şaka yapmaya çalışıyordum. Fransız olan her şeye olan takıntınızı hiçbir zaman anlayamadım."

Effie dikkatli bir nefes aldı. Benedict şimdi ona endişeyle ve bunun görünmez olmaktan bile daha kötü olabileceğini düşündü. "Lütfen bundan kimseye bahsetmeyin efendim," dedi dikkatle. "Fransızcaya sadık kalmam gerekiyor. Bu başımı belaya sokacak."

"Başın belaya mı girecek?" Benedict boş boş sordu. "İngiltere'de İngilizce konuştuğum için mi?" Effie onu yalanlayamayınca Benict şaşkınlıkla başını salladı. "Yemin ederim, işte bu yüzden ev yönetmiyorum. Eğer bunların bir anlamı varsa bile ben göremiyorum."

Kendine bir bardak çay doldurdu, hâlâ kaşlarını çatarak fincana bakıyordu. O bunu yaparken, Effie aralarındaki garip mesafeyi hissetti. Leydi Culver her zaman Effie'nin yanındayken onu *görmezden* gelirdi ama Benedict Effie'yi aynı şekilde *görmezden* gelmese de, yine de onu bir önceki akşamki gibi *görmüyordu*. Son derece kibardı - hatta centilmendi bile - ama Effie, Benedict'in onunla asgari düzeyde hoşbeş etmeyi bitirir bitirmez kitabına geri dönmeyi umduğuna dair belli belirsiz bir ipucu yakalamıştı.

Daha dün akşam bana dans sözü , haykırmak istedi Effie. Sadece bir hizmetçi olmama rağmen benimle dans etmeyecek misin?

Ama bu fikrin ne kadar saçma olduğunun farkında olarak dilini zorlukla tuttu.

Benedict bir süre sonra tekrar ona baktı ve Effie onun bir noktada biraz fazla fark etti. Utangaç bir tavırla gülümsedi. "Elbette," dedi. "I

Söz veriyorum, İngilizlerden kimseye bahsetmeyeceğim. Bunu önce söylemem gerekirdi."

Effie bu kez onun konuşmalarının bittiğini düşündüğünü hissetti. Asık suratla başını salladı ve kalbinde bir kurşun ağırlığıyla çalışma odasından geri çekildi.

Effie odasına döndü ve iç çekerek masa örtüsünü geri aldı. En azından, diye düşündü, sıkıntılarından birkaçını daha dantele dikme şansına sahip olacaktı.

Ancak bir süre sonra, kapı aralığından merakla kendisine bakan Lord Blackthorn'un uzun boylu figürünü fark etti.

"Vay canına!" dedi elf. "Bu ne kadar sefil bir masa örtüsü! Daha önce benzerini görüp görmediğimi bilmiyorum!" Sesi alaycı olmaktan ziyade hayranlık doluydu; sanki masa örtüsünü büyük ilgi uyandıran egzotik bir merak unsuru olarak görüyordu. Effie kaşlarını çatı.

"O kadar da korkunç değil," dedi. "Çok daha kötülerini gördüm." Effie ona doğru baktı ve masa örtüsünü bir an için kenara bıraktı. Lord Blackthorn alışlagelmiş siyah kadife ceketini giymiyordu elbette, çünkü ceket yatağının başucundaki komodinin çekmecesinde düzgünce katlanmıştı. Ceketsiz olduğu için yeşil ve altın rengi yeleşini daha net görebiliyordu. İltifatkar bir kesimi vardı ve yorgun zihni, kendini yakalamadan önce üst kısmındaki dikişlere gitti. "Size nasıl yardımcı olabilirim Bay Jubilee?" Effie gözlerini yorgunluktan kırıştıtararak sordu.

"Bana yardım etmene gerek yok!" Lord Blackthorn güvence verdi onu. "Size yardım etmek için buradayım! Bay Jesson davetiyesini Bay Benedict'e teslim etti. Orada gidiyor için olmak a

Önümüzdeki hafta kahvaltıya katılacaksın, bu yüzden seni hazırlamalıyız! Bu kez sana mükemmel bir gelinlik bulacağımızdan emin olmak istedim ve bu yüzden doğrudan seni almaya gelmeyi düşündüm!"

Effie gözlerini kırptırdı. "Yani... şu anda sizinle gelmemi mi istiyorsunuz?" diye sordu. "Ama bunu yapmam mümkün değil Bay Jubilee! İşimin ortasındayım!"

Lord Blackthorn bir el salladı. "Sizi güvenli bir şekilde oraya götürüp geri getirmek sadece bir iki saat sürer," diye onu temin etti. "Hatta masa örtünüzü de yanınızda getirebilirsiniz, böylece tüm bu süre boyunca çalışmaya devam edersiniz!"

Effie ona temkinli bir bakış attı. "*Sağ salım* gidip dönmek mi?" sordu. "Beni nereye götürmek istiyorsunuz Bay Jubilee?"

"Neden, perilere tabii ki!" Lord Blackthorn sanki bu son derece normal bir öneriymiş gibi coşkuyla cevap verdi. "Hollowvale'deki brownie'ler incelememiz için yeni malzemeler tedarik ettiler ve sizi şahsen ölçmek için zaman ayıracak kadar nazikler! Leydi Hollowvale çok yardımcı oldu, onunla tanışmanız için sabırsızlanıyorum!"

Effie gözlerini büyüttü ve ellerini masa örtüsünün üzerinde sıktı. "Ben... bu gerçekten çok cömertçe," diye kekeledi. "Ama elbette, iyi bir peri leydisini zorlayamazdım-"

"Leydi Hollowvale aslında sadece *yarım* bir peri," dedi Lord Blackthorn Effie'ye neşeyle. "Diğer yarısı ise iyi bir İngiliz hanımefendisi. Siz de İngiliz olduğunuz için birbirinizle pek çok ortak noktanız olacağına eminim."

Effie buradaki farklı imalar karşısında o kadar şaşırmıştı ki, hangisinin doğru olduğunu anlayamadı.

nce cevap vermesi gerekiyordu. Ancak o bir yanıt bulana kadar Lord Blackthorn masa örtüsünü onun elinden alıp katladı ve kolunu uzattı.

"Sizinle gelirim peri dünyasından tekrar geri mi döneceğim Bay Jubilee?" Effie ona dikkatle sordu. "rneğin, ya Leydi Hollowvale onun krallığında daha uzun süre kalmam gerektiğine karar verirse?"

Lord Blackthorn başını salladı. "Seni peri dünyasında çok uzun süre tutmak, sana bir cüppe yapmamızın tüm amacını boşa çıkarır!" dedi. "Size söz veriyorum Bayan Euphemia, kahvaltınız için zamanında döneceksiniz!"

Effie, adamın diğer kolunun altına sıkıştırdığı masa örtüsüne doğru baktı. ekti ve ayağa kalktı. "Tamamen size güveniyorum Bay Jubilee," dedi ona. "İçtenlikle yardım etmek istediğinizi bildiğimden beri."

Bu sözler Lord Blackthorn üzerinde belirgin bir etki yarattı; her zamanki gülümsemesi daha da genişledi ve canlı yeşil gözleri ani bir gururla parladı. Effie'nin elini koluna sıkıştırırken, "Yardım etmek istiyorum," dedi. "ok içtenlikle. Tüm bu pratikle birlikte, şimdiden bu konuda daha iyi olduğumu hissediyorum."

Effie ona gülümseyerek karşılık verdi. Sabah zor olsa da, böylesine iyimser birinin varlığında zlmek zordu. Özellikle de perinin elinin altındaki kolunun rahatlatıcı sıcaklığına ve her zaman yanında taşıdığı yaban gllerinin kokusuna alışmaya başladığını fark edince şaşırdı.

Lord Blackthorn ona eşlik ederken, "Ben gelmeden önce yine çok zgn grnyordunuz Bayan Euphemia," dedi.

Hizmetçilerin geçitlerinden geçerken. "Umarım dün gece sizi hâlâ üzmüyordur?" Diğer hizmetkârlardan birkaçı yanlarından geçti ama hiçbirisi başını kaldırıp bakmadı; Lord Blackthorn'un büyüğü ikisini de korumak için genişlemişti.

Effie endişeyle dudağını çiğnedi. Kafasında diplomatik bir cevap formüle etmeye çalıştı ama Lord Blackthorn onun adını kullandığından, ağzı onun izni olmadan açıldı ve kendini acımasız bir dürüstlikle cevap verirken buldu. "Az önce Bay Benedict'i gördüm," dedi Effie ona. "Çok hoş biriydi ama nedense yanından ayrıldığımdan beri kendimi üzgün hissediyorum." Durakladı. "Bu sabah erken saatlerden beri keyifsiz olabilirim."

"Anlıyorum," dedi Lord Blackthorn, ama henüz tam olarak anlamadığı belliydi. "Sorabilir miyim, bu sabah ne oldu?"

Effie kızardı, konu değiştiği için şükretti. "Leydi Culver Lydia'ya bir çaydanlık fırlattı," dedi elfe. "Çay soğuk olduğu için yaptığını söyledi ama aslında dün gece yüzünden hâlâ utanıyordu. Sonra Lydia bana kızdı - ben de ona kızmamak için çok uğraştım - ama hâlâ onunla dalga düşünüyor gibi görünüyor ve aksini öğrenmek için kalmadı."

Lord Blackthorn bunun üzerine kaşlarını çatı. "Aman Tanrım," dedi. "Acaba Leydi Culver, Bayan Lydia'nın istediği iyiliğin farkında mı? Onun başını belaya sokmak istememiştim."

Effie başını sertçe salladı. "Leydi Culver'ın, birisi ona açıkça söylese bile evinde bir elf olduğuna inanmayacağından *oldukça* eminim," dedi. "Leydi Culver sesine olanlardan Lydia'nın sorumlu olduğuna inanmıyor, sadece genel olarak kızgın,

Sanırım dünyaya değil de özellikle Lydia'kızmak ona kendini daha iyi hissettirdi."

"Ne kadar ilginç!" Lord Blackthorn düşündü. "Neredeyse bir veba gibi, değil mi? Leydi Culver öfkelendi, sonra Bayan Lydia onun öfkesine kapıldı ve sonra da siz - peki, hâlâ misiniz Bayan Euphemia?"

Effie bunun üzerine gözlerini kırpıştırdı. "Aslında artık hiç kızgın değilim," dedi. "Ne kadar ilginç! Normalde kendimi daha iyi hissetmem için birkaç dikiş daha atmam gerekirdi ama sen buradayken oldukça iyi bir ruh halindeyim." Bu itiraf karşısında yüzü kızardı, ama istese de cevabı içinde tutamazdı. "Harika bir tavrınız var Bay Jubilee. Daha önce fark etmemiştim ama siz birden fazla yönden hepimizden farklısınız. Alt kattaki herkes her zaman çok  fkeli. Nedeni ne olursa olsun *mutlu* olan birinin etrafında olmak çok güzel."

Lord Blackthorn ona gülümsedi. "Moralinizi d zelttiğim için çok memnunum," dedi. "Ama dürüst olmak gerekirse, Bayan Euphemia, bugün hâlâ bir lordum - söz verdiğim gibi henüz bir lord olamadım - ve bu yüzden mutsuz olacak pek az şeyim var. Kafama  aydanlık fırlatılan  alışkan bir hizmetçi olsaydım, eminim ben de kızgın olurdum."

Effie bunun üzerine kaşlarını çattı. " fkelenmenin hiçbir faydası olmuyor," dedi. "Tek yaptığı başınızı belaya sokmaktır."

Lord Blackthorn ona yeşil  uha kapıyı açmak için durakladı. "Bunun nasıl olabileceğini anlayamıyorum," dedi ciddiyle. "Eğer  fke hiç işe yaramadıysa, o zaman neden sizde olsun ki? Bazı insanlar fazladan el ya da ayak parmaklarıyla doğuyor, evet, ama en azından biraz öfkeyle doğuyorsunuz. Bir işe yarıyor olmalı."

Eve girip arka kapıya doğru ilerlerken Effie tekrar onun koluna girdi. "Belki de lordların ve leydilerin öfkelenmesi işe yarıyordur," diye yavaşça gözlemledi. "Ama hizmetkârlar sinirlendiğinde işimizden kovuluyoruz. Yani sanırım... öfke herkes için faydalı."

"Ne kadar rahatsız edici," diye mırıldandı Lord Blackthorn. "Ne kadar şaşırtıcı! Bunu biraz düşünmeliyim. Ama bunu daha sonra düşünmeliyim - ne de olsa önce Blackthorn'a gidiyoruz ve labirentte yürürken zihnimizin bulanık olması iyi olmaz."

Effie o sırada Lord Blackthorn'un onları malikânenin arkasındaki çit labirentine doğru yönlendirdiğini fark etti; onunla ilk tanıştığı yere. Onu dışarıya, yarı kuru çamura ve ılık güneş ışığına doğru götürürken, Effie ışığı ne kadar özlediğini geç de olsa fark etti.

En son ne zaman sadece zevk için gün boyunca dışarıda yürümüştü? Tam olarak hatırlayamıyordu. Kiliseye gitmek dışında malikânedен çıkabildiği nadirdi Ama işte buradaydı, bulutlarla kaplı güneş ışığında çit labirentinde geziniyor, dalların arasında rüzgârın fısıltısını dinliyordu. Özgürlük hissi -temiz hava solumak ve izin istemeden dışarıda yürümek- ruhundan, farkına varmadan yavaşça ve sinsice süzülen bir ağırlığı kaldırdı.

Effie, arkadaşlığın da oldukça hoş olduğuna karar verdi.

"Ah!" dedi, bir şey gelince. "Sen söyledin İlk tanıştığımızda Hartfield'in tam arka bahçenizde olduğunu söylemiştiniz! Acaba gerçekçi mi davranıyordunuz, Bay Jubilee?"

Lord Blackthorn ona gülümsedi. "Gerçekten de öyleydim," dedi ona. "Çitiniz doğrudan Blackthorn'a açılıyor. Burası İngiltere'de peri perdesinin ince olduğu pek çok yerden biri."

Effie gözlerini kocaman açarak ona baktı. "İçeri girmiş olsaydım her an yanlışlıkla peri dünyasına girmiş olabileceğimi mi söylemek istiyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla.

Lord Blackthorn güldü. "Hayır, kesinlikle ," onu temin etti. "Blackthorn'dan istediğim zaman gelip gidebilirim elbette ama ölümlüler perdeyi geçmek için bir hile kullanmalı. Kendinizi saat yönünün tersine üç kez döndürmeniz ve labirentin içinde geriye doğru yürümeniz gerekecek." Onları labirentin girişinden hemen önce durdurdu ve bir elini Effie'nin omzuna koydu. "Bu onuru bize bahşederseniz Bayan Euphemia, ne de olsa sizi eve zamanında götürmek istiyoruz."

Başka biriyle birlikte olsaydı, Effie oyun oynayan bir çocuk gibi kendi etrafında dönmekten en azından biraz utanırdı. Ama şimdi Lord Blackthorn'un onun duyabileceği şekilde herhangi biriyle dalga geçtiğini duymadığını fark etti; ne kadar beceriksiz ya da hantal olursa , ona iltifattan başka bir şey söylememişti.

Güneş ışığı teninde sıcak, hava ise yüzünde tazeydi. Effie bu duyguya gülümsedi. "*Tam olarak* üç kez mi olmalı Bay Jubilee?" diye sordu kaprisli bir şekilde.

Beklediği gibi, Lord Blackthorn hiç de öyle görünmüyordu. soru karşısında şaşırdı. "Üç kattan çok daha fazla olabilir tabii ki," diye yanıtladı yardımcı bir tonda.

Effie etekleri ve ezilmiş çimenlerle bir girdap oluşturarak kendi etrafında döndü. Dönmeye devam etti, tekrar tekrar, ta ki

neredeyse ayakta duramayacak kadar başı dönüyordu. Sonunda, çaresiz bir kıkırdamayla ayaklarının üzerinde sallandı, *evden çıkma* hissiyle sarhoş oldu.

Lord Blackthorn, Effie yana doğru tökezlerken onu yakaladı, onu kolundan yakaladı. Sanki muhteşem bir şey yapmış gibi ona gülümsedi. "Aferin!" onu kutladı. "Bu üç kereden çok daha fazla oldu, Bayan Euphemia!"

Effie şaşkınlıkla gülümsedi. "Çok eğleneliydi," diye itiraf etti. "Evden ayrıldığımdan beri böyle bir şey yapmamıştım."

"Ah canım," diye iç geçirdi Lord Blackthorn. "Sakın bana lordların ve leydilerin *de iplik eğirmekten* hoşlanmadığını söylemeyin. Her geçen gün unvanıma daha az aşık oluyorum."

Effie kıkırdadı. "Lordlar, leydiler ve hizmetkârların hepsi çok ciddidir," dedi. "Bir amacı olmayan hiçbir şey yapmamalıyız. Eminim ki bir hanımefendi peri dünyasına gitmek zorunda kalsaydı, tam üç kez dönerdi - ne daha fazla ne de daha az."

"Ama hiçbir şeyin bir anlamı yok!" Lord Blackthorn kuşkuyla itiraz etti. "Hayatın tamamı şu ya da bu ölçüde saçmadır!" Effie'ye kaşlarını çattı. "Bir hanımefendi olmak kulağa korkunç derecede kasvetli geliyor," dedi. "Bunu gerçekten yapmak zorunda mısınız, Bayan Euphemia?"

Effie'nin kahkahası bunun üzerine biraz soldu. "Gerçekten yapmalıyım," hatırlattı ona. "Eğer bir hanımefendi değilsem, Bay Benedict'le evlenemem."

Lord Blackthorn bunun üzerine derin bir iç çekti. "Trajik bir fedakârlık," diye mırıldandı. "Ama evet, haklısınız. Peki o zaman

-"Hadi bakalım." Onu elinden tuttu ve gitti

it labirentine doğru ilerledi. "Hayır, önünüzde durun Bayan Euphemia," dedi, kadın içgüdüsel olarak ona doğru döndüğünde. "Sizi güvenli bir şekilde geriye doğru götüreceğim."

Durakladı, sonra ekledi: "Yürürken hedefinizi aklınızdan çıkarmayın. Blackthorn'da olduğumuz sürece aklımızı başımızda tutmalıyız!"

BÖLÜM 7



Effie çit labirentinde geriye doğru tökezlerken aklını Benedict'e vermek için elinden geleni yaptı

Lord Blackthorn'la. Benedict'in sıcak kahkahasını ve büyüleyici gülümsemesini hayal etti; sonunda onunla dans etmenin, sadece birkaç dakikalığına tüm dikkatini ona vermenin nasıl bir şey olacağını hayal etti. *Sadece bir şans istiyorum*, diye düşündü. *En azından bir şans.*

Yürüdükçe Effie etraflarındaki çitlerin daha yeşil ve daha yabani olduğunu fark etti. Her renkten kocaman güller yaprakların arasında yol alıyor, Lord Blackthorn'un her zaman yanında taşıdığı o doğal kokuyla dolup taşıyordu. Çitler yavaş yavaş yüksek ağaçlara dönüştü, öyle ki çok geçmeden inanılmaz büyüklükte bir ormanda yürümeye başladılar. Dallar her iki yanlarında sıkıca birbirine dolanarak çalılıklar arasında geçitler oluşturuyordu; üstlerinde geniş bir gölgelik güneşin çoğunu engelliyordu, ancak ara sıra parıldayan bir ışık huzmesi yollarını aydınlatıyordu.

Sonunda Lord Blackthorn Effie'nin elini bıraktı ve onu omuzlarından çevirerek yüzünün ona dönük olmasını sağladı.

bir kez daha ön tarafa.

"Artık tam anlamıyla Blackthorn'dayız," dedi ona, "yani bundan sonra normal bir şekilde yürüyebilirsin." Lord Blackthorn'un konuşurkenki ses tonunda biraz mahcubiyet vardı ve Effie, onun kendi krallığı hakkında ne düşündüğünü görmek için endişelendiğini fark etti.

Önlerindeki dar geçit bir orman açıklığına açılıyordu. Açıklığın tam ortasında göze çarpan tek bir masa vardı ve üzerinde neşeli bir mum yanıyordu. Mumun yanındaki gümüş tepsinin üzerine bir avuç dolusu kartvizit yayılmıştı.

Effie kaşlarını çatarak kararsız adımlarla masaya doğru ilerledi. Tepsideki kartlardan birinin üzerinde düzgün, akıcı bir el yazısıyla yazılmış *Leydi Hollowvale* ismi vardı. Yanındaki başka bir kartta ise *Lord Longshadow*'un adı uzun, uğursuz bir elle yazılmıştı.

"... girişiniz mi?" Effie merakla sordu.

Lord Blackthorn rahatlayarak gülümsedi. "Öyle!" dedi. "Onlara rehberlik edecek bir uşağım olmadığı için insanların yanından geçip gitmesinden hep endişeleniyorum."

Effie tekrar orman açıklığına baktı. Yeşilliklerin arasında birkaç çıkış vardı ve bu çıkışlar dallardan oluşan, sıkıca örülmüş tünellere açılıyordu. Bu tünellerden birinin hemen ötesinde, sağda, tam ortasında büyük bir piyanofortun durduğu, etrafı sandalyelerle çevrili başka bir orman açıklığı gördü. Yavaş yavaş, burada bildiği anlamda bir Blackthorn Malikânesi olmadığını, tüm odaların *dışarıda* olduğunu anlamaya başladı.

Bay Jubilee'nin hizmetçisi olursam asla temizleyemem, diye düşündü Effie dehşetle. *Bütün zamanımı*

gün boyunca gün batımına kadar çalışıyorlar-ama gerçek bir ormanın içindeyken bir giriş yolunu kirden arındıramazsınız!

Lord Blackthorn hala ona endişeyle bakıyordu, Yine de kendi geleceği hakkında endişelenerek onun her zamanki neşeli ruh halini bozmayı kendine yediremiyordu. Effie ona zayıf bir sesle, "Bu... çok güzel," dedi. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

Bu yanıt Lord Blackthorn'un taşıdığı endişeyi anında dindirdi; her zamanki parlak gülümsemesiyle rahatladı. "Ama bu hiçbir şey!" dedi ona heyecanla. "Buradayken en azından Yeşil Oda'yı görmelisiniz!"

Effie dudağını ısırdı. Geçen her saniyenin farkındaydı; her saniye, masa örtüsünden daha acil bir şeyin ortaya çıkabileceği ve bu durumda Bayan Sedgewick'in Effie'nin malikâneyi tamamen terk ettiğini öğrenebileceği bir saniye daha demekti. Ama Lord Blackthorn'un coşkusu bazı açılardan Leydi Culver'ın öfkesinden bile daha bulaşıcıydı... ve esinti çok güzel kokuyordu ve yapraklar çok *yeşildi*. Effie hayatının büyük bir bölümünü kapalı mekânlarda geçirmişti ve vahşi doğanın bu ilk gerçek tadı ruhunda tehlikeli bir özlem uyandırdı.

"Sanırım Yeşil Oda'yı görebiliriz, Bay Jubilee," diye iç geçirdi Effie. "Tabii elimizi çabuk tuttuğumuz sürece."

"Elbette!" Lord Blackthorn da onu onayladı. "Evet, çok hızlı olacağız!"

Effie'yi kolundan tuttu ve onu Blackthorn'u oluşturan büyük açıklıklar arasında gururla gezdirdi. Kendi isteği dışında, Effie kendini tamamen büyülenmiş buldu. Orada

Salonda, inanılmaz büyüklükte bir ağacın kökleri arasına sıkışmış piyanoforte vardı. (Ne Effie ne de Lord Blackthorn piyanoforte *çalmayı* biliyordu elbette, ama Lord Blackthorn enstrümanın akordunun mükemmel olduğuna dair Effie'yi temin etti). Ondan sonra, hepsi gökyüzüne açık, bağımsız kitap raflarıyla dolu bir kütüphane vardı. ("Ama kitaplar ıslanmıyor mu Bay Jubilee?" Effie ona sordu. Lord Blackthorn, "Blackthorn eşyalarım karşı çok naziktir," diye onu temin etti. "Her zaman başka bir yerde yağmur yağmayı tercih eder.")

Sonunda, içinden şırıl şırıl bir derenin aktığı, yosunlarla dolu bir açıklığa çıktılar. Derenin ortasına geniş bir meşe masa kazılmıştı; masaya yapışmış sarmaşıkların altında bir yerde Effie gümüş bir çay takımının parıltısını yakaladı. Masanın etrafını çeşitli tarzlarda uyumsuz sandalyeler çevreliyordu; bazıları engebeli zemin nedeniyle garip bir şekilde öne doğru eğilmişti ama sarmaşıklar sandalye ayaklarının etrafında o kadar sık büyümüştü ki henüz hiçbirini devrilmemişti.

Effie başını eğerek manzarayı inceledi. "Burası Yeşil Oda mı?" diye sordu Lord Blackthorn'a.

"Öyle!" Lord Blackthorn cevap verdi. "Ama Yeşil Oda değil."

Effie kaşlarını çattı. "Ama sadece *bir tane* olması gerekmez mi? Yeşil Oda mı?" diye sordu.

Lord Blackthorn başını salladı. "Hiç de değil," düzeltti onu. "Burası Greene Odası - ayırt etmek için sonunda fazladan bir *e* var."

"Anlıyorum," Effie dedi. parmaklarını parmaklarına bastırdı.

farkı öğrenmek zorunda bir geleceği hayal etmemeye çalışıyordu. "Çünkü... odalarınızın çoğu yeşil, tabii ki."

"Kesinlikle!" dedi Lord Blackthorn. "İlk başta buradaki odaların İngiliz isimlendirme kurallarına pek uygun olmayacağını düşünmüştüm ama bu akıllıca bir çözüm, sizce de öyle değil mi?"

Effie sarmaşıkların arasından tökezleyerek onun koluna sıkıca yapıştı. "Ama belki de odalarınıza İngilizler gibi isim vermenize hiç gerek yoktur?" diye dikkatle önerdi. "Aslında neden İngilizlere bu kadar ilgi duyduğunuzu sorabilir miyim, Bay Jubilee?"

Lord Blackthorn Effie'ye devrilmiş, yosun kaplı bir kütüğün üzerinden geçmesine yardım etti. "Ama neden ilgilenmeyeyim ki?" diye sordu ona hevesle. "Ne de olsa hepiniz benim arka bahçemdesiniz! İngilizleri anlamaya çalışmazsam nasıl iyi bir komşu olabilirim?" Effie buna gülümsedi, yarım botları kütüğe sürtünürken bile. "Her nasılsa," dedi, "cevaplarınız beni hâlâ şaşırtmayı başarıyor, Bay Jubilee. İyi anlamda yani. Bu yüzden mi tüm Adil Halk İngiltere'yi ziyaret ediyor? Hepiniz sadece iyi komşular mı oluyorsunuz?"

Lord Blackthorn bunun üzerine düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. "Sanırım hepimiz bir dereceye kadar meraklıyız," dedi. "Ama merakımızın nedenleri farklılık gösteriyor. Diğer kuzenlerimin hepsinin nasıl düşündüğünü bildiğimi varsaymaya tenezzül etmem."

Effie tekrar yere inerken onun eline karşı kendini sabitlemek zorunda kaldı. "Sanırım hepinizin aynı şekilde düşündüğünü varsayıyordum," diye itiraf etti. "Bu benim , değil mi? Kabul ediyorum Bay Jubilee, hakkınızda duyduğumuz hikâyeler korkutucu. Ama sonuçta bunlar hikaye ve muhtemelen onlara bu kadar yürekten inanmamalıydım."

Lord Blackthorn onun elini sevgiyle okşadı. "Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa," dedi, "Leydi Hollowvale çoğu

İngiliz standartlarına göre periler gerçekten çok kötü. Bana benim hoş bir sapkınlık olduğumu söylüyor."

Effie *sapkınlık* kelimesinin ne anlama geldiğini bilmiyordu ama Lydia'nın bunu bir cümle içinde kullanmaktan hoşlanacağından emindi. Bunu daha sonra kullanmak üzere bir kenara not etti ama Lydia'nın muhtemelen konuşamayacak kadar kızgın olduğunu hatırladı.

Turuncu bir parıltı ve sağındaki bir hareketle dikkati dağıldı. Neredeyse Effie'nin eli büyüklüğünde bir kelebek tembelce uçarak yanından geçmiş ve saçlarına sürtünmüştü. O izlerken bile, Greene Odası'ndan çıkan dal tünellerinden birine doğru dalgalanarak yol alıyordu.

Lord Blackthorn kelebeğe hitaben, "Çok teşekkür ederim," dedi. "Görünüşe göre Yeşil Oda bugün *bu* tarafta."

"Bugün mü?" Effie yankılandı. *Bunun* üzerine içine bir endişe daha saplandı: *Odalar yer mi ?* diye düşündü çaresizlik içinde. Ama Lord Blackthorn yine hızlı adımlarla ilerliyor, onu da yanına çekiyordu; o da bu düşüncüyü bir kenara bırakıp yolu onun göstermesine izin verdi.

Hem Green Odası'ndan hem de Yeşil Oda'dan geçtiler - her birinde farklı yüzeylere yerleşmiş o yanık turuncu kelebeklerden bir avuç daha vardı. Effie tam daha fazla e'ye ihtiyaç duyacaklarını düşünmeye başlamıştı ki, Lord Blackthorn onu geniş, güneşli bir çayıra çıkardı.

Bu çayırdaki hiç mobilya yoktu ama Effie, mobilya olsa bile nereye *konulacağını* hayal bile edemiyordu. Uzun otlar soluk pembe çiçeklerle doluydu ve üzerlerinde gerçek bir siyah ve beyaz örtü vardı.

turuncu kelebekler. Binlerce renkli kanat, sanki çayırın kendisi nefes alıyormuş gibi yerinde nazikçe titriyordu.

Effie çayırın en ucunda olduğu yerde durdu ve gördüğü manzara karşısında hayrete düştü. En ufak bir hareketin bu anı bozabileceğinden endişe ederek nefesini tuttu.

"Yeşil Oda," dedi Lord Blackthorn gururla. "Gerçi... dürüst olmak gerekirse, sanırım şu anda çok turuncu. Belki de geçici olarak adını değiştirmeliyim."

"Çok güzel," diye fısıldadı Effie. "Daha önce hiç bu kadar çok kelebek görmemiştim. Hep burada mıdır?"

"Her zaman değil," diye düşündü Lord Blackthorn. "Ancak başka bir yere giderken sık sık buradan geçerler. Sanırım çiçekleri çok seviyorlar ve Blackthorn da onları burada görmekten hoşlanıyor."

O konuşurken kelebeklerden biri tünediği yerden kalktı ve tembelce havaya süzüldü. Başka bir kelebek ilkinde katıldı -Ve çok geçmeden hava siyah ve turuncu kanatlarla doldu. Kelebekler Effie'ye doğru süpürüldü ve Effie bir solukla periye doğru geri adım attı. Lord Blackthorn bir kolunu omuzlarına dolayarak onu güven verici bir şekilde sabitledi.

"Sanırım sadece merak ediyorlar," dedi neşeyle. "İngiltere'den gelmemiş de olabilirler, biliyorsun - belki de daha önce hiç hizmetçi görmemişlerdir!"

Kelebekler ikisini de sararken Effie ona daha sıkı sarıldı ve gözlerini onun omzuna bastırdı. Yine de kirpiklerinin altından renk cümbüşüne dair bir şeyler yakaladı ve yavaş yavaş bu manzaradan o kadar etkilendi ki gözlerini tekrar kaldırdı. Yumuşak kanatlar

elbisesine, yanağına, saçlarına dokundu; dokunuşlar narin ve tüy kadar hafifti. Kelebekler onu sadece kısa bir süre inceledikten sonra yanından geçip arkalarındaki dallara doğru ilerlemekten son derece memnun görünüyorlardı.

Yavaş yavaş sayıları azalmaya başladı, ta ki sadece birkaç tanesi kalana kadar, tembelce kanatlarını onun üzerinde yelpazelediler.

"Özür dilerim," dedi Lord Blackthorn yumuşak bir sesle. "Çok mu korkutucular?"

"Hayır," diye iç geçirdi Effie. "Hayır, hiç de değil. Sadece onları incitmekten korkuyorum. Çok kırılgan görünüyorlar."

Lord Blackthorn uzanıp parmağını saçlarında gezdirdi ve Effie gözlerini kırıştırtarak ona baktı. Bir an sonra, saçlarına takılan kelebeklerden birine parmağını uzattığını fark etti. Yaprak yeşili gözlerinde garip bir ışık belirirken, yaratık mecburen elinin üzerine kondu ve diğer elinin parmakları Effie'nin omzunda sıkıştı. "Ah," dedi. "Evet, onlar... oldukça kırılganlar, değil mi?" Adam o anda Effie'ye baktı ve Effie onun konuşurken kelebeği düşünmediği izlenimine kapıldı. Adamın kendisine karşı duyduğu rahatlatıcı sıcaklığın ve kaşlarının çatılışındaki sevecenliğin farkına vardı; çok nadiren kaşlarını çattığı için, yüzündeki ifadede her zaman düşünceli bir nezaketin izi vardı.

Effie'yi aniden garip bir korku sardı. Bu ne Lord Blackthorn'la ilk karşılaştığında hissettiği korkuydu, ne de onun bahsini kabul hissettiği korkuydu; daha ziyade, sahip olduğu esrarengiz bir duyguydu.

çok önemli bir şeyi yanlış anladığını ve bunun elfin hiçbir hatası olmadığını söyledi.

Lord Blackthorn aniden, "Sizi fazla geciktirmemeliyiz, Bayan Euphemia," dedi. Onu bıraktı ve Effie onun kolunu hiç hesapta yokken özlediğini fark etti.

Effie aniden gülümseyecek gibi hissetmemesine rağmen gülümsemeye zorladı. "Bana Yeşil Oda'yı gösterdiğiniz için teşekkür ederim, Bay Jubilee," dedi. "Tam da söylediğiniz gibi, bunu kaçırmak üzücü olurdu."

Lord Blackthorn da gülümsedi ama Effie bu kez gülümsemesinde bir şeylerin eksik olup olmadığını merak etti. "Hollowvale'e kadar hâlâ vaktimiz var," diye onu temin etti. "Yolda kaldığımız sürece çok da uzak sayılmayız."

Effie'nin kolunu tekrar tuttu -biraz daha nazikçe, diye düşündü- ve Effie'nin göğsündeki garip endişe bu güvenceyle gevşedi.

Lord Blackthorn onları ormanlık geçitlerden geçirirken, ayaklarının etrafında puslu bir sis dönmeye başladı; kısa süre sonra hava nemli bir hal aldı ve yapraklar ve çiçekler beyazlığa büründü. Sis Effie'nin parmak uçlarının karıncalanmasına ve uyuşmasına neden oldu ama Lord Blackthorn endişeli görünmüyordu, bu yüzden Effie de bu hissi görmezden gelmek için elinden geleni yaptı.

Effie ormandan çıktıklarını hiç fark etmemişti ama sisin içinden uzun, heybetli İngiliz tarzı bir malikâne yükseldiğinde, gökyüzünün ağaçlardan bu kadar arınmış olması için Blackthorn'u çoktan arkalarında bırakmış olmaları gerektiğini anladı.

Lord Blackthorn rahatlamış bir , "Oh, harika," dedi. "İşte buradayız, Hollow House'dayız!" Effie merak etti

acaba daha fazla gecikme mi bekliyordu- ama sisten gelen tiz bir ıgık onu şaşkınlıkla sıçrattı.

"Geri gel buraya!" diye seslendi genç bir ocuk. "Az önce birine dokunduğumu biliyorum!"

Kıkırdamalar sisin içinden Effie ve Lord Blackthorn'a doğru süzülüyor, gittikçe yaklaşıyordu. Çok geçmeden, pantolon giymiş uzun boylu, ergen bir kız, arkasından genç bir oğlanı sürükleyerek patikadan aşağıya indi. sarı saçları sert ve sade kesilmişti, elbisesinin tarzıyla keskin bir tezat oluşturan hoş bir yeşil tafta kurdeleyle arkadan bağlanmıştı. Arkasındaki siyah saçlı ocuk, mükemmel bir şekilde dikilmiş yeleği ve cilalanmış ayakkabılarıyla çok yakışıklı ve ağırbaşlıydı ama başına taktığı ipek fular bir an için kaymış ve bir gözünün eksik olduğunu ortaya çıkarmıştı.

Sarışın kız Effie ve periyi görünce bir anda durdu. Yüz hatlarında şaşkınlık belirdi ama bir an sonra yüzüne kurnaz bir ifade geldi ve parmağını dudaklarına bastırarak Effie'nin eteklerinin arkasına saklanırken çocuğu da arkasına çekti.

Bundan kısa bir süre sonra, gözlerine bir beyefendinin boyunbağı bağlanmış olan son bir genç ocuk sisin içinden geçerek geldi. "İkinizi de duyuyorum!" diye seslendi kendinden emin bir şekilde. "Hollowvale'den ayrılmanıza izin verilmiyor, sizi küçük hergeleler! Kurallar böyle!"

Effie'nin eteklerinin arkasındaki küçük ocuk kıkırdamasını tam olarak bastıramadı; gözlerinin üzerinde boyunbağı olan ocuk keskin *bir aha!* ile sese doğru hamle yaptı ve eli Effie'nin hala tuttuğu Lord Blackthorn'un koluna geldi.

"Bu Hugh!" diye seslendi gözleri bağlı çocuk muzaffer bir edayla. "Hugh'u yakaladım!" Boynundaki örtüyü gözlerinden ayırmak için uzandı ve hemen irkilerek geriye, poposunun üzerine düştü.

Effie'nin arkasındaki kız bir kahkaha patlattı. "Yaptığın şey bir peri yakalamak Robert!" diye alay etti. "Sadece Lord Blackthorn olduğu için şanslısın, değil mi?"

Lord Blackthorn yerde yatan çocuğa ağırbaşlı bir el uzattı, o da hafif bir homurdanmayla elini tuttu. "Yine de beni yakaladınız," dedi Lord Blackthorn yardımsever bir tavırla. "Çok yetenekli bir kör olduğunu söylemeliyim Robert."

Robert bunun üzerine gözlerini . "Bir peri yakalamak niyetinde değildim," dedi. "Ama şuraya bak! Ben de bir hanımefendi yakaladım mı?" Gözleri Effie'ye kaydı ve Effie kızardı.

"Ben bir hanımefendi değilim," diye itiraf etti. "Ama sen de bir periye benzemiyorsun. Hollowvale'de ne işiniz var?"

Robert, Effie konuşurken sanki onda tanıdık bir şeyler bulmaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çattı. Neredeyse Lord Blackthorn'un büyülerinden birini takmadığından emin olmak için kontrol edecekti ki Robert'ın da *periyi* gayet iyi gördüğünü fark etti. "Bir hanımefendi gibi *konusuyorsun*," dedi Robert sonunda. "Tıpkı annemin eskiden söylediği gibi aslında. Nerelisin sen?"

Lord Blackthorn kibarca boğazını temizledi. "Bu Bayan Euphemia Reeves," diye genç çocuğa hitap etti. "Kendisi önümüzdeki kısa süre için benim vasım." Sonra Effie'ye döndü ve çocuğu işaret etti. "Bu Efendi Robert. Bir İngiliz çocuğuydu ama korkarım ki artık ölmüş. Leydi Hollowvale'in evlat edindiği çalıntı ruhlardan biri.

babasının krallığını miras aldı. Arkanızda Efendi Hugh ve Bayan Abigail Wilder var."

Effie bunun üzerine gözlerini açtı. "*Öldü mü?*" belli belirsiz tekrarladı. Robert'a dikkatle baktı, onda korkunç bir ölüm belirtisi olup olmadığını araştırdı ama hiçbir belirti yoktu.

Robert bunun üzerine genişçe sıırttı. "Boo," dedi. "Ben bir hayaletim, öyleyim."

"Ben hayalet *değilim*," dedi Abigail, Effie'nin arkasından. "Sadece ziyarete geldim. Ama Hugh da öldü. Bu o kadar da kötü bir şey değil."

"Annen buralarda *mı?*" Lord Blackthorn merakla Robert'a sordu. "Kalıp gözlerini bağlamak isterdim ama korkarım bugün zamanımız kısıtlı."

"Huh!" Robert dedi ki. "Bir dahaki sefere bize bir oyun borçlu olacaksın o zaman, toff!" İkisine sırtarak baktı ve elinde boyunbağı olduğu halde patikadan aşağı döndü. "Annem yine piyano kalesinde, son kontrol ettiğimde. Umarım kulaklarınız sağlamdır leydim." Bu son kısmı Effie'ye hitaben söylemiş, *piyanoforte* kelimesini küçümseyici bir alaycılıkla yanlış telaffuz etmişti.

Robert onları büyük malikânenin girişinden geçirdi ve diğer iki çocuk arkalarından gelirken, sarmal bir şekilde uzanan mermer merdivenlerden yukarı çıkardı. Effie kendini peri hizmetkârlarının izlerini ararken buldu -*bu mermeri her zaman temizlemek zorundalar*, diye düşündü- ama eğer varlarsa, onları bulmak için gerekli yeteneklere sahip değildi.

As onlar başlı aşağı bir . ve birçok karartılmış koridorlar, duvarlar boyunca ürkütücü mavi mumlarla aydınlatılmış, korkunç,

Kakofonik gürültü onlara doğru yankılanmaya başladı. Bir piyanoya benzediği doğrudu ama her nota rastgele seçilmiş, neredeyse vahşi bir neşeyle parçalanmış gibiydi.

Lord Blackthorn Effie'ye bilgece, "Leydi Hollowvale'in piyanoforte çalmadaki becerisinin tüm peri dünyasında eşi benzeri yoktur," dedi. "Günlerini hiç uyumadan piyanoyu çalmayı öğrenerek geçirirdi."

Effie kulaklarına bir başka korkunç, nota çarpınca irkildi. "Anlıyorum," dedi, çünkü o anda daha kibar bir şey yapabileceğinden emin değildi.

Robert onları son bir köşeden dolaştırıp açık bir kapıdan geçirdi ve Effie sonunda korkunç gürültünün kaynağını gördü. Siyah-beyaz kareli bir balo salonunun tam ortasında, yırtık pırtık gri bir elbise giymiş, kumral saçlı, son derece düzgün görünümlü bir kadın büyük bir piyanonun başına oturmuştu. Effie onu izlerken bile kadın ellerini çılgınca piyanonun tuşlarına vuruyor, avuç içleriyle tuşları eziyordu. Leydi Hollowvale notaların arasında, güzel yüz hatlarında korkunç bir neşeyle çılgınca gülüyordu.

Peri kadın zavallı enstrümanını hırpalamaya devam ederken birkaç dakika seyirci olarak orada durdular. Effie kulaklarını tıkamamak için kendini zor tuttu ama yüzündeki buruşukluğu gizlemesi mümkün değildi. Sonunda Robert ona acımış olmalıydı, çünkü çocuk Leydi Hollowvale'in gözlerini yakalamak ve gürültünün içinden ona bağırmak için piyanoya doğru yürüdü.

Leydi Hollowvale oyununu aniden bıraktı ve başını ona doğru eğdi. " sen bir şey mi dedin, Robert?" o

tanıdık bir alt sınıf aksanıyla sordu. "Müzik yüzünden duymadım."

Effie şaşkınlık içinde peri kadına baktı. *Bu benim eski aksanım*, diye düşündü. *Bu benim sesim değil, ama kesinlikle benim aksanım, her hecesine kadar!*

Robert Leydi Hollowvale'e sırtıttı. "*Misafirlerimiz* var dedim anne," diye tekrarladı. "Onları bütün gün oyun oynamak için davet etmediğini düşündüm."

Leydi Hollowvale dönüp Effie ve Lord Blackthorn'a baktı. Bakışları diğer bakışlarından daha da esrarengizdi çünkü Effie artık doğrudan Leydi Hollowvale'in gözlerine bakıyordu ve kadının bir gri bir de yeşil gözü olduğunu gördü. Peri kadın bakışlarını Lord Blackthorn'a sabitlediğinde, yüzünde parlak bir gülümseme belirdi ve ayağa fırladı.

"Buradasınız!" Leydi Hollowvale, Lord Blackthorn'un her zamanki coşkusunu bile aşan ateşli bir sevinçle ilan etti. "Sizi tekrar görmek ne güzel!" Hiç de hanımefendiye yakışmayan adımlarla diğer periye doğru koştu ve kollarını onun boynuna doladı. Effie'nin midesi nedense garip bir şekilde bulandı - ta ki o da kendini aşırı sevgi dolu bir kucaklaşmanın faydalanıcısı olarak bulana kadar.

Hugh utangaç bir ifadeyle, "Lord Hazretleri daha birkaç gün önce buradaydı, anne," dedi.

"Öyleydi elbette," diye onayladı Leydi Hollowvale. "Ama şimdi o da burada, ne kadar hoş değil mi? Ve bu kez bir misafiri var! Çok sevindim!"

Effie kollarını beceriksizce peri kadınına doladı, onun cömert ilgisinden biraz utanmıştı. ",," dedi. "Sizinle tanışmak bir zevk leydim."

Leydi Hollowvale bunun üzerine geri çekildi ve Effie'ye hayretle bakmaya başladı. "Aradığım kişi sensin!" dedi heyecanla. "Benim güzel konuşmamı aldın, değil mi? O zaman nasıl eğleniyorsun?"

Effie hızla gözlerini kırıştırdı. "Ben... ödünç aldığım şeyin *senin* hitabetin olduğunu fark ," diye itiraf etti. "Çok güzel. Yüz yıl çalışsam bile bu kadar iyi konuşabileceğimi sanmıyorum."

Leydi Hollowvale'in gözleri nedense yaşlarla doldu. Ani bir burnunu çekişle Effie'yi bıraktı. "Yine de yapabilirsin," dedi. "Biri sana yüz yıl boyunca pratik yaptırırsa *yapabilirsin*. Peri dilinde söylediklerine daha dikkat etmelisin, yoksa sonunda tam da bunu yapabilirsin!" Effie ona baktı, duygularındaki ani değişim şaşkına dönmüştü. Lord Blackthorn onun yanında sakince bir mendil uzattı, hangi Hanımefendi Hollowvale aldı yorum yapmadan. "Çok üzgünüm," diye hıçkırdı Leydi Hollowvale ipeğe . "Tüm sabrımı diğer yarıma verdim ve o da beni tüm şiddetli duygularla baş başa bıraktı. Her böyle, ama özellikle üzgün olduğunda. O ve kocası son zamanlarda uyanık çalışarak geceye kalıyorlar, ve bu bir yaptı. sinirlerimi bozuyor."

"İşte, işte," dedi Lord Blackthorn yatıştırıcı bir sesle. "Sizi temin ederim ki Bayan Euphemia yüz yıllık hitabet pratiği için peri dünyasına hapsolmayacak. Biz buradayken ona çok güzel bir elbise alacağız ve sonra da sevdiği adamla evlenecek."

Yapacak mıyım? Effie düşündü. *Oh. Evet, yapacağım. Ne de plan buydu.* Bir an için yine o huzursuz duyguya kapıldı ama Leydi Hollowvale'in tavrı değişmişti

Effie, peri kadınının ani ve neşeli gülümsemesine hazırlıksız yakalandı.

"Bir elbise, bu doğru!" Leydi Hollowvale haykırdı. "Evet, söz vermiştim. Brownie'ler hâlâ hizmetçilik oynuyorlar, o yüzden seve seve yerine getireceklerdir." Peri kadın topuğunun üzerinde döndü ve yanında Lord Blackthorn olduğu halde kapıya doğru adım atmaya başladı. Effie onlara yetişmek için acele ediyor, şaşkınlığını göz kırparak atıyordu.

"Hizmetçilik mi oynuyorsun?" Effie, yanında koşuşturan çocuklara sordu

Abigail, uzman olduğunu keşfetmiş bir ergenin tüm kibiriyle, "Periler aslında hiçbir zaman soylu ya da hizmetçi değildir," diye Effie'ye bilgi verdi. "Onlar sadece birini ya da diğerini oynarlar, çünkü bu onlara uygundur. Zaten çoğu zaman da yanlış anladıklarını bilmelisin."

Effie kaşlarını çattı. "Tanrım," diye mırıldandı. "Keşke işime geldiği zaman hizmetçi olmayı bırakabilseydim."

Abigail ona bir kaşını kaldırdı. "Peki, işine geldiği zaman duramaz mısın?" diye sordu. "Belki periler çok yanlış anlıyor, ama bariz olanı fark etme eğilimindeler."

Effie bunun karşısında gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. "Başka bir gelir kaynağım yok," dedi. "Eğer hizmetçiliği bırakırsam, ne yiyecek bir şeyim ne de yatacak bir yerim olur. Böyle bir durumda bir ıslahevine gitmek zorunda kalabilirim."

Üç çocuk da bu öneri karşısında o kadar şiddetli bir şekilde ürperdi ki Effie yanlışlıkla bir küfür mü ettiğini merak etti. Robert istavroz çıkardı ve Hugh da Abigail'in arkasında birazcık büzüldü.

" evleneceğim ama," dedi Effie çabucak, garip bir şekilde onların korkularını bastırmak zorunda hissediyordu kendini. "Bir hanımefendi olmayacağım, ama *o zaman* hizmetçiliği bırakabilecek kadar geçimim olacak. Ve Ashbrooke' herhangi birinin çalışma evine düştüğünü ya da düşeceğini hiç sanmıyorum."

"Sanırım elbisen düğün için?" Abigail dikkatle sordu.

Effie yüzünü buruşturdu. "Şey... pek sayılmaz," diye itiraf etti. "Hâlâ Bay Benedict'i kendime aşık etmem gerekiyor. Şu anda bu konuda oldukça kötü bir iş çıkarıyorum ama Bay Jubilee daha iyi bir elbisenin yardımcı olacağına inanıyor."

"Bay Jubilee?" Robert sordu. "Kim o?"

Effie yüzünü buruşturarak dilini ısırdı. *Herhalde Lord Blackthorn gerçek adını her zaman söylemiyordur,* diye düşündü. "Hiç kimse," dedi Effie aceleyle. "Sadece... bir arkadaş. Ancak Lord Blackthorn beni buraya bir elbise diktirmem için getirdi ve sanırım önemli olan da bu."

Abigail ciddiyetle başını salladı. "Annem seninle ilgilenecektir," dedi. "Bu yönü biraz fazla görünebilir ama aslında akli başında biridir. Bu yüzden Hollowvale'e babam yerine ondan büyü öğrenmek için döndüm." Bunun üzerine burnunu kırıştırdı. "Bir de babam her zaman çok meşgul. Çoğu zaman sorduğum için kendimi kötü hissediyorum."

Bu Effie'ye bir sürü yeni soru sordurdu ama Effie daha hiçbirini sormaya fırsat bulamadan Leydi Hollowvale dönüp onu kumaşlar ve her türlü dikiş malzemesiyle dolu başka bir odaya soktu. Robert bu manzara karşısında burnunu kırıştırdı ve Hugh birkaç adım daha geri çekildi. Abigail biraz daha ilgili görünüyordu ama geriye diğer doğru baktı.

Çocuklar derin bir iç çekerek Effie'ye acıyan bir bakış fırlattılar.

"Kör adam olma sırası bende sanırım," dedi Abigail. "Elbisenizle iyi şanslar o zaman."

Effie ona belli belirsiz göz kırptı. "Sihrinle iyi şanslar," diye cevap verdi, çünkü söylenebilecek tek kibar şey bu gibi görünüyordu.

Abigail diğer ikisine doğru yöneldi, Robert'tan boyun örtüsünü aldı ve kapıyı arkasından kapattı.

"Ne tür bir elbise arıyordunuz?" Leydi Hollowvale Effie'nin kendi aksanıyla sordu. Effie cevap vermek için ağzını açtı ama peri kadının aslında Lord Blackthorn'a hitap ettiğini fark etti.

"Kesinlikle onurlu bir şey değil," dedi Lord Blackthorn. "Bunun berbat bir fikir olduğunu önceden de biliyordum ama daha iyi bir şey için vaktim yoktu."

Effie kısık bir sesle, "Çok ağırdı," diye ekledi. "Ve herkes bana *sorular* sorup duruyordu."

Leydi Hollowvale öfkeyle başını salladı. "Ugh," dedi Spat. "Haysiyet. Bu yarının artık *bu* konuda endişelenmesine gerek kalmadığına çok sevindim. Aklınızdan bile geçirmeyin, size için başka bir elbise yapmayacağız." Duvara yaslanmış diğer kumaş parçalarını karıştırdıktan parlayan beyaz saten görünümlü bir kumaş çıkardı. "Ölümlüler ay ışığından her zaman etkilenirler, değil mi?" "Korkarım bu kahvaltı için," dedi Lord Blackthorn

cevap verdi. "Eğer bir şey varsa, o da güneş ışığı olmalı."

Leydi Hollowvale hemen, "Kötü fikir," diye karşılık verdi. "Sevgilisini kör etmek istemiyorsa tabii."

"İşte bu yüzden ölümlü meselelerde hep sizin fikrinizi soruyorum Leydi Hollowvale," diye iç geçirdi Lord Blackthorn. "Tüm küçük ayrıntıları hatırlıyorsunuz."

Leydi Hollowvale daha karıştırdıktan sonra tülbente benzeyen bir kumaş parçası buldu. "Ah!" dedi. "Sizi her zaman edepli bir şekilde , Bayan Euphemia, değil mi? Edepten daha hafif bir şey yok - önemli bir şey hakkında konuşmaktan kaçınmak için söylediğiniz ve yaptığınız tüm o gereksiz saçmalıklar. Bu şekilde kimse size ağır sorular sormayacak."

Effie umutla malzemeye baktı. "Kulağa çok yararlı geliyor," dedi. "Belki-"

Leydi Hollowvale iç çekerek, "Ama hayır," diye araya girdi. "Bu şekilde de kimse seni en ufak bir ilgi çekici bulmayacaktır. İyi bir adamın ilgisini *edepli* bir şekilde çekmekte bol şans!" Bunun üzerine homurdandı ve kumaş parçasını bir kenara itti.

Effie'nin yüzü düştü. Decorum çok hoş görünüyordu. "Başka bir öneriniz var mı?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Leydi Hollowvale dönüp Effie'ye doğrudan, tuhaf bir şekilde uyumsuz gözleriyle baktı. "Olabilir," dedi. "Ne tür bir adamla evlenmeyi umduğuna bağlı, sanırım."

Effie birden utanarak yere baktı. "Şey, ben... Bay Benedict Ashbrooke'la evlenmeyi umuyordum," dedi. "Onu sandığım kadar iyi tanımadığımı fark etmeye başlıyorum. Ama yakışıklı, çok nazik ve hayatımda gördüğüm en sıcak gülümsemeye sahip."

Effie bunun *tamamen* doğru olmadığını fark etti. Ya da en azından Benedict'le ilk tanıştığında olduğundan daha az doğrudu çünkü Lord Blackthorn'un gülümsemesi onunkinden bile daha sıcaktı ve *bu* düşünmek için garip bir şey değil miydi?

Bay Benedict Ashbrooke'un ilgisini çekecek bir elbise seçerken?

"Çok azımız uzun süredir tanıdığımız bir adamla evlenme şansına sahip oluruz," diye iç geçirdi Leydi Hollowvale. "Benim diğer yarım makul derecede öfkeli bir adam bulduğu için çok şanslıydı. Sanırım geri kalanınız bunun yerine nazik erkeklerle yetinmek zorunda kalabilirsiniz."

"Oldukça *öfkeli* bir adam mı?" Effie şaşkınlıkla sordu.

"Son zamanlarda etrafınıza hiç baktınız mı?" Leydi Hollowvale kuru bir sesle sordu. "Gerçekten namuslu bir adamın kızgın olması gerektiğini düşünürsünüz." Yırtık pırtık gri eteklerini kaldırarak katlanmış bir kumaş yığınının üzerine tırmandı ve odanın arka tarafındaki bazı sürgülere doğru eğildi. "Ama nazik bir adam arıyorsanız, dileklerden yapılmış bir elbiseyle yanlış yapamazsınız sanırım."

"Dilekler mi?" Lord Blackthorn biraz da endişeyle sordu. "Emin misiniz Leydi Hollowvale? Dileklerden yapılmış bir elbisenin fiyatı oldukça yüksek olur."

"Bütün bu dileklerle başka bir şey yapmıyorum, değil mi?" Leydi Hollowvale gözlemledi. "Ayrıca bugünlerde dilek dilemek yerine yapmayı tercih ediyorum." Sonra arkaya yakın, çok daha küçük bir kumaş parçasını çekti ve Effie'nin kalbi öyle keskin bir özlemle çarptı ki, ellerini ağzına götürdü.

Bu malzeme açık mavi bir ipeğe benziyordu ama Leydi Hollowvale onu elinde çevirdiğinde renk ışıktaki parıldıyor ve ortaya büyüleyici bir gökkuşağı tonu çıkıyordu.

"Şunu alabilir miyim lütfen?" Effie daha nazik davranmayı düşünmeden ağzından kaçırdı. Sadece bir şey vardı

Bu manzara kalbini sızlattı ve birdenbire, en azından *küçük* bir dilek karesi olmadan ayrılmak zorunda kalırsa ne yapacağından emin olamadı.

"Gerçekten de yapabilirsin!" Leydi Hollowvale coşkuyla cevap verdi. "Ama geri kalanını halledeceksek Lord Blackthorn'un gitmesi gerekecek, değil mi?" Kaşlarını, kibarca kapıya doğru geri adım atan söz konusu periye doğru kaldırdı.

"Piyanonun yanında bekleyeceğim," diye söz verdi Lord Blackthorn. "İkiniz de bir şeye ihtiyacınız olursa bana söyleyin."

Lord odadan çıkıp kapıyı arkasından kapatır kapatmaz Leydi Hollowvale dönüp Effie'ye uyumsuz gözleriyle baktı. "Lord Blackthorn'u çok severim," dedi. "Ama yine de o bir peri. Size hiç sorun çıkarmadı, değil mi? Ondan kurtarılmaya ihtiyacın yok mu?"

Effie bunun üzerine gözlerini kırıştırdı. "Hayır, hiç de değil," diye cevap verdi. "Demek istediğim, kurtarılmaya ihtiyacım olduğunu sanmıyorum. Ve kesinlikle sorun çıkarmak değildi."

Leydi Hollowvale dudaklarını büzdü. "Pekala," dedi. "Biz yapmamız gereken bazı işler var. Hazır başlamışken bana her şeyi anlatmalısın."

BÖLÜM 8



Effie sonraki kısa süreyi durumunu açıklayarak geçirdi.
Hanımefendi Hollowvale olarak o
giyinmiş aşağı için onu

iç çamaşırları. Bir şeyleri açıklamak zorunda değildi -Lady Hollowvale onun tam adını bilmiyordu ve bu nedenle ondan gerçeği zorla öğrenemezdi- ama peri kadın garip patlamalara eğilimli *olsa* da, rahatlatıcı olacak kadar insani hissettiren bir tür sempatisi vardı.

Effie konuşurken, Leydi Hollowvale Effie'nin elbisesiyle ilgili talimatlar vermeye başladı. Effie önce Leydi'nin kendisiyle konuştuğunu sandı ve kafası karıştı; ama bir çift küçük gölge duvardan ayrılıp kollarındaki kumaş parçasını kaldırıncı Effie durup hayretle onlara baktı.

"Nerede benim terbiyem?" Leydi Hollowvale aniden konuştu. "Sizi tanıştırmalıyım. Bayan Euphemia, bu ikisi Stillheart ve Gloomfall. Perilerdeki en iyi terzilerdir, bilirsiniz, bu hafta hizmetkârlık yapma havasındalar, yani şanslısınız."

Effie beceriksizce reverans yaptı. Bu durumun sosyal kurallarını nasıl uygulayacağından tam olarak emin değildi.

Bu yüzden iki gölgeye, saygı duyduğu hizmetkâr arkadaşlarına hitap ettiği gibi hitap etmeye karar verdi. "Sizinle tanışmak bir zevk," dedi. "Yardımlarınız için çok minnettarım, haberiniz olsun."

İki gölgeden daha uzun olanı ona doğru eğildi ve bu sırada melon şapkasına benzeyen bir şeyi neredeyse kaybediyordu. Belki de ilkinin yarısı kadar olan diğer gölge ise sabırsızca elini salladı.

"Konuş... konuşamaz mısınız?" Effie endişeyle sordu.

"Oh, *yapabilirler*," dedi Leydi Hollowvale. "Ama brownie'ler istedikleri zaman istedikleri şekle girebilirler. Hizmetçilik oynuyorlar, bu yüzden sessiz ve görünmez olmak için ellerinden geleni yapıyorlar."

Effie'nin omurgasından aşağı bir rahatsızlık ürpertisi yayıldı. "Ama bu seni rahatsız etmiyor mu?" diye sordu iki gölgeye ağlamaklı bir sesle. "Sanki... sanki her santimin önemsizmiş gibi hissettirmiyor mu? Sanki hiç var olmamışsın gibi?"

Daha uzun olan gölge, Effie'nin ne demek istediğini tam olarak anlamamış gibi başını iki yana salladı. Daha küçük olan ise beceriksizce omzunu sıvazladı. Sonuç olarak, ikisinin de sorunu gerçekten anlamadığı gibi belirgin bir izlenime kapıldı.

Leydi Hollowvale Effie'ye sempatiyle, "Seçme şansın olduğunda her zaman farklıdır," dedi. "Periler sanki kostümlermiş gibi hayatları denerler. Rol yapma oyunu oynayan çocuklar gibiler. Bir süreliğine görünmeden dolaşmak eğlenceli olabilir. Ama her zaman böyle olsaydı muhtemelen çok kötü olurdu, değil mi?"

Effie'nin gözlerinden yaşlar süzüldü. "Bu gerçekten korkunç," dedi. "Hiç kimsenin görünmez olması gerektiğini düşünmüyorum. Ortadan kaybolabileceğinizi ve size yardım edebilecek güce sahip hiç kimsenin bunu umursamayacağını bilmek korkunç bir kabus."

İki gölge dönüp düşünceli düşünceli birbirlerine baktılar. Leydi Hollowvale kaşlarını çatı. "Ama ortadan kaybolmanız Bay Benedict'in umurunda olmaz mıydı?" diye sordu. "Onun nazik bir adam olduğunu söylemişsiniz."

Effie yarım botlarına baktı. "Bence en azından bunu bir an için düşünebilir," dedi usulca. "Nereye gittiğimi merak edebilir. Ama... bu önemsemekle aynı şey değil, mi?" Gözlerini silmek için elini kaldırdı. "Yine de onun için tamamen görünmez değilim. Bay Benedict benimle konuşuyor ve bana gülümsüyor, hatta fazladan iş yapmak zorunda kalmayayım diye çamurdan gelirken botlarını bile çıkardı."

"Şey," dedi Leydi Hollowvale yavaşça. "Bu... çok nazik bir davranış." Ancak sesi kuşkuluydu ve Effie bunun kulağa ne kadar acınası geldiğini acınası bir şekilde fark etti. "En azından *kabalık etmiş* sayılmaz."

"Onu düşündüğümde içim ısınıyor," dedi Effie usulca. "Onunla bir kez olsun dans etmeyi çok istiyorum. Onunla çok mutlu olabileceğimi düşünüyorum - şu anda olduğumdan çok daha mutlu olabileceğim kesin. Ve onu da mutlu etmeyi çok isterim." Leydi Hollowvale bunu düşündü. "Bence biriyle evlenmek için duvar kâğıdı yerine gözlerinin içine bakmasından daha iyi nedenler var," dedi. "Ama bazen yanlış kaşığı kullandığım için buradaki perilerin beni öldüreceğini düşünsem de her zaman en azından bir Bayan oldum. Eğer Bay Benedict'in size nazik olacağını düşünüyorsanız, onunla evlenin."

ikinizi de daha mutlu edebilir, o zaman sanırım size bakmaya değer bir elbise almalıyız."

Effie gergin bir şekilde vardiyasıyla oynadı. "Yine de endişeleniyorum, Leydi Hollowvale; asaletten yapılmış bir elbise herkesin çok garip davranmasına neden oldu ve eminim ki dileklerden yapılmış bir elbise de aynı şeyi yapacaktır. Bay Benedict'i bana aşık olması için *etkilemek* istemiyorum."

Leydi Hollowvale başını salladı. "Elbette hayır," onayladı. "Yine de onun dikkatini çekmek isteyeceksin, değil mi? Bir kere dikkatini çektin mi, teklif ettiği zaman normal ve sıkıcı bir şeyler giydiğinden emin olabilirsin."

Effie bunun üzerine başını salladı, biraz rahatlamıştı. Kısa gölge tekrar omzunu sıvazladı ve bir an için havada bir fısıltı duyduğunu sandı. "*İşte, işte,*" diye nefes aldı, rüzgâr gibi bir sesle. Peri hizmetkârı tekrar uzaklaştı ve çok geçmeden her iki gölge de bezi sürgüden çekmeye başladı. Effie izlerken bile, dileklerden oluşan ışıltılı iplikler kendi kendilerine çözüldü, ona doğru süzüldü ve kollarına dolandı.

Her bir tel, içinden küçük bir özlem ürpertisi geçirdi ve Effie kendini şimdiye kadar dilediği her şeyi düşünürken buldu. Bir keresinde bir nakış kasnağı almayı çok istemişti. Çok fazla paraları yoktu ama George bir şekilde parayı denkleştirmişti. Effie, George'un odasına gizlice girip gömleğinin yakasına minik bir sabah zaferi işleyerek ona teşekkür etmişti. Bu anı Effie'nin özlemle gülümsemesine neden oldu ve George'un şimdiye kadar peri dünyasında gördüğü her şeye ne kadar şaşıracağını düşündü.

Çok geçmeden Benedict'in gülümsemesi de aklına geldi ve Effie onu tekrar görmeyi arzularken buldu kendini. Ama hâlâ onunla dans etme arzusu içindeyken, Effie bakmadığı bir anda başka bir arzunun da bu arzuya katılmak üzere ortaya çıktığını fark etti ve kaşlarını çatı.

"Canını sıkın başka bir şey mi var?" Leydi Hollowvale sordu. "Ben de tam Lord Hollowvale ile dans etmek istediğimi düşünüyordum.

Yine Blackthorn," diye mırıldandı Effie. "Onunla bir kez dans etmiştim ama o zaman berbat bir durumdaydım ve kendimi çamurda buldum. O zamandan beri daha iyi öğrendiğini söyleyip duruyor ve sence benimle gerçekten dans etmek *istiyor* mu? Dikkati çok dağınık olduğu için böyle olduğunu sanıyordum ama sürekli bu konuyu açıyor." Effie kendi sesinde umutlu bir nota duydu ve utanç içinde yere baktı.

Leydi Hollowvale gülerek, "Ah, dikkati *çok* dağınık," dedi. "Ama her zaman samimidir. Ona daha iyi dans etmeyi öğretmeye çalışıyorum ama dürüst olacağım, umutsuz vaka." Peri kadın Effie'ye nedense sinsice gülümsedi. "Yine de onunla dans etmek ister miydin?" diye sordu. "Bu konuda hâlâ umutsuz olsa bile mi?"

Effie başıyla yeri işaret etti ve Leydi Hollowvale ona gülümsedi.

"Lord Blackthorn gerçekten de diğer perilerden çok mu farklı?" Effie ağzından kaçırdı. "Ona sapkın dediğinizi söyledi."

Leydi Hollowvale yine güldü. Bu kez gülüşünde tuhaf, muzaffer bir hava vardı. "Lord Blackthorn tam bir sapkın," diye açıkladı. "O bizim kadar kötü biri değil."

Effie ona gözlerini kırptırdı. "Ama hiç de kötü görünmüyorsun!" diye itiraz etti.

Leydi Hollowvale ona, "Kötüler beni *çok* buluyor," diye güvence verdi. "Ama sen kötü biri değilsin, bu yüzden senin için hiç kötülüğüm kalmadı. Lord Blackthorn hiç de kötü biri değil, ya da en azından bilerek değil. Bence bu Blackthorn'la ilgili bir şey, yani krallıkla. Her zaman büyüyor, değişiyor ve daha dün olmadığı bir şey olmaya çalışıyor. Sanırım Lord Blackthorn' da büyümeye ikna etti ve şimdi *neredeyse* tamamen farklı bir şey oldu."

Effie dudaklarını birbirine bastırdı. "*Neredeyse* oldu mu?" diye sordu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Demek ki Lord Blackthorn ne kadar isterse istesin," dedi Leydi Hollowvale, "hâlâ bir insan ruhuna sahip değil. Sadece bir peri ruhu var -ki bu normalde gayet iyi bir ruh, ama bir insan ruhu kadar iyi gelişmiyor. Her santimlik değişim onun için çok zor."

Effie tereddütle başını salladı. "O zaman istediği şekilde erdemli olabilmesi için çok çalışması gerekiyor, değil mi?" diye sordu.

"Çok fazla iş var," diye onayladı Leydi Hollowvale. "Ama ne olacağını görelim, olur mu? Belki sonunda ." Peri kadın odanın başka bir köşesini işaret etti; Effie orada uzun, süslü bir ayna gördü. "Git ve elbisene bir bak," dedi. "Yalnız aynaya dikkat et, peri dünyasındayken aynada ne göreceğini asla bilemezsin."

Effie, Leydi Hollowvale'in talimatlarını biraz da korkuyla yerine getirdi ama aynada gördüğü tek şey, güzel bir elbisenin içinde donuk bir hizmetçiydi.

Effie aynaya bakma zahmetine katlanmayalı epey zaman olmuştu ve kendi yansımasının ortaya çıkması biraz iç karartıcıydı. Effie'nin kahverengi saçları hâlâ dağınık ve sönüktü; o günkü işi için sıkı bir topuz yapmıştı ama Blackthorn'daki yürüyüşü sırasında tel tel dökülmeye başlamıştı. Cildi sağlıklı bir şekilde solgundu, uzun süre yeraltında kapalı kalmaktan dolayı solgunlaşmıştı. Gözleri yorgun bir çamur rengindeydi. Yarım botları eskiydi ve kir içindeydi. Elleri yıllarca ev işi yapmaktan pürüzlü ve nasırlıydı.

Giydiği elbise o kadar görkemliydi ki, kıyaslandığında kendisini kirli ve yıpranmış hissetmesine neden oluyordu. Dilekler, duvarlardaki mumların titrek mavi ışığında renk değiştirerek parıldayan bir şelale halinde yere dökülüyordu. Brownie'ler gerçekten de eşsiz bir iş çıkarmışlardı. Yaka mükemmel bir şekilde eşitti; yaka ve kollardaki danteller uçlarda mükemmel noktalara geliyordu; elbisenin dikişleri neredeyse görünmezdi.

Bu elbiseyi görmek Effie'nin içinde yeni özlem dalgaları yarattı. *Bir hanımefendi olmayı çok isterdim, diye düşündü. Ama dünyanın en güzel elbisesi bile beni bir leydi yapamaz. Benedict beni nasıl soylu bir kadın sanmış, aklım almıyor.*

"Eldivenler ve ' terlikler," Leydi Hollowvale aniden dedi. "Onlara da ihtiyacın olacak, değil mi?"

Effie yarım botlarına baktı. *Bunun pek önemi yok, diye düşündü.* "Gerçekten bir an önce işe dönmeliyim," dedi sessizce.

Leydi Hollowvale dudaklarını büzdü. "Başka bir elbiseye yetecek kadar dilek kalmadı," dedi. "Son parçayı bir şey için kullanmak gerek, sence de öyle değil mi?"

Effie ayakkabılarına bakarken aklına başıboş bir düşünce geldi. "Dilekler çözülüp iplik haline getirilebilir mi?" diye sordu. "Sakıncası yoksa onları bir şeyler işlemek için kullanmayı çok isterim."

Leydi Hollowvale, "Olabilir," diye onayladı. "Lord Blackthorn'a göre nakışlarınız gerçekten çok güzel."

Effie çizmelerine gülümsedi. "Lord Blackthorn her şeyin *bir şey* olduğunu düşünüyor," dedi. "Bu onun cazibesinin bir parçası

-Ama bence onun fikrini yanlış anlamamalısınız. gerçek. Stillheart ya da Gloomfall'un yaptığıının yarısı kadar bile güzel bir şey dikemezdin."

Leydi Hollowvale alay etti. "Fikirler söz konusu olduğunda gerçek diye bir şey yoktur," dedi. "Sadece bir şeyleri beğenen ve beğenmeyen insanlar vardır. Eğer Lord Blackthorn nakışınızı beğeniyorsa, o zaman *onun* için çok güzel, değil mi?"

Bu gözlem Effie'nin içini ısıttı ama cevap vermedi. Aslında, Lord Blackthorn'un ceketinin sadece ipek iplikle değil de dileklerle işlenmiş olsaydı çok daha güzel olacağı aklına gelmişti. Terliklerin ve eldivenlerin kendisini ceketin onu mutlu ettiği kadar mutlu etmeyeceğini biliyordu.

Effie bunları düşünürken, önündeki aynanın kenarlarının garip bir şekilde karardığını fark etti. Yukarı doğru baktı ve görüntünün de değiştiğini gördü. Güzel bir elbise giymiş yırtık pırtık bir hizmetçi kız yerine, şimdi güllerle kaplı geniş bir orman açıklığı vardı.

sarmaşıklar. Burası kesinlikle Blackthorn'da bir yer, diye düşündü Effie, çünkü başka hiçbir yerde bu kadar uzun ağaçlar ve canlı bir yeşil görmemişti.

Açıklığın tam ortasında, diğer yeşilliklerin üzerinde belirgin bir şekilde yükselen dev bir ağaç kütüğü vardı. Kütüğün bir kısmı , böylece bir sandalyeye benziyordu ama o kadar *büyük* bir ki, Effie muhtemelen üç kişi birden sığabilir ve Hollowvale'den bir ya da iki çocuk için hâlâ yer kalabilirdi.

Effie boş bir sesle, "Anlamıyorum," dedi. "Aynada bir sandalye görmemin bir nedeni var mı Leydi Hollowvale?"

Peri kadın omuz silkti. "Buradaki aynalarda gördüklerimi neden gördüğümü her zaman anlamıyorum," diye itiraf etti. "Ama muhtemelen zaten düşündüğünüz *bir şeyle* ilgilidir." Durakladı. "Belki de çok fazla ayakta durmaktan ayakların ağrıyordur?"

Effie şaşkınlıkla başını salladı. "Sanırım bu olabilir," diye mırıldandı.

"Sandalye araya girmeden önce elbiseniz iyi görünüyor ?" Leydi Hollowvale ona sordu.

Effie ona, "Elbise harika," diye güvence verdi. Bir parça gerginlikle Stillheart ve Gloomfall'a doğru döndü. "İkinize de çok teşekkür ederim. Size... size bir şey borçlu muyum? Lord Blackthorn perilerin hediye veremeyeceğini söyledi."

"Hediye verebilirim," dedi Leydi Hollowvale. "Ne de olsa yarım bir insan ruhuna sahibim. Ve keklerin parasını ödeyen benim.

Ama eğer bana elbise için bir şey vermek isterseniz, aklımda bir fikir var."

Effie bunun üzerine gözlerini kırıştırdı. "Sana borcumu kesinlikle ödemek *isterim*," dedi. "Ne düşünüyordun?"

Leydi Hollowvale gülümsedi. "Gitmeden önce Lord Blackthorn'la dans etmelisin," dedi. "Pratik yapmak için bir eşe ihtiyacı var ve ben de onun ayaklarıma basmasından bıktım."



"OH, BU MÜKEMMEL!" Effie ve Leydi Hollowvale piyanoyla birlikte odaya döndüklerinde Lord Blackthorn haykırdı. "Ne kadar güzel görünüyorsunuz, Bayan Euphemia. Eminim Bay Benedict'in dikkatini hemen çekeceksiniz!"

Effie buna acıyla gülümsedi. Aynada kendini sonra, Lord Blackthorn'un onun güzelliği hakkındaki görüşlerinin, nakışları hakkındaki görüşleri kadar doğru olduğundan emindi. Ama sesindeki samimiyet ona kendini bildiğinden daha güzel *hissettirdi* ve yine de biraz daha dik durdu. "Periler yalan söyleyemez," diye gözlemledi. "Yani tüm bunlara gerçekten inanıyor olmalısın, sanırım."

Lord Blackthorn ona şaşkın bir bakış attı. "Elbette biliyorum," dedi. "Şu ana kadar işlerin pek de planlandığı gibi gitmediğini biliyorum Bayan Euphemia, ama bu tamamen şanssızlıktan kaynaklanıyor. Sadece uygun bir fırsata ihtiyacınız var; Bay Benedict sizi daha iyi tanıyabilir hemen size aşık olacaktır."

Effie bunu düşünceli bir şekilde değerlendirdi. Tam cevap vermek üzereydi ki Leydi Hollowvale 'a doğru yöneldi.

piyanonun başına geçti ve kürsüye yerleşti. Peri kadın parmaklarını tuşların üzerine koydu ve Effie içgüdüsel olarak irkildi ama bu sefer Effie'nin tüm peri dünyasındaki en iyi piyanistten bekleyebileceği tüm ustalıkla narin, canlı bir melodi çaldı.

"Oh!" dedi Lord Blackthorn ani bir sevinçle. "Bu bir quadrille!"

"Bu bir quadrille," diye kabul etti Leydi Hollowvale. "Buradayken Bayan Euphemia ile pratik yapabileceğinizi düşündüm. Diğer çiftleri hayal etmen gerekecek, ama hayal etmenin bir peri için zor olmadığını tahmin ediyorum."

"Hiç de zor değil!" Lord Blackthorn ona güvence verdi. Dantel masa örtüsünü piyanofortun arkasına yerleştirdi ve yaprak yeşili gözlerinin ardında belirgin bir ışıkla Effie'ye döndü. "Dans etmek ister misiniz, Bayan Euphemia?" Lord Blackthorn sordu. Bunu daha önce hep kullandığı tonda söylemişti ama Effie bu kez onun sesindeki samimiyetin farkındaydı.

Lord Blackthornun onunla *gerçekten* dans etmek istediğini biliyordu. Tıpkı onun dikişlerinin dileklerden yapılmış bir elbiseden daha değerli olduğuna inandığı gibi - tıpkı onun dağınık saçları ve yıpranmış yarım botlarıyla çok güzel olduğuna inandığı gibi - kadril dansında ona katılmak için gerçek bir arzu duyuyordu.

Effie usulca, "Sizinle dans etmeyi çok isterim, Bay Jubilee," dedi.

Kalbinde garip bir çarpıntıyla onun elini tuttu. Elleri çıplak ve nasırlı olmasına rağmen elf onun dokunuşundan çekinmedi. Ne yaptığına dair en ufak bir fikri olmadığı hemen anlaşılıyordu; ona selam verirken

Başlangıçta çok güzeldi ama kalan her şey berbattı. Leydi Hollowvale piyanonun başındaki yerinden neşeyle figürleri söylüyordu ama dans ve balolar hakkındaki sınırlı bilgisiyle Effie bile Lord Blackthorn'un formları sürekli karıştırdığının farkındaydı. Effie, Leydi Hollowvale'in talimatlarına uymaya çalışırken birden fazla kez beceriksizce ona çarptı ve kendini kendi partneriyle anlaşmazlığa düşmüş buldu.

Yine de o kadar geniş gülümsüyordu ki yanakları acıyordu.

Çok geçmeden şarkı sona erdi ve Leydi Hollowvale ellerini tuşlardan kaldırdı. Lord Blackthorn Effie'ye gülümsedi. "Sanırım bu şimdiye kadarki en iyi denemem olmalı!" dedi ona. "Böylesine yetenekli bir ortağa sahip olmanın yardımı oldu elbette. Beni şımarttığınız için teşekkür ederim, Bayan Euphemia."

"Bence bu senin en iyi denemendi," dedi Effie ona içtenlikle. "Kesinlikle şimdiye kadar yaptığım en iyi danstı." Effie bir an için Lord Blackthorn'un her şeyi büyük bir zevkle karşılama eğilimini anladığını düşündü

-Çünkü çoğu insan dansın son derece acemice olduğunu düşünse de o bu sözleri içtenlikle söylüyordu.

Lord Blackthorn'un gözleri bu iltifat karşısında yeniden parladı ve Effie'nin kalbi o kadar hafifledi ki, acaba uçup gidecek mi diye düşünmeye başladı. Bu duyguyu düşünürken, bunun Hartfield'da normalde hissettiklerinin tam tersi bir şey olduğunu fark etti. Normalde kendini her ne kadar sinirli bir genç kadın olarak görse de, o korkunç öfke şu anda hiçbir yerde bulunmuyordu. Onun içinde

Effie'nin sadece çocukken izin verilen bir şey olduğunu varsaydığı gerçek bir zevk ve yaşama sevinci vardı.

Şüphesiz bu doğal olmayan bir olaydı; peri olmanın bir cilvesiydi. Effie'nin neşesi, onu geride bırakmak zorunda kalacağını anladığında kenarlarda sönükleşti. Eninde sonunda bahsi sona erecek, Lord Blackthorn ve onun sonsuz merakı hayatından çıkacaktı.

"Tekrar dans edebilir miyiz?" Effie sordu.

Kadınların erkekleri dansa kaldırmaması gerektiğinden emindi. Ama de perilerle dans etmemesi gerekiyordu.

Bu soru Lord Blackthorn'u şaşırttı, ama sonra neşelenerek Leydi Hollowvale'e döndü. "Sakıncası var mı?" diye sordu ona. "Yıllardır bu kadar eğlenmemiştim!"

Leydi Hollowvale ellerini tekrar tuşlara koyarak ve başka bir şarkıya başlayarak cevap verdi.

Effie kısa süre içinde kaç şarkı olduğunu ya da ne kadar dans ettiklerini unuttu. Ne zaman geri dönmesi gerektiğini düşünmeye başlasa, inatçı, kaçamak bir his kararlılığını çalıyordu. Hartfield'a dönme fikri

-Yeraltına geri dönmenin ve orada asırlarca mahsur kalmanın acısını kendi isteğiyle çıkardı. Yeşil çuha kapının ardındaki dünyanın çaresiz boğuculuğunu şimdiden hissedebiliyordu.

Effie şimdi ve burada, Leydi Culver'ın ona ulaşamadığı bir dünyada, kendisiyle arkadaşlık etmekten hoşlanan bir elfle dans ediyordu.

Ancak sonunda kapı çalındı ve Leydi Hollowvale'in müziği kesildi. Müzik durdu ve Effie

bir sarsıntıyla kendine geldi.

"Üzgünüm anne," dedi Abigail özür dileyerek. "Bazı derslerim var, değil mi?"

Leydi Hollowvale piyanonun başından sıçradı. "Biliyorsun!" diye soluk soluğa bağırdı. "Kendimi çok kötü hissediyorum Abigail, gidip unuttum-" Ve burada Leydi Hollowvale burnunu çekmeye ve ağlamaya başladı. "İşte yine ağlıyorum! Kendimi toparlamam için bana biraz izin vermeniz gerekecek."

Lord Blackthorn Effie'nin elini bırakarak Leydi Hollowvale'in omzunu rahatlatıcı bir şekilde sıvazladı. "Sizi alıkoyduğum için çok üzgünüm," dedi. "Ama her şey için teşekkür ederim. Gerçekten çok güzel bir öğleden sonraydı."

Effie üzüntüyle düşündü. *Her güzel şeyin bir sonu vardır.* Leydi Hollowvale aceleyle kapıya yönelirken aklına son bir endişe geldi. "tekrar giymem gerek!" dedi Effie. "Ve izin verirsiniz dileklerin geri da yanıma almak istiyorum."

Leydi Hollowvale burnunu çekerek başını salladı. "Ne kadar ," diye mırıldandı. "Bugün aklımı kaybettim. Git ve eşyalarını topla elbette."

Effie normal kıyafetini bıraktığı odaya döndü ama kıyafetinden çok, Stillheart ve Gloomfall'un yardımsever bir şekilde iplik makaralarına çözdükleri dilekleri hatırladığı için rahatlamıştı.

Bunları unutmak istemezdim, diye düşündü, *her zamanki* kıyafetlerini giyip dileklerden yapılmış elbisesini katlarken.

Lord Blackthorn onu merdivenlerin dibinde karşıladı. Hemen Effie'nin Leydi Hollowvale'den aldığı hediyeleri taşımayı teklif etti ki bu çok nazik bir davranıştı.

Effie'nin aklına nedense artık *başka* bir şey taşımadığı gelmemiştir.



EFFIE VE LORD Blackthorn, Hollowvale'in sisli çevresinden henüz çıkmış ve Blackthorn'un yüksek ağaçlarına dönmüşlerdi ki peri aniden durdu ve "Kahretsin," dedi.

" nedir?" Effie sordu.

Lord Blackthorn yüzünü buruşturdu. "Ben de bundan korkuyordum," dedi. "Görünüşe göre Blackthorn's Folly'ye girdik." Önlerini işaret etti ve Effie gözlerini onun gösterdiği yöne çevirdi. Sis in son kırıntıları arasında, sandalye şeklindeki tanıdık bir ağaç kütüğünü .

"Oh!" Effie dedi ki. "Bu Leydi Hollowvale'in aynasında gördüğüm sandalye!" Lord Blackthorn'a şaşkın bir bakış attı. "Ama bu neden bir sorun olsun ki?"

Lord Blackthorn kederle başını salladı. "Blackthorn her zaman iyi niyetlidir," dedi Effie'ye. "Ama bazen *fazla* yardımcı olabiliyor, eğer ne demek istediğimi anlıyorsan. Bu yüzden hedeflerimizi aklımızda tutmaya dikkat etmemiz gerektiğini söyledim. Karaçalı sizi her zaman gitmek istediğiniz yere götürmeye çalışacaktır ama nereye gitmek istediğinizi *bilmiyorsanız*, gerçekten ihtiyacınız olan şeyin bir süre düşünmek olduğunu varsayar."

Effie bunun üzerine suçluluk duydu. Lord Blackthorn bu sözleri söylerken bile, aklından geçenlerin kendi aklı olduğunu biliyordu.

başıboş. *Çok güzel bir öğleden sonra geçirdim*, diye düşündü. *Hartfield'a dönmeyi hiç istemiyorum.*

Effie Lord Blackthorn'a, "Düşünceniz için minnettarım," dedi. "Ama gerçekten geri dönmem gerekiyor. Zaten burada kalmam gerekenden daha uzun süre kaldım."

Lord Blackthorn başını salladı ama bunu yaparken yüzünde bir tedirginlik vardı. "Çok teşekkür ederim!" diye seslendi önlerindeki açıklığa doğru. "Ama sandalyeye ihtiyacımız yok! Sakıncası yoksa şimdi gidiyoruz!"

Lord Blackthorn geldikleri yoldan geri döndü ve adımlarını sertleştirdi. Effie de onu takip etti ve gerçekten yapması gereken işleri öfkeyle düşündü. Ama nasıl olduysa, Blackthorn'un Köşkü'nden doğrudan uzaklaşmış olmalarına rağmen, kısa süre sonra kendilerini aynı yerde, açıklıktaki sandalyeye bakarken buldular.

"Boş ver," dedi Lord Blackthorn.

Effie kaşlarını çattı. "Eğer ona iyi olduğumuzu söylersen Blackthorn seni dinlemez mi?" diye sordu.

"Çok üzgünüm Bayan Euphemia," diye iç geçirdi Lord Blackthorn. "Size daha önce de söylediğim gibi, Blackthorn bana sahip, tersi değil. Biz bir nevi arkadaşız ve bu yüzden durumu açıklamaya çalışabilirim ama Blackthorn'un bugün kendini özellikle yardımsever hissettiğinden şüpheleniyorum."

Ne kadar tanıdık, diye düşündü Effie kuru bir sesle. *Blackthorn gerçekten de efendisine çok benziyor.* Ama bu sözleri yüksek sesle söylemedi. "Bu muhtemelen benim hatam," diye itiraf etti. "Leydi Culver için çalışmaya geri dönmeyi gerçekten istemiyorum. Bunu her düşündüğümde nefes almakta biraz zorlanıyorum."

Lord Blackthorn bunun üzerine kaşlarını çattı. "Bu kulağa pek sağlıklı gelmiyor," diye tavsiye verdi. "Ölümcül hastalıkların havada dolaştığını duymuştum. Hartfield'ın altında bir miasma olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Effie başını iki yana salladı. "Öyle demek istemedim," dedi. "Yine de... Sanırım aşağısı oldukça havasız. Hayır, demek istediğim..." İç çekti. "Leydi Culver'ın hayatımı her an altüst edebileceğini bildiğim için kendimi kapana kısılmış gibi hissediyorum. Elbette bunun hiçbir anlamı yok - bir süre önce bu iş için kendim başvurdum ve bunun için para alıyorum. Yapmaya söz verdiğim şeyi yaparken neden kendimi bu kadar kötü hissedeyim ki? Ve tersine, madem bu kadar mutsuzum, o zaman neden Leydi Culver'ın beni işten çıkarabileceği düşüncesi beni *daha* da mutsuz ediyor? Neden sadece bir işim olduğu için minnettar olamıyorum Bay Jubilee?"

Lord Blackthorn, Effie konuştuğu daha da büyük bir endişeyle kaşlarını çattı. "Eğer tüm seçenekleriniz korkunçsa," dedi yavaşça, "o zaman bu farklı türden bir tuzak, değil mi?"

Effie botlarına baktı. Sefalet artık yüzünü kızartmıştı. "Bazen," diye itiraf etti, "açlıktan öleceğim anlamına gelse bile işi bırakmayı düşündüm. Ama sadece bir an için, Bay Jubilee. Açlıktan ölmeyi düşünmekle *gerçekten* açlıktan ölmenin çok farklı şeyler olduğunu hep son anda hatırlarım."

Lord Blackthorn sessizliğe gömüldü. Nedense, açıklıktaki sandalye sessizlikte çok büyük görünüyordu.

"Hizmetçi olmak çok berbat bir şey o zaman," dedi sonunda. "Size o bahsi teklif ettiğim için üzgünüm Bayan Euphemia, sonsuza dek hizmetçi olmanızı teklif ettiğim için. İstirabınızın nedeni olmak istemezdim."

Effie rahatsız bir şekilde kollarını kavuşturdu. "Bahse girmeyi kabul ettim," dedi ona. "Bu konuda kendini kötü hissetmemelisin."

"Ama sadece korkunç seçenekleriniz vardı," diye ısrar etti Lord Blackthorn. "Size sadece bir tane *daha* korkunç seçenek sunduysam, ben de işvereninizden daha iyi değilim." Başını iki yana salladı. "Seni gerçekten İngiltere'ye geri götürmeliyiz, demek istediğim bu. Mutluluğun buna bağlı. Bay Benedict'le evleneceksin ve her şey daha iyi olacak."

Konuşurken sesinde tuhaf bir ton vardı. Effie merakla ona baktı ama bakarken sandalyenin ortadan kaybolduğunu fark . Gözlerini kırıştırdı. "Şuna bakın!" dedi Effie. "Blackthorn's Folly'den kaçtık! Gideceğimiz yer konusunda kendimi ikna etmiş olmalıyım, Bay Jubilee."

Lord Blackthorn buna gülümsedi, ancak bu kez gözlerinin arkasında bir şeyler eksik gibiydi. "Bu durumu açıklayabilir," dedi. "O halde, ikimiz de kendimizi oldukça emin hissederken bundan faydalanmalıyız."

Bundan sonra İngiltere'ye dönüş yolunu hiç de uzun sürmedi. Lord Blackthorn Effie'yi Hartfield'daki çit labirentinden çıkardığında vakit öğleden sonraydı. Malikâneyi görünce midesinde donuk, kurşuni bir his belirdi ama kendine Benedict'in en azından hâlâ içeride olduğunu hatırlattı. Bu düşünceyle üzerindeki ağırlık hafifçe kalktı.

"Hartfield'in altında çok az güneş ışığı var," diye mırıldandı Lord Blackthorn onun yanında. "Belki de sorun budur. İnsanların büyümek için güneş ışığına ihtiyacı yok mu?"

Effie ona sevgiyle, "Ağaçları düşünüyorsunuz Bay Jubilee," dedi. Ama bunun kendisi için zor olduğunu da inkar edemezdi.

güneş ışığını terk etti, şimdi onu tatmıştı.

"Oh!" Lord Blackthorn aniden söyledi. "Elbiseniz!" Elinde taşıdığı kahverengi kâğıttan paketi uzattı. "Neredeyse tamamen unutuyordum."

Effie paketi ondan aldı. "Bugün ben de kendimi unutkan hissediyorum," diye itiraf etti. "Ama her şey için teşekkür ederim Bay Jubilee. Bir süreliğine de olsa dışarıda olmak harikaydı. Ve çok güzel bir öğleden sonra geçirdim."

Lord Blackthorn son zamanlarda biraz asık suratlıydı ama bu söz üzerine yeniden aydınlandı ve gülümsemesi güçlendi. "O zevk bana aitti Bayan Euphemia," dedi. "İyi akşamlar dilerim. Kahvaltınızı yaptığınız gün hemen döneceğimden emin olabilirsiniz."

Effie onun ayrılmak, Hartfield'a geri dönmek için kendini zorlamak zorundaydı. Ama her adım bir öncekinden biraz daha kolaydı. *Yüz günden kısa bir süre sonra ya Benedict'le evleneceğim ya da hayatımın geri kalanını durmadan Blackthorn'un pisliğini süpürerek geçireceğim,* diye düşündü. *Her iki durumda da sonsuza dek burada olmayacağım.*

Ancak Effie alt kattaki karanlık, sıkışık geçitlere döndükten kısa bir süre sonra Bayan Sedgewick'le karşılaştı. Hizmetçinin Effie'yi görünce ağzı açık kaldı ve şok içinde elini göğsüne götürdü.

"Effie!" Bayan Sedgewick öfke ve rahatlama karışımı bir duyguyla soluk soluğa kaldı. "Nerelerdeydin sen?"

Effie gözlerini kırptırdı. "Ben... Ben özür dilerim, Bayan Sedgewick," dedi.

"Sadece bir süreliğine dışarı çıkmak istemiştim ama umduğumdan bir iki saat daha uzun sürmüş gibi görünüyor."

Bayan Sedgewick gözlerini kırptırdı ve Effie hizmetçiyle çok daha konuştuğunu fark etti.

normalde kullandığından daha yüksek bir aksanla konuşuyordu. "Kafana darbe mi aldın, Effie?" diye sordu. "İki gündür ortalıkta yoktun ve nihayet döndüğünde bir hanımefendi gibi mi davranıyorsun?"

Effie gözlerini hizmetçiye dikti. "Anlamıyorum," dedi. "İki günlüğüne gitmiş olamam. Bu mümkün değil."

Ama Bayan Sedgewick'in yüz ifadesi öylesine içtenlikle öfkeliydi ki, Effie hizmetçinin yalan söylemediğini anladı. Effie, Hollowvale'de geçirdiği günleri düşündü ve yavaşça, içini bir korku kapladı. *Lord Blackthorn'la çok uzun bir süre dans etmiştim,* diye düşündü. *Ve bütün hikâyeler peri dünyasında zamanın garip bir şekilde geçtiğini söyler.*

"Düzeltilmen gereken masa örtüsü bu mu?" Bayan Sedgewick sertçe sordu. "Sakın bana onunla kasabaya kadar yürüdüğünü söyleme, Effie!"

Masa örtüsü.

Effie bir iniltiyle elini yüzüne bastırdı. "Olamaz," diye mırıldandı.

Lord Blackthorn dantel masa örtüsünü Leydi Hollowvale'in piyanosunun üzerinde bırakmıştı.

BÖLÜM 9



M

rs Sedgewick haklı olarak öfkeliydi.

Effie epey dil döktü.

Bayan Sedgewick'e nerede açıklayamadığı için daha da çok korkuyordu. Effie, dileklerden yapılmış elbiseyi gösterseydi hizmetçiyi hikâyesine ikna edebileceğinden şüpheleniyordu... ama birden Bayan Sedgewick'in ya da Leydi Culver'ın elbisenin varlığından haberdar olmaları halinde onu elinden almalarından çok korkmaya başladı. Bu yüzden Effie bir saatin çoğunu işten çıkarılacağıının söylenmesini bekleyerek geçirdi ama Bayan Sedgewick bunun yerine bağırmaktan yoruldu ve Effie'ye dantel masa örtüsünün bir yıllık maaşından kesileceğini ve bundan sonra kıyamete kadar her geceyi bulaşıkhanede akşam yemeğini yiyerek ve onu baştan aşağı yıkayarak geçireceğini söyledi.

Ve böylece Effie akşam kendini bulaşıkhanede kirli bulaşıkları ovalarken buldu.

Effie böyle şeyler olduğunda sinirlenmeye alışkındı ama bu kez içinde bir parça bile öfke biriktirememişti. Onun yerine hissettiği tek şey başarısızlık duygusuydu.

Aklı başında hangi genç kız peri diyarlarında gezip tozmanın iyi sonuç vereceğini düşünebilir ki?

Birisi usulca bulaşıkhanenin kapısını çaldı. Effie içgüdüsel olarak sinirli bir üst hizmetkârdan yeni bir azar işiteceğini düşünerek irkildi ama gelen sadece George'du ve ona yemek getirmek için uğramıştı.

"Bana haber vermeden ortadan kaybolduğuna inanamıyorum," iç geçirdi. "Bayan Sedgewick nerede olduğunu söylemedi. Sonunda burayı terk edip kaçmış olabileceğini düşündüm."

Effie endişeyle kaşlarını çatarak kâseyi ondan aldı. Ona sıkıca sarılmak için kâseyi bir kenara bıraktı. "Seni korkutmak istememiştim George," dedi usulca. "Bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum, söz veriyorum."

George nedense buna güldü. Yarı yolda kahkahası kesik kesik öksürüğe dönüştü ve Effie'yi bırakıp kendini bulaşıkhaneye tezgâhına yaslamak zorunda kaldı. "Bayan Sedgewick sana Fransızca çalışmanı söyledi, ama sen onun yerine gidip İngilizce çalıştın!" diye hırıldadı. "Son iki gündür ne yapıyordun, Effie?"

Effie ona kaşlarını çatarak baktı. "Çok öksürüyorsun," dedi ona tekrar. "Sende kulağa hoş gelmiyor."

George el sallayarak onu uzaklaştırdı. "Cookie bana içmem için berbat bir çay verdi," dedi. "Burnuma portakal kabuğu da sokmamı söyledi ama ben bu fikre pek sıcak bakmadım."

Effie yemeğine baktı. "Ortadan kaybolmam sağlığınıza iyileştirmemiş olmalı," diye mırıldandı. "Yatağa gitmeyecek misin, George? Burada olduğun her an kendimi daha sefil hissediyorum."

George ona el salladı. "Sen döndüğüne göre artık daha rahat uyuyabilirim," dedi. "Bulaşıkhanede fazla çalışma Effie. Bayan Sedgewick seni asla işten çıkarmayacaktı; zaten personel sayımız çok az ve sen gidersen Leydi Culver'ın yerine birini işe almayacağını hepimiz biliyoruz."

Effie dudaklarını büzdü. "Bayan Sedgewick'in beni neden kovmadığını merak ediyordum," diye itiraf etti. "Bir an için beni gerçekten önemseydiğini ummuştum ama bu çok daha mantıklı."

George Effie'nin omzuna şefkatle vurdu. "Buraya geldiğinden beri mükemmel bir hizmetçi oldun," dedi. "Her halükârda gitmene izin verirse deli olur. Bir ya da iki hatayı hak ettiğini söyleyebilirim Effie, yeter ki geri kalanımız kıyaslandığında kendimizi bu kadar kötü hissetmeyelim."

Effie ona belli belirsiz gülümsedi. Bir an için aklına George'a Lord Blackthorn'la girdiği bahsi anlatmayı denemek geldi, böylece gerçeği öğrenebilirdi ama George şimdi, iki gün önce ayrılmadan önce görüldüğünden daha yorgun görünüyordu ve bunun ortaya çıkması onu yeniden endişelendirebilirdi. Bunun yerine ona, "Yatağa git George," dedi. "Sabah daha çok konuşuruz." Sonra onu omuzlarından tuttu ve fiziksel olarak bulaşıkhaneden dışarı itti.

Ancak George gittikten çeyrek saat sonra kapıdan başka biri girdi.

"Sanırım perilere kaçırılmadınız," diye mırıldandı Lydia. Diğer hizmetçi yorgun ve suçlu görünüyordu. "Gerçekten de... yani, seni bir şekilde kaçırıp bahisten vazgeçmeye ikna ettiğimi düşünmüştüm."

Effie yüzünü buruşturdu. "Peri'deydim," dedi. "Ama orada sadece bir ya da iki saat kalmam gerekiyordu. Tıpkı peri masallarında insanların yaptığı gibi zamanın nasıl geçtiğini . Bütün bir yılı kaybetmediğim için şanslıyım."

Lydia kirli bir tabağı eline alıp başını salladı. "*Periler*," diye mırıldandı. "Her türlü bela, değil mi? Sanırım Lord Blackthorn bunun olabileceği konusunda sizi uyarmadı, değil mi?"

Effie derin bir iç çekti. "Eğer bunun mümkün olduğunu biliyorsa, eminim unutmuştur," dedi. "En tuhafı da gerçekten iyi niyetli olması Lydia. Sadece bazı şeyleri anlamıyor ya da... ya da yeterince ilerisini düşünmüyor."

Lydia dudaklarını büzdü. "O zaman bahsi kazanmana pek yardımcı olamayacak, değil mi?" dedi.

Effie bu gözlem karşısında bir endişe duydu. "*Denemeye* devam edeceğinden eminim," diye cevap verdi zayıf bir sesle.

Lydia, "Seni kovdurursa denemenin bir önemi kalmayacak," dedi. "Bu işi kendi ellerimizle halletmeliyiz. "Bu işi kendi ellerimizle halletmeliyiz." Effie diğer hizmetçiye şaşkın bir bakış fırlattı ve Lydia pişmanlıkla gülümsedi. "Benimle dalga geçeceğini düşündüğüm için özür dilerim, Effie," dedi. "Bunu daha önce hiç yapmadın ve sen öyle biri değilsin. Sinirliydim ve hıncımı senden çıkardım. Ama günün sonunda biz arkadaşız ve birbirimizi kollamalıyız."

Effie o anda Lydia'nın da kendisiyle birlikte kirli bulaşıkları ovmaya başladığını fark etti. Göğsünde sıcak bir umut ve şefkat duygusu filizlendi ve oraya yerleşmiş olan sefil kendinden nefreti .

"Bayan Sedgewick seni tekrar dışarı çıkarmak istemeyecektir," diye devam etti Lydia. "Ama o kızmadan Bay Jesson'un kahvaltısına gerekiyor. Cookie'nin bana hâlâ bir iki iyilik borcu var, o yüzden o gün bizi şehirdeki ayak işlerine gönderip gönderemeyeceğine bakacağım. Başka ne yapabilirim bilmiyorum ama en azından yine seninle gelebilir ve arkanı kollayabilirim."

Lydia, Effie'ye bulaşık yardım etmek için akşam yemeğine kadar kaldı. Zor bir işti ama sonunda Effie kendini ilk döndüğünden çok daha iyimser hissediyordu.

Garip bir şekilde, başını yastığına koyup gözlerini kapadığında Benedict'le dans ettiğini hayal etmedi. Onun yerine, dileklerden yapılmış bir elbise giydiğini ve uzak bir peri balo salonunda yakışıklı bir elfle dans ettiğini hayal etti.



Sonraki birkaç gün boyunca Bayan Sedgewick Effie'yi gerçekten çok meşgul etti. Effie, Bay Jesson'ın kahvaltısının eli kulağında olduğunun bilinciyle, kendisine verilen tüm işleri elinden geldiğince büyük bir enerjiyle yerine getirdi. Lydia elinden geldiğince yardım etmeye çalışıyordu; diğer hizmetçi Leydi Culver'a duyduğu öfkeyi Effie'nin bahsi kazanmasına yardım etmeye kanalize etmiş görünüyordu.

"Bu bir tür intikam," dedi Lydia Effie'ye, yataklardan birinin çarşaflarını sıyırmasına yardım etmek için gizlice içeri girerken. "Sadece birimizin Leydi Hazretleri'nden uzaklaşması ve iyi yaşaması bile buna değer."

Bu ifade Effie'yi biraz kötü etkiledi -aslında diğer hizmetçileri Leydi Culver'la uğraşmak zorunda bıraktığı aklına gelmemişti- ama Lydia'nın şu anda öyle kararlı bir havası vardı ki konuyu açacak cesareti kendinde bulamadı. Effie bunun yerine gözleminin kendi içinde kaynamasına izin verdi ve sessizce varlığını merak etti.

Bu arada, Bay Allen ile Bayan Sedgewick arasındaki durum gün geçtikçe daha da kötüye gidiyor gibiydi. Bu kez Effie, paltosundaki bir yırtığı onarıırken kendini Bay Allen'ın dertlerini dinlemek gibi tuhaf bir konumda buldu.

"Hayatımda her şeyi bu kadar *kişisel* algılayan başka bir kadın tanımadım," diye burnunu çekti kahya. "Evle ilgili olsa bile ondan bir şey istemeyi bıraktım. Her zaman çok meşgul olduğunu ya da doğrudan kendi yetki alanına girse bile bunu benim halletmem gerektiğini söylüyor!"

Bayan Sedgewick son zamanlarda Effie'nin çok fazla iş yapmasına neden olsa da, Effie yine de karşı bir yakınlık hissetmekten kendini alamıyordu. Bayan Sedgewick doğrudan Leydi Culver'a rapor vermek zorunda olduğu için -ki kendisi baloda yaşadığı olay yüzünden hâlâ oldukça üzgündü- kahya son zamanlarda her türlü ani ve öfkeli isteğe katlanmak zorunda kalmıştı. Ancak Leydi Culver ne kadar mantıksız hissederse hissetsin, kocasına rapor verdiği için Bay Allen'ı aynı şekilde taciz etmeye asla cesaret edemiyordu.

Effie, Bay Allen'a kibarca, "Bayan Sedgewick çok meşgul," dedi. "Bir hizmetçiye daha ihtiyacımız var, hatta belki de iki hizmetçiye."

Bay Allen bunun üzerine kaşlarını çattı. "Elbette katılıyorum," dedi. "Ancak ilk geldiğimde Bayan Sedgewick beni görevlerini ondan çalmaya çalışmakla suçladı. *Şimdi*, rollerimizi sıkı sıkıya yerine getirdiğimde üzülüyor. Ne yaparsam yapayım onunla bir türlü barışamıyorum. Denemekten yorulmaya başladım."

Effie derin bir iç çekti. Her nasılsa, tamir işlerini her zaman kendisinin yapıyor olması, herkesin dertlerini dinlemek zorunda olduğu anlamına *da* geliyordu. Ancak bu kez Bay Allen'ın dertleri onu özellikle ve paltosunun üzerinde durakladı.

Lord Blackthorn, Leydi Culver'ın öfkesinin bir veba olduğunu gözlemlemişti ve Effie bu öfkeye yakalandığında Lydia'yı hiç ikna edememişti. Lydia ancak ortalık sakinleştikten sonra aklını başına toplayabilmişti.

Leydi Culver'a kızmamıza asla izin yok, diye düşündü Effie. *Bu yüzden anlamsız olsa bile hıncımızı hep birbirimizden çıkarıyoruz.*

"Bay Allen," dedi Effie. "Bayan Sedgewick'in ruh halini soracak kişi ben değilim. Ama genel olarak, *herkes* aynı anda baskı altındayken barış yapmanın imkansız olduğunu fark ettim - ve siz gelmeden çok önce hepimiz baskı altındaydık. Umarım bacağı kırık bir kadından, bacağı yerine oturana kadar daha makul olmasını istemezsiniz. Bu da bana aynı şekilde geliyor."

Bay Allen kaşlarını çattı. Effie bir an için onun cevap verebileceğini düşündü ama onun yerine, paltosunu giyene kadar düşünceli bir sessizlik içinde kaldı.

Bundan birkaç gün sonra, Bay Jesson'ın kahvaltı günü nihayet gelmişti. Lydia sözünü tutarak Cookie'yi ikisini de o saatlerde bir ayak işine göndermeye ikna etti. Üstlerini değiştirmek için odalarına dönerlerken Lydia Effie'ye, "Sadece bir iki saatimiz olacak," dedi. "Ve peri zamanında *değil*. Alışverişimizi tamamlamak istiyorsak daha da erken çıkmam gerekebilir."

Effie dilek elbisesini sargılarından çıkardığında Lydia hâlâ zaman çizelgesini düşünüyordu. Diğer hizmetçinin nefesi kesildi ve önceki düşüncelerinden tamamen kopmuş bir halde bakakaldı. "Ben de diğer elbisenin çok güzel olduğunu sanıyordum," dedi Lydia. "Oh, bu da bana senin dikişlerini hatırlatıyor!"

Effie bunun üzerine gözlerini kırptırdı. "Öyle mi?" diye sordu. "Ama bu dileklerden yapılmış bir elbise Lydia ve peri dünyasının en iyi terzileri tarafından dikildi. Bunun benim dikişlerimle ne ilgisi var?"

Lydia kaşlarını çatı. "Bilmiyorum," diye itiraf etti.

"Nedense aklıma gelen ilk şey bu oldu. Ben Bakıyorum. at ve Elbise, an' aniden I bulundu Birkaç ay önce benim için yaptığın nakışı düşünüyorum." Effie Lydia'ya boş bir bakış attı, diğer hizmetçi bunu unutkanlık olarak algılamış olmalıydı. "Leydi Culver bana bağırıp çağırdığı ve Bayan Sedgewick'e berbat bir hizmetçi olduğumu söylediği için üzül müştüm," diye hatırlattı Lydia ona. "hüngür ağlıyordum. de Leydi Culver'ın kabadayılık ettiğini ve beni neşelendirmek için mendilime küçük bir devedikenini diktin." "Bunu hatırlıyorum," diye güvence verdi Effie. "Ama sanırım gerçekten benim en iyi işim değildi. Ben üzgündüm senin ve dikişler de muhtemelen düzensizdi."

Lydia başını yavaşça salladı. "Bunun bir anlamı vardı," dedi. "Uzun zamandır, ne zaman kendimi değersiz hissetmeye başlasam, mendilimi kızgın olmam gerektiğini hatırlıyordum."

Effie yüzünü buruşturdu. "Seni *kızdırmak istememiştim* - " diye söze başladı.

"Evet, yaptın," dedi Lydia kesin bir ifadeyle. "Ve bu kötü bir şey değildi, Effie. O mendili özlüyorum. Paramparça olana kadar onu hep kullandım. Hepimizin daha iyisini hak ettiğini düşündüğüm için deli olmadığımı hissettiriyordu."

Effie elindeki elbiseye baktı. Kuşkusuz her açıdan kendi işinden daha üstündü. Ama nedense hem Lydia hem de Lord Blackthorn, Effie'nin diktiklerini tercih ettiklerini belli etmişlerdi.

Effie elbisesini giyerken, "*Zevkler ve renkler tartışılmaz*," diye düşündü.

Lydia Effie'nin saçını toplamasına yardım ettiği sırada yatak odalarının kapısı kibar ve tanıdık bir şekilde çalındı. Lord Blackthorn her zamanki gibi zorlukla dizginlediği heyecanıyla dışarıda bekliyordu. Gözleri Effie'ye dikildiğinde, gülümsemesini öyle bir genişletti ki Effie'nin midesi garip bir şekilde bulandı.

"Tam zamanında!" Lord Blackthorn haykırdı. "Bu şimdiden ilk denemeden çok daha iyi gidiyor Bayan Euphemia, sizce de öyle değil mi?"

Effie' küçük, buruk bir parçası onunla en son bir yere gittiğinde *zamanında* dönmediğini söylemek istedi ama elfin neşesi bulaşıcıydı ve ona kızmayı kendine yediremedi. Effie kendi kendine *onun iyi niyetli olduğunu* hatırlattı.

Lord Blackthorn onun kolunu nazikçe tuttu ve Effie etraflarındaki havayı saran yabancı güllerin kokusuyla kendini yeniden gülümserken buldu.

"Hemen kaçma!" Lydia yatak odasından soluk soluğa geldi. Diğer hizmetçi yatağın başucundaki çekmeceyi karıştırdı, sonra da Effie'nin eline bir gül sıkıştırmak için aceleyle dışarı çıktı. Lord Blackthorn'un cazibesi Effie'nin koluna doğru itaatkâr bir şekilde kıvrılarak boğazına dolandı ve Effie rahat bir nefes aldı.

"Bunun için teşekkür ederim," dedi Effie. "Bay Jesson'ın kahvaltısına kadar gidebilir ve sonra hâlâ bir hizmetçi olduğumu fark edebilirdim!"

"Ne kadar !" Lord Blackthorn içini çekti. "Evet, ben de unutturdum. Çok teşekkür ederim, Bayan Lydia."

"Unutmuş olabileceğini *düşündüm*," diye mırıldandı Lydia nefesinin altından. Ama elfe alaycı bir gülümseme gönderdi ve diğer gülü boynuna doladı. "Bu sefer de bir refakatçi göremiyorum. Programımı için şanslısın."

Lord Blackthorn şimdi çok utangaç görünüyordu. "Çok naziksiniz Bayan Lydia," dedi. "Şaperon olarak Leydi Mourningwood'un yardımını sağlamaya çalıştım ama Leydi Hollowvale, Leydi Mourningwood'un görgü kurallarının sıradan bir kahvaltı için fazla katı olduğu konusunda beni uyardı ve bu fikirden vazgeçmemi şiddetle tavsiye etti."

Lydia sırtını dikleştirdi ve Lord Blackthorn'un diğer kolunu sıkıca kendi kolunun içine aldı. "Bence daha az sayıda peri daha iyidir," dedi. "Saygıyla söylüyorum Lord Hazretleri, ama *siz* etraftayken işler yeterince kızıışıyor - iki perinin bir küçük kahvaltıya ne yapacağını düşünmekten nefret ediyorum bu. Sadece

Effie'nin bir iki konuşma yapabilmesi için ortalığı sakın tutmayı umduğumuzu unutmayın."

Lydia başka bir periye hitap ediyor olsaydı, Effie bu kadar açık bir ifadeyle tehlikeye davetiye çıkarmış olacağından emindi ama Lord Blackthorn sanki diğer hizmetçi onu nadir ve değerli bir bilgelikle kutsamış gibi sadece başını salladı. "Çok doğru!" dedi. "Bayan Euphemia'nın böyle yetkin bir refakatçisi olduğu için çok mutluyum! Zahmetiniz için size bir iyilik daha borçluyum elbette."

Lydia bu söz üzerine dudaklarını büzdü ve Effie onun Lord Blackthorn'un iyiliklerinin ne kadar öngörülemez düşündüğünü anladı. "Buna gerek olmadığına eminim," dedi.

Lord Blackthorn ona nazıkçe, "Korkarım öyle," dedi. "Hediye kabul edemem, Bayan Lydia. Size bir iyilik borcum olduğu kesin."

Lydia içini çekti. "Bir iyilik o zaman," diye mırıldandı. "Sanırım kullanıp kullanmayacağımı göreceğiz."

BÖLÜM 10



T bir kez daha güllerin arabasıyla yola çıktılar- bu Zaman, o aldı onlar için Bay Herbert Jesson's

aile mülkü. Oradaki arazi yabani ve görünmeye çok daha az meyilliydi; aslında arazinin neredeyse her santimi, birçoğu daha yeni açmaya başlamış olan canlı şekil ve renkteki çiçeklerle kaplıydı. Yaklaştıkları küçük malikâne, önündeki çimenleri kaplayan kırmızı ve sarı lalelerle kıyaslandığında gerçekten fakir ve dikkat çekici görünmüyordu.

"Güzel!" Lord Blackthorn, Effie ve Lydia'nın arabadan inmesine yardım ederken onaylarcasına konuştu. "Blackthorn değil ama iş görür. En azından Bay Jesson'ın uygun bir dekorasyon anlayışı var!"

"Bay Jesson'ın ailesi çiçek satıyor," dedi Lydia, Lord Blackthorn'un diğer tarafından Effie'ye. "Çoğunlukla lale tabii, iyi bir lale çok pahalıdır. Bayan Sedgewick'e sordum, çiçeklerimizin çoğunu Orange End'den, tam buradan aldığımızı söyledi."

Effie, Orange End'in dışında dizilmiş olan diğer arabaların oluşturduğu küçük sıraya baktı. "Eminim

Bay Jesson hiçbir mürebbiyeyi gölete atmadı," dedi. "Ama onun hakkında başka bir şey duymadım."

Lydia düşünceli görünüyordu. "Hizmetçilerinden hiçbirini tanımıyorum," dedi. "Pek sosyalleşmez, o yüzden hiçbiriyle karşılaşmadım."

Effie şimdi Bay Jesson'ın hizmetkârlarını Orange End'in kendisinden bile daha çok merak ediyordu, ama ön kapı açık bırakılmış olmasına rağmen kapıda onları karşılayacak bir hizmetkâr olmaması onu şaşırtmıştı. Aslında, ön tarafa yakın bir masanın üzerine bırakılmış parlak turuncu bir lale ve el yazısıyla yazılmış bir not dışında giriş tamamen boştu.

Kahvaltı evin hemen arkasındaki bahçede, dedi yardımsever bir şekilde.

"Bay Jesson'ın hizmetçileri var, değil mi?" Effie şaşkınlıkla Lydia'ya mırıldandı.

Lydia kaşlarını çattı. "Öyle olmalı," dedi. "Onlar olmadan Orange End gibi bir evi ayakta tutamazsın."

Effie kendini girişte ipucu ararken buldu. Yerler biraz kirliydi ama en azından son birkaç gün içinde süpürüldükleri kesindi. Ön tarafa yakın masa da temizlenmişti ama Leydi Culver'ın Hartfield'da her zaman istediği o korkunç mükemmellikte parlamıyordu. Notun altındaki dantelin kenarları gözle görülür biçimde yıpranmıştı, öyle ki Effie'nin parmakları onu onarmak için kaşınıyordu.

"Girişi bu şekilde bırakırsak kovuluruz," diye mırıldandı Lydia.

"Pek çok şey için görevden alınabilirdik," dedi Effie. Ama bu hafif dağınıklık karşısında en azından bir parça profesyonel hoşnutsuzluk hissetmekten kendini alamadı. Aslında, eldivenleriyle masadaki tozları silmek için durmamak için kendine şu anda bir hizmetçi değil, bir hanımefendi olduğunu hatırlatmak zorunda kaldı.

Ancak uzaktan gelen kahkaha sesleri onları evin derinliklerine çekti ve çok geçmeden malikânenin arka tarafında dışarıya açık bırakılmış başka bir kapı buldular.

Arka bahçe turuncu ve sarı renk cümbüşü içindeydi. Düzgün çit sıraları alanı küçük ve özel hissettiriyordu ama lale saksıları her boş santime sıkıştırılmıştı, öyle ki sabah kahvaltısı için hazırlanan masa ve sandalyeler için ancak yeterli yer vardı. Birkaç hanımefendi ve beyefendi daha masadaki yerlerini almıştı, ama onların nispeten küçük bir topluluk olacağı belliydi.

Effie'nin Benedict'i aramasına gerek kalmadı; masanın arkasından gelen kahkahasını duydu ve orada olduğunu hemen anladı. Yüz hatları Effie'ye Bay Jesson'ı hatırlatan yaşlı bir kadınla oturuyordu. Her nasılsa, fantastik bir şekilde, Benedict'in diğer tarafında boş bir koltuk vardı. Effie Lord Blackthorn'un kolunu bıraktı ve büyük bir aceleyle koltuğa doğru ilerlemeye başladı ama onların geldiğini fark eden Bay Jesson tarafından hemen durduruldu.

"Bayan Reeves!" Bay Jesson sesinde hoş bir şaşkınlıkla konuştu. "Gelemeyeceğinizden endişe ediyordum! Davetiye göndermek için Lord Blackthorn'un adresini bulmaya çalışırken çok zorlandık."

"Kraliyet Postası'nın perilere teslimat yapmadığını söyleyebilirim," dedi Lord Blackthorn şaşkınlıkla.

Bu tuhaf açıklama Bay Jesson'un onaylarcasına başını sallamasına neden oldu. "Şimdi siz söyleyince çok açık oldu tabii," diye cevap verdi elini sallayarak. "Ne düşünüyordum ki? Ama yine de buraya yolunuzu düşürdüğünüze sevindim. Gelip bizimle oturmaz mısınız?"

Böyle bir daveti reddetmenin kibar bir yolu yoktu elbette, ama Effie Benedict'in hemen yanında bir yer bulmayı umarken, Bay Jesson üçünü de masanın en başına, Effie'nin hedeflediği yerden birkaç koltuk aşağıya, hemen yanına yerleştirdi. Daha kötüsü, Bay Jesson bakışlarını Effie'den ayıramıyor gibiydi; neredeyse oturur oturmaz onunla sohbet etmeye başladı, onu Benedict'le yeniden tanıştıracasına dair verdiği sözü hiç hatırlamıyor gibiydi.

"Söylemek zorundayım," diye coştı Bay Jesson, "bugün sizi daha önce hatırladığımdan çok daha güzelsiniz, Bayan Reeves. Sizde öyle bir hüznün var ki, insanın ruhunu harekete geçiriyor! Yeni bir elbise giydiğinizize göre bunun elbisenizden kaynaklandığını söyleyemezsiniz herhalde."

Effie bu beklenmedik yorum karşısında kızardı. "Korkarım bu hâlâ elbisemle ilgili, Bay Jesson," dedi ona. "Yine de bana inanmanızı beklemiyorum." Belki de Effie, Lord Blackthorn'un büyüünün insanlar üzerinde yarattığı tuhaf etkiye alışmaya başlamıştı, çünkü ekledi: "Dileklerden yapılmış bir elbise giyiyorum. Peri dünyasının en iyi terzileri benim için dikti."

"Kendi iyiliğiniz için fazla alçakgönüllü olduğunuzdan şüphelenmeye başladım, Bayan Reeves," diye düşündü Bay Jesson, sanki kız en ufak bir tuhaflık söylememiş gibi.

Lord Blackthorn, "Bayan Euphemia her zaman *çok* alçakgönüllüdür," diye onayladı. "Onu dinlememelisiniz Bay Jesson - sizi temin , ne giyerse giysin çok güzeldir. Onun ruhu şimdiye kadar gördüğüm en ince yapılmış!"

Effie, Bay Jesson ile bir kez daha tartışmak üzereydi. -Ama bu tuhaf yorum üzerine durakladı. "Bununla ne demek istiyorsunuz Bay Jubilee?" diye sordu Lord Blackthorn'a.

Lord Blackthorn merakla Effie'ye baktı. "Herhalde farkındasınızdır?" dedi. "Ah! Ama ölümlülerin ruhları göremediğini unutup duruyorum. Ne yazık, Bayan Euphemia. Ruhunuz güç, öfke ve cömertlikle dolu. Eğer bunu kendiniz görebilseydiniz, eminim kendinizi küçümsemeye daha az meyilli olurdunuz."

Effie'nin kızarması derinleşti ve kendini hiç de hanımefendiye yakışmayan bir tavırla sandalyesine kıvrılırken buldu. Lord Blackthorn bu sözleri her zaman olduğu gibi büyük bir ciddiyetle söylemişti. Kız, *Lord'un benim berbat dikişlerime ve berbat danslarıma aynı derecede düşkün olduğunu* düşünmeliydi. Ama sözleri söylerken dudaklarında beliren yumuşak gülümsemede, kalbini hiç olmaması gereken bir şekilde çarptıran bir şey vardı.

Lydia, Effie'nin diğer tarafındaki sandalyeye yerleşmiş ve şaperon rolünü oynamaya başlamıştı ama Lord Blackthorn konuştuğu Lydia konuşmaya daha fazla dikkat etmeye başladı. Şimdi, Effie'ye bakmaya başlamıştı.

Effie ve peri arasında çok meraklı bir ifade vardı.

"Daha birkaç gün önce öfkenin bir veba olduğunu söylemiştiniz," diye mırıldandı Effie. "Bunun ne kadar iyi bir iplik olduğunu anlayamıyorum, Bay Jubilee."

"Ama o sırada Leydi Culver'ın öfkesinden bahsediyorduk, sizin öfkenizden değil!" Lord Blackthorn neşeyle cevap verdi. "İkisi birbirinden daha farklı olamazdı. Leydi Culver'ın öfkesi son derece çirkin, tamamen bencilce ve kaotik. Sanırım bu tarz, belli bir inanca sahip olanlara çekici gelebilir, ama ben hiçbir zaman bu tarzdan hoşlanmadım. *Sizin* öfkeniz parlak ve odaklanmış ve insanları incitmiyor - bunun yerine, zaten incinmiş olan yerleri doldurması gerektiğini düşünüyorum." Düşünceli bir şekilde durakladı. "Gerçi Bayan Lydia öfkenizi açıkça kapmış Bayan Euphemia... sanırım bu biraz *da* veba gibi bir şey."

"*Neyi* yakaladım?" Lydia tısladı.

Konuşma durdu ve Effie bir an sonra Lydia'nın cazibesinin aksanının tuhaflığını maskeleyecek kadar güçlü olmadığını hatırladı.

Lydia elini ağzına kapattı, şimdi utançtan kıpkırmızıydı. Effie endişeyle etrafına bakındı; neyse ki masadakilerin çoğu Lydia'nın patlamasını fark etmemişti. Ancak Bay Jesson şaşkınlık ve merakla ona bakıyordu.

"Ah canım," diye mırıldandı Lord Blackthorn. "Ne kadar garip." Effie hızla ayağa kalktı. "Biraz yürüyüp çiçekleri görebilir miyiz, Bay Jesson?" diye sordu hemen. "Buraya kadar gelip de bir süre burada kalmak çok yazık olur. Masa!"

Bay Jesson gözlerini kırptırdı. Elini hâlâ ağzına bastırmış olan Lydia'ya bir kez daha baktı. Yavaşça ayağa kalktı. "Elbette, Bayan Reeves," dedi. "Çok memnun olurum." Kolunu uzattı ve Effie onu tuttu.

Effie tekrar Lydia ve Lord Blackthorn'a baktı ve sesini alçalttı. "Bu tartışmayı gerçekten daha sonra bitirmek istiyorum," dedi onlara.

Effie'yi şaşırtan bir şekilde Lord Blackthorn ayağa kalktı. "Sanırım yürüyüşünüzde size katılacağım," dedi. "Ben de çiçekleri görmek istiyorum."

Effie dudağını çiğnedi. "Bay Jesson'la *yalnız* konuşmayı umuyordum," vurguladı, çünkü daha az açık sözlü bir ifadenin doğrudan Lord Blackthorn'un kafasının üzerinden uçup gideceğinden şüpheleniyordu.

Lord Blackthorn Effie ile Bay Jesson'a baktı ve kaşlarını çattı. "Bu... bana pek uygun gelmedi," dedi. Ses tonunda Effie'nin daha önce duymadığı, beklenmedik bir inatçılık vardı. "Eminim buna karşı bir İngiliz kuralı vardır."

Effie gözlerini kırptırdı. "Refakatçimin görüş alanı içinde olduğumuz sürece bu tamamen uygun," dedi. "Ve çok uzağa gitmeye niyetim yok, Bay Jubilee."

Bay Jesson başını salladı. "Vasinizi asla rahatsız etmek istemem, Bayan Reeves," dedi. "Lütfen, neden yürürken bize katılmıyorsunuz, lordum?"

Böylece Effie kendini Bay Jesson'la kol kola çiçeklerin arasında yürürken buldu, Lord Blackthorn ise hemen arkalarında volta atıyordu.

Bay Jesson Effie'ye hitaben, "Ben de şimdi fark ettim," dedi. "ğimdiye kadar refakatçinizin konuğtuğunu hiç duymamığtım! Şimdi duyduğuma göre, sesi bir hanımefendiden çok bir hizmetçiye benziyor. Ama bu doğru olamaz, değil mi?"

Effie yüzünün buruKtuğunu tam olarak gizleyemedi. "Bir beyefendi olarak size yalvarmak zorundayım, Bay Jesson," dedi. "Eğer size gerçeğı söylersem, bunu bir sır olarak saklar mısınız?"

Bay Jesson kaşlarını çattı. "Bir hanımefendinin itibarını bilerek asla lekelemem," diye Effie'ye güvence verdi. "Açıklama ne olursa olsun, sağlam açıklama olduğuna eminim. Ne de olsa vasiniz çok saygın bir kişi."

Lord Blackthorn -söz konusu gardiyan- şu anda endişeli bir tavırla Bay Jesson'ın sırtına bakıyordu. Effie hemen, perison zamanlarda başına gelen hayal kırıklığını dışa vurmaya karar vermeden önce meseleyi hızlandırması gerektiğine karar verdi.

Effie, Bay Jesson'a hemen, "Lydia benim ev hizmetçim," dedi. "Ama aynı zamanda benim arkadaşım ve bu tür etkinliklere onsuz gitmekten hoşlanmıyorum. O yanımdayken kendimi çok daha az yalnız hissediyorum."

Effie sözleri söylerken bile ne kadar doğru olduklarını fark etti. Leydi Panovar'ın balosu ne kadar kötü bitmiş olursa olsun, Effie, Lydia'nın rahatlatıcı figürü arkasında olmasaydı yüz kat daha kötü olacağından emindi. Lord Blackthorn çok samimiydi, bu doğrudu; ama korkunç derecede kafa karıştırıcı ve ne yapacağı belli olmayan biriydi ve Lydia'nın varlığı Effie'nin, insanlar onu bir leydi sanmadıkları zamanlarda bile arkadaşları -*gerçek* arkadaşları- olduğunu hatırlamasına yardımcı olmuştu.

Bay Jesson Effie'ye sempatik bir gülümseme verdi. "O kadar da kötü değil," dedi. "Ulağım Bay Cotton'la çok iyi dostuzdur, her zaman birlikte içeriz, bilirsin. Bugün o korkunç öksürük yüzünden yatakta hasta olmasaydı, kahvaltıya yardım etmek için burada olacaktı." Gülümsemesi biraz soldu. "Buradaki bazılarının sana neden kızacağını anlayabiliyorum elbette. Bir hizmetçi uygun bir şaperon olamaz. Umarım ikiniz de daha dikkatli olursunuz, Bayan Reeves, sadece itibarınız için bile olsa."

Effie bunun üzerine rahat bir nefes aldı. "Kesinlikle efendim, evet," diye Bay Jesson'a güvence verdi. "Hoşgörünüz için teşekkür ederim. Bunun benim için anlamı çok büyük."

Bay Jesson'ın tavırları yeniden gevşedi ve Effie'ye bir kez daha sevgiyle baktı. "Başka türlüşünü nasıl yapabileceğimi düşünemiyorum," dedi ona. "Bu çok garip bir Ğey Bayan Reeves, ama size baktığım zaman kendimi bu bahçenin iek açtığı zamanki görüntüsünü düĞünürken buluyorum. Belki küçük ama benim dünyadaki en sevdiğim bahçe. Uygun bir yaz gününde burada yürümekten, sıcak güneş ışığının ve yumuşak esintinin tadını çıkarmaktan daha çok sevdiğim bir şey yok." Sesi hülyalı bir nitelik kazandı. "Manzaranın tadını birlikte çıkarabileceğiniz bir arkadaşınızın olması çok hoş olurdu, değil mi? Eğer çok ileri gitmiyorsam, Bayan Reeves, ieklerin geri kalanı geldiğinde sizi tekrar burada görmek isterim-"

Lord Blackthorn Effie'nin kolundan tutup aralarına girince Bay Jesson şaşkınlık dolu bir sesle sözünü kesti.

"Buradaki iekler Blackthorn'dakilere hiç benzemiyor," dedi peri. Yaprak yeşili gözlerini Mr.

Jesson; normalde taşıdığı yaban güllerinin kokusunda şimdi yumuşak çiçeklerden çok kötü dikenleri ima eden keskin bir kenar vardı. "Blackthorn'daki güller çok daha büyük ve çok daha yükseğe tırmanıyorlar. Bu bahçe çok evcil ve çok kapalı, Bayan Euphemia burada boğulurdu, eminim!"

Effie kısa bir süre için ne diyeceğini bilemedi. Lord Blackthorn daha önce onun yanında en ufak düşmanlık göstermemişti ama şimdi tamamen keskin kenarlar ve yabancı bir korku vardı. Etrafındaki hava titriyordu; bahçedeki çiçekler kötü niyetle üzerlerine eğilmiş gibiydi. Birden aklına peri lordları ve onların öfkeleri hakkındaki korkunç hikâyeler geldi.

Onu bu getiren nedir? Effie korkuyla düşündü.

Bahçe yüzünden olmalı, diye düşündü. Bay Jesson istemedi de olsa çiçekleriyle öyle övünmüştü ki Lord Blackthorn onları Blackthorn'la kıyasladığını sanmış olmalıydı. Doğal olarak, diye düşündü, Lord Blackthorn kendisine ait olan toprak konusunda özellikle hassas olmalıydı!

Effie, Lord Blackthorn'un kolunu tutmaya cesaret etti. "Bay Jesson'*un* bahçesinin *herkesin* olması gerektiğini ima etmek istemediğinden eminim," dedi hemen. "Sadece kendi gözdesi, çünkü ona tanıdık geliyor! Blackthorn *benim* için daha tanıdık ve bu yüzden ben de orayı tercih ediyorum."

Lord Blackthorn'un soğuk düşmanlığı bu sözlerle azaldı ve şaşkınlıkla Effie'ye baktı. "Öyle mi?" diye sordu. "Ama tabii ki . Blackthorn da sana çok düşkün,

Bayan Euphemia. Bu yaz sizi oraya geri götüreceğim ve bol bol güneş ışığı alacaksınız, böylece düzgün bir şekilde büyüyebileceksiniz."

Perinin tavrı tamamen hoş bir normalliğe dönmüştü. Effie, zavallı Bay Jesson'ın ibretlik bir peri masalının kurbanı olmaya ne kadar yaklaştığını düşünerek rahat bir nefes aldı. "Güneş ışığına ihtiyaç duyanlar ağaçlardır, Bay Jubilee," diye hatırlattı elfe. "değil."

"Ama güneş ışığı sizi mutlu ediyor, Bayan Euphemia," diye karşı çıktı Lord Blackthorn. "Ve bu yüzden ona ihtiyacınız var."

Bay Jesson daha önce kendisini sarmış olan şaşkınlıktan sıyrıldı. Şimdi sadece belli belirsiz sıkıntılı görünüyordu. Her zaman taşıdığı doğal uysallık yeniden kendini gösterdi ve omuzları çöktü. "Sanırım bir şekilde hakaret ettim," dedi. "Niyetim hiç de bu değildi; korkarım ağzımdan kaçtı. İkiniz de beni affedin lütfen."

Effie ona acıyan bir bakış fırlattı. "Bunun sizin hatanız olduğunu sanmıyorum, Bay Jesson," dedi. "Sadece bir yanlış anlaşılma oldu. Ve bu elbisenin ikimize de bir yararı yok."

Bay Jesson Effie'ye zayıfça gülümsedi. "Size Bay Benedict'le yeniden tanıştırma sözü verdiğimi şimdi ," dedi. "Aklımdan çıktığı için çok utandım. Lütfen bu eksikliği gidermeme izin verin."

Bunun üzerine Effie ihtiyatla Lord Blackthorn'a baktı. Elf hâlâ onun kolunu tutuyordu ve bir an için onu sıkıca kavradığına yemin etti. Ama yüzünde uzak bir duygu daha titreşti ve onu yavaşça bıraktı.

"Acı çekmenize neden olmak istemezdim, Bayan Euphemia," dedi usulca.

Effie şaşkınlıkla, "Öyle olacağını sanmıyorum," dedi. Ama geç de olsa Lord Blackthorn'un bu sözleri daha önce, Blackthorn's Folly'de sıkışıp kaldıkları zaman söylediğini hatırladı. *Oh*, diye düşündü. *Yine bahisten bahsediyor. Bay Jesson'u tanıştırmaktan korkutarak yine işe karışmış olabileceğinden endişeleniyordu.*

Effie güven verici bir şekilde gülümsedi peri ama Lord Blackthorn çoktan masaya doğru dönmüştü. Birkaç uzun, öfkeli adımla, tüm sahneyi bir refakatçinin keskin gözleriyle izleyen Lydia'ya katıldı.

Effie Lydia'nın karşılaştığında diğer hizmetçi kaşlarını kaldırıp bir şeyler mırıldandı ama Effie ne dediğini anlayamadığı için çaresizce omuz silkti.

Lydia dikkatini hemen yanındaki sandalyeye sefil bir sessizlik içinde yerleşmiş Lord Blackthorn'a çevirdi. Lydia dudaklarını büzdü ve konuşacakmış gibi ağzını açtı ama son dil sürçmesinin nasıl bir felakete yol açtığını tam zamanında hatırlamış ki ağzını bir çırpıda tekrar kapattı.

Bay Jesson Effie'yi bir kez daha kolundan tutarak ikisini de Bay Benedict Ashbrooke'un koltuğuna doğru yönlendirdi.

Benedict, Effie ve Bay Jesson kendi koltuğuna yaklaştıklarında onları izlemeye başlamıştı bile; daha doğrusu, Effie onun, o güne kadar gördüğü en dalgın ifadeyle *kendisini* izlediğini fark etti. Bunun yoğunluğu onu biraz nefessiz bıraktı, öyle ki Bay Jesson onu bir kez daha tanıştırdığında zar zor konuşabildi.

Bay Jesson Benedict'e, "Bayan Reeves'i hatırlıyorsunuzdur elbette," dedi.

"Hatırlıyorum," dedi Benedict. Bu sözleri söylerken doğrudan Effie'nin gözlerinin içine baktı. Sesinde bir saygı vardı, sanki bir kadına değil de enfes bir tabloya bakıyormuş gibiydi. Bu durum Effie'nin her şeye rağmen soğukkanlılığını korumasına yardımcı olmamış, Benedict'in sıcak kahverengi gözlerinin ağırlığına dayanamayarak kendini hafifçe Bay Jesson'ın arkasına saklanırken bulmuştu.

"Son konuşmamız için çok özür dilerim," dedi Benedict. "Korkarım ailevi meseleler beni meşgul etti; en ufak bir kabalık yapmak niyetinde değildim." Ayağa kalktı ve yanındaki boş sandalyeyi çekerek davet işareti yaptı. "Belki tekrar deneyebiliriz, Bayan Reeves? Bugün oturma düzeni gayri resmi ve kaybettiğim zamanı etme ihtiyacı hissediyorum."

Effie'nin kalbi tamamen durmuş olsaydı bile buna şaşırmasdı. Bu teklif onun hayallerinden fırlamış gibiydi; Benedict'in yüzündeki ifade onu ısıtmış ve heyecanlandırmıştı. Effie hizmetçiyken, tam karşısında dururken, Benedict de bambaşka bir yaratıktı ama her zamanki kibar, şaşkın tavrı şimdi kaybolmuştu ve en ufak bir tereddüt göstermeden Effie'nin gözlerinin içine baktı.

Benedict hararetle, "Lütfen evet deyin, Bayan Reeves," . "Hayır dersiniz buna dayanabilir miyim emin değilim."

Effie yüzü ve dili tutulmuş bir halde sandalyeye oturdu. Göz ucuyla Bay Jesson'ın kendisine baktığını gördü ve onun da

bu kez bu kadar başarılı bir giriş yaptığı için çok gururluydu.

Bay Jesson, "Refakatçisine dikkat edin, Bay Benedict," diye tavsiyede bulundu. "Tam bir şahin." Effie'ye göz kırptı, o da minnettarlıkla başını salladı. Bay Jesson daha sonra Benedict'in yanında oturan yaşlı kadına döndü. "Bahçede bir tur atmak ister misin, anne?" diye sordu.

"Birlikte yürümeyi tercih edeceğim başka birini düşünemiyorum, Bay Jesson," dedi kadın. Sesinde onunla eğlendiğini belli eden nazik ve şakacı bir ton vardı. Bay Jesson sandalyesini çekti ve ikisi kısa süre sonra ayrıldılar - Effie'yi Benedict'le birlikte, diğer meraklı kulaklardan birkaç sandalye uzakta, düzgün bir şekilde tecrit edilmiş halde bıraktılar.

Benedict Effie'ye, "Sizinle daha önce tanışmış olamayacağıma artık eminim, Bayan Reeves," dedi. "Buradaki diğer bütün kadınları kolayca gölgede bırakıyorsunuz. Size bakıyorum ve birdenbire taşrada, medeniyetten uzak bir yerde mahsur kaldığımı unutuyorum. Sanki yeniden İtalya'daymışım da Roma'daki heykellerden birine hayran hayran bakıyormuşum gibi geliyor."

Effie endişeyle yutkundu. *Bütün bunlar elbiseyle ilgili*, diye düşündü. *Belki de Benedict İtalya'ya dönmüş olmayı diliyordur ve ben de ona bunu hatırlatmışımdır.* Leydi Hollowvale Effie'ye elbiseyi tam da bu nedenle giymesini önermişti ama şimdi Benedict ona gerçekten bakıyordu ve Effie onun hayranlığının kofluğunu hissetmekten kendini alamıyordu.

Effie usulca, "Çok naziksiniz Bay Benedict," dedi. "Ama seni bu şekilde konuşturan benim elbisem. Eğer öyle olmasaydım

Onu giyseydim, beni sadece geçici bir merak olarak görürdünüz, o kadar."

Benedict ona, "Sizi görmezden gelebileceğimi hayal bile edemiyorum, Bayan Reeves," diye söz verdi. "Lütfen, nereden geldiniz? Bana Lord Blackthorn'un vasisi olduğunuz söylendi ama onunla daha önce tanıştığımı hatırlamıyorum."

Effie, "Onunla konuşmuş olsaydınız, onunla hatırlayabilirdiniz," diye iç geçirdi. "Ama benim çok mütevazı köklerim var Bay Benedict. Beni hatırlamamanız pek de şaşırtıcı değil."

Benedict uzanıp Effie'nin eldivenli elini tuttu. "Daha önce her ne olduysa," dedi, "umarım şimdi durumu düzeltmeme izin verirsiniz, Bayan Reeves. Sizin hakkınızda her şeyi bilmek istiyorum, hatta bu benim en büyük dileğim."

Effie umutla ona baktı. Adamın gözlerindeki ilgi karşısında ellerinin titrediğini inkâr edemezdi. Effie bunun, dilediği her şey *olduğunu* düşündü. Leydi Hollowvale ona elbisenin sadece Benedict'in dikkatini çekmek için olduğunu söylemişti ama eğer onun kendisine normal bir elbiseyle evlenme teklif etmesini istiyorsa, o zaman elbiseden başka bir nedenle ona aşık olması .

onun ilgisinden yararlanmalıyım, dedi Effie kendi kendine. *Ama Benedict'i bir daha gördüğümde, bulabildiğim en sade elbiseyi giyeceğim.*

"Nereden başlayacağımı bilemiyorum," diye itiraf etti Effie. Benedict'e bunca zamandır hizmetçi olduğunu söyleyemezdi; Hartfield'de yaşadığından, bodrum katında yattığından da söz edemezdi. Eğer bir hanımefendi olsaydı, belki de Benedict'e

Okuduğu kitaplar ve bildiği diller... Ama Effie sadece kütüphanedeki kitapların tozunu almıştı ve sahte bir Fransız aksanını bile beceremiyordu.

"Bana aیلenden bahset," dedi Benedict. "Oradan başlayalım."

Effie derin bir nefes aldı. Hâlâ onun elini tutuyordu. Bunun uygun bir davranış olmadığından şüpheleniyordu ama Lydia gerçek bir refakatçi değildi ve hem o hem de Lord Blackthorn şu an için ortadan kaybolmuşlardı.

"Benim üç erkek kardeşim var," dedi Effie utangaç bir sesle. "Ama sadece en büyük ağabeyimi görüyorum. Beni hep kolladı, hatta bana *Hartfield'da bir iş* bile buldu." Effie, "*Bana ilk nakış kasnağımı buldu,*" diyemeden sözünü kesti. "ilk nakış kasnağımı o buldu," diye bitirdi.

"Ne kadar kıskanç," dedi Benedict. "Kardeşlerimle hiçbir zaman istediğim kadar yakın olamadım, biliyorsun. İkisi de benden çok daha ciddiler ve sanırım beni biraz aptal buluyorlar." Ona alaycı bir şekilde gülümsedi. "Bana çekici olduğum söylenir ama eğer öyleysem, bu çekicilik ikisinde de hiçbir zaman işe yaramıyor gibi görünüyor."

Effie sempatik bir bakışla onun elini sıktı. "*Çok* çekicisiniz," diye Benedict'e güvence verdi. "Bundan hiç kuşkun olmasın! Ve eminim ki, kardeşlerin farkında olmasa da, önemli bulduğun şeyler konusunda ciddisin."

Benedict bunun üzerine gözlerini kırpıştırdı. "Ben... sanırım öyleyim," dedi yavaşça. "Sanata ve tarihe karşı bir sevgim var. Kıta turumun bu kadar uzun sürmesinin bir nedeni de bu. Ama Thomas bunların hepsini gereksiz buluyor ve Edmund beni sadece hanımlarla bu konuda sohbet edecek kadar öğrenmekle suçluyor."

Effie zayıfça gülümsedi. "Eminim beni yıllarca konuşarak etkileyecek kadar çok şey biliyorsundur," dedi. "Sanat *ya da* tarih hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Ama eminim ki her ikisinden de söz etmenizi durmadan dinleyebilir ve hiç yorulmayabilirim, Bay Benedict."

Benedict'in yüzündeki gülümseme biraz daha az hayalperest biraz daha gerçek oldu ve Effie'nin güveni arttı. *Burada gerçekten bir şey var,* diye düşündü rahatlayarak. *Hiç de hayal görmüyormuşum.*

"Ben mutlu olurum size anlatmak tüm hakkında Roma, Bayan Reeves," dedi Benedict yumuşak bir sesle.

Ve sonraki yarım saat boyunca tam olarak bunu yaptı.

Benedict Pantheon ve Colosseum'dan bahsetti, devasa yapıları kalıcı bir huşu ile anlattı. Effie'ye ziyaret ettiği, yüzlerce yıl öncesine ait resim ve heykellerle dolu özel koleksiyonlardan bahsetti. Kendi kendine resim yapmayı öğrenmeye çalıştığını ama elinin gözünden daha az becerikli olduğunu, bunun yerine eski ustalar ve hayatları hakkında öğrenebildiği her şeyi öğrenmekle yetinmek zorunda kaldığını söyledi.

Avrupa'yı o kadar canlı anlatmıştı ki, Effie neredeyse zihninde canlandırabildiğini fark etti. Güzel birkaç dakika boyunca, Benedict'le birlikte Roma'da yürüdüğünü, öğrendiği tüm küçük ayrıntıları gözlerinde şu anda sahip olduğu aynı ışıltıyla anlatmasına izin verdiğini hayal etti. Tıpkı böyle kahvaltı edebilirlerdi -ama sadece ikisi!- ve sonra korkunç olduğunu düşünse bile ondan kendisi için bir resim yapmasını isterdi.

Ancak Effie'nin hayalleri, ikisinin arkasından tanıdık bir sesin konuşmasıyla kabaca kesintiye .

"Bay Benedict?" Bayan Buckley sordu. "Sizsiniz, Tanrı'ya şükür! Burada çok fazla insan tanımıyorum ama Leydi Culver, rica edersem bana eşlik edeceğinizi söyledi."

Effie, Benedict'in yüzünde bir öfke parıltısı gördüğünden emindi ama o bunu kibar bir gülümsemenin altına gizledi ve Bayan Buckley'ye hitap etmek için döndü. Bunu yaparken yüzünü garip bir ifade kapladı ve düşünce akışını kaybeder gibi oldu.

"Bayan Buckley," dedi. "Bu elbiseyi nereden buldunuz?"

Effie onun bakışlarını takip etti. Bir an sonra kalbi midesine kadar indi.

Bayan Buckley, Leydi Culver'ın eski elbisesini giyiyordu; Effie'nin kendi elleriyle işlediği elbisenin aynısını.

BÖLÜM 11



T Bayan Buckley'i Effie'nin eski elbisesi içinde görmek öylesine büyük bir şok yarattı ki, Effie kendini güçlkle konuşabiliyor.

Elbette daha da kötüsü, Bayan Buckley'nin elbisenin içinde Effie'nin hiç olmadığı kadar *iyi* görünmesiydi. Sarı saçları bugün gerçek beyaz güllerle süslenmişti; teni pürüzsüz ve kremi, duruşu ise kusursuzdu. Güzel beyaz eldivenler giymişti ama elleri çıplak olsaydı bile, Effie onların yumuşak ve nasırsız olacağını biliyordu. Bayan Buckley gerçekten de bahçeye aitti, yapraklar ve çiçeklerden oluşan bir elbise giymişti.

"Bu elbise mi?" dedi Bayan Buckley ve Effie, Benedict'in ona bunu nereden bulduğunu sorduğunu hatırladı. "Çok güzel, değil mi? Buna asla inanmayacaksınız Bay Benedict, ama bunu bana Leydi Culver verdi. Tüm bu nakışlar bir servete mal olmuş olmalı ama tereddüt bile etmedi. Hayatımda daha cömert bir arkadaşım olacak mı bilmiyorum."

Her kelimeden tatlı bir samimiyet damlıyordu. Effie'nin midesi bulandı.

Çok kızgınlım, diye düşündü. Zar zor nefes alabiliyorum.

Bayan Buckley dönüp Effie'ye baktı ve o da kararsızca gülümsedi. "Eminim bazılarının yanında çok sönük kalıyordur," dedi. "Tanrım, bayan. Kendi elbisenizi nereden bulduğunuzu hayal bile edemiyorum. Hayatımda hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim."

Bayan Buckley'nin sesindeki güvensizlik Effie'ye kendisinin de peri dünyasındaki herhangi bir terzinin yapabileceği en iyi elbiseyi giydiğini hatırlattı. Bunun kendisini daha iyi hissetmesini sağlaması, hatta onu haklı çıkarması gerekirdi. Ne de olsa Bayan Buckley kahvaltıda Benedict'in dikkatini çekmek için gelmişti ama Effie bunu çoktan onun altından çalmıştı ve diğer kadın durumu çabucak kavramıştı.

Ama Bayan Buckley'nin yüzündeki kederli ifade Effie'yi rahatlatmadı. Hiçbir şey, diye düşündü, o elbisenin içinde başka bir kadın görmenin korkunç gerçekliğini telafi edemezdi. Effie geceler boyu uyumamış, her bir dikişe yüreğini ve ruhunu katmıştı; yapraklar ve çiçekler için kullandığı ipek ipliğe gereğinden çok daha fazla para harcamıştı. Belki dileklerle dikilmemişti ya da brownie'ler tarafından yapılmamıştı ama bu *onun elbisesiydi*. O kadar insan arasında Bayan Buckley'nin bunu giymesi Effie'nin ruhuna tarifsiz bir tecavüzdü.

Effie sandalyesinden fırladı, dehşet içinde bakıyordu.

"Her şey mi?" Bayan Buckley merakla sordu.

Effie'nin ağzından bir cevap çıkmadan önce bir süre sesi çıkmadı. "Ben... kendimi iyi hissetmiyorum," diyebildi. "Lütfen beni bağışlayın."

Ve sonra -çok utanarak- kaçtı.



Kahvaltının önünü kapatan çitlerin biraz dışında uzun bir ağacı vardı; uzun, sarkık yaprakları çoktan filizlenmişti ve yüzden Effie kendini onların içine saklayarak gövdesinin önüne oturdu. Güvenli bir şekilde saklanır saklanmaz kendini yeniden ağlarken buldu ve bu bile başlı başına bir hakaretti. Son zamanlarda yeterince ağlamıştı, bir *daha* ağlaması beklenmemeliydi.

Effie'nin gözyaşları üzüntüden değil, öylesine iğrenç, mutlak bir öfkenin gözyaşlarıydı ki, hiçbir şey onları durdurmaya yetmedi. Kısık sesle başladı:

"Bayan Mary, tam tersine, bahçeniz nasıl büyüyor-"

Ama Effie kafiye bitiremedi. Yine o *elbiseyi* giyen Bayan Buckley'i düşündü ve öfkeden boğazı düğümlendi.

Lord Blackthorn hemen arkasından, "Hanımefendi Mary'nin bahçesinin nasıl büyüdüğünü sormak isterdim," dedi. "Ama çok üzgünsünüz ve bu yüzden daha sonrasını beklemek zorundasınız."

Effie kollarının arasındaki beşikten başını kaldırdı. Elfin yaklaştığını fark etmemişti ama elbette, diye düşündü, çimler ve ağaçlar onu asla ele vermezdi. Hepsi kesinlikle onun tarafındaydı.

Lord Blackthorn keskin yüz hatlarında belirgin bir endişeyle ona bakıyordu. Effie daha tutarlı bir zihin yapısına sahip olsaydı, bunu tuhaf bulabilirdi - Lord Blackthorn onu ilk kez çit labirentinin önünde ağlarken yakaladığında, erdem deneyi için bir denek bulduğuna sevinmişti. Ne var ki Effie'nin akli başında değildi ve bu tuhaflık fark edilmedi.

"Kimseyle konuşmak istemiyorum," diye yutkundu Effie. "Çok kızgınım Bay Jubilee ve bunun acısını en yakınımnda kim varsa ondan çıkarabilirim."

Lord Blackthorn bu olasılık karşısında hiç de endişeli görünmüyordu elbette. Effie'nin yanına oturdu, hâlâ endişeli gözlerle ona bakıyordu.

"Sizi ağlarken görmekten hoşlanmıyorum, Bayan Euphemia," dedi. "Yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey var mı?"

Effie gözlerini kapadı ve nefesini içine çekti. Yaban güllerinin kokusu garip bir şekilde güven verici bir şekilde onu sarmıştı. Lord Blackthorn'un yakınında olduğunu anlamak için gözlerine hiç ihtiyaç duymamıştı ama şimdi onun sıcaklığının ve varlığının daha da keskin bir şekilde farkındaydı, sanki zihni onun izni olmadan onu takip etmeye başlamıştı.

Effie'nin Lord Blackthorn'a kızgınlığının tüm nedenlerini açıklaması mümkün değildi. O kadar **çok** nedeni vardı ki, günlerce fazladan açıklama yapmadan çoğunu anlayamazdı. Bunun yerine kollarını ona doladı ve yüzünü onun omzuna bastırarak gözyaşları içinde hıçkırdı.

Lord Blackthorn, Effie'nin herhangi bir İngiliz lordunun yapmasını bekleyebileceği gibi sertleşmedi ya da geri çekilmedi. Onun yerine,

kollarını ona doladı ve uzun parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Davranışlarında daha önce sergilediği o yabancı soğukkanlılığından eser bile yoktu; şimdi tıpkı Blackthorn'daki güneş ışığı gibi yumuşacık, özenli ve sıcaklık doluydu. Gömleği Effie'nin yanağına yumuşacık değiyordu ve Effie bir an için Leydi Culver'ın sürekli ve baskıcı etkisinden uzakta, onunla birlikte Blackthorn'da *olmayı* diledi.

"Güçsüzüm Bay Jubilee," dedi Effie ona perişan bir halde. "Şu ana kadar emin değildim ama artık eminim. Ben bir leydi , bir hizmetçi bile değilim. Ben *hiç kimseyim*."

"Bu kesinlikle doğru olamaz," Lord Blackthorn dedi. Gerçek bir şaşkınlık sesini renklendirdi. "Şu anda burada benimle *birliktesin*, o halde sen de *biri* olmalısın."

Effie ona karşı başını hafifçe salladı. "Sen Anlıyorum," dedi. "Çünkü herkes sizin için önemli *biri*, Bay Jubilee. Ama burada, İngiltere'de, önemli olan herkes için ben hiçbir şeyim ve hiç kimseyim. Hava, duvar kâğıdı ya da mobilya gibiyim. Bunu nasıl bildiğimi biliyor musunuz?"

Lord Blackthorn buna hemen cevap vermedi. Kollarını Effie'ye sımsıkı sardı ve Effie belli belirsiz onun daha da endişelendiğini düşündü. Ama istese de sözcükleri içinde tutamazdı; sanki Lord Blackthorn onları zorlamak için onun adını kullanmış gibi, sözcükler bir dalga gibi içinden döküldü.

"Kimse olmadığımı biliyorum çünkü Bayan Buckley ya da Leydi Culver bana ne yaparlarsa yapsınlar ve benden ne alırlarsa alsınlar, bunun için hiçbir sonuçla karşılaşmayacaklar. İstedikim kadar kızabilirim, Bay Jubilee! Ama günün sonunda onlar birer hanımefendi ve benim öfkemi olarak çok dikkate olarak olarak 'a verecekler.

duvar kağıdı." Effie boğazındaki sert yumruyu yuttu. "Keşke bu öfkeye sahip olmasaydım. Keşke duvar kâğıdı *olsaydım*. Tüm bunların ne kadar adaletsiz olduğunu anlamak zorunda olmasaydım daha az mutsuz olurdum. Gücsüzüm ve bu öfke neredeyse benim kadar azına yetiyor."

"Sen duvar kağıdı *değilsin!*" Lord Blackthorn'un sesi bu sözler üzerine keskinleşti. "Kendiniz hakkında böyle korkunç şeyler söylememelisiniz, Bayan Euphemia. Çok şey için iyisiniz ve birçok insan için önemlisiniz. Ve..." Sanki bir düşünce arıyormuş gibi bir an bocaladı. "Ve kesinlikle sonuçlarıyla yüzleşecekler! Karşılaşmaları çok doğal."

"Leydi Culver'ın hiçbir şeyin sonucuna katlandığını görmedim," dedi Effie acı acı. "Onun yerine sonuçlarına katlanan hep biz oluyoruz. Ve Bayan Buckley! Hayatı boyunca kayda değer bir zorlukla karşılaştığına inanmıyorum." Lord Blackthorn'un rahatlatıcı kolları etrafındayken bile göğsü dar ve sertti. Sonraki sözleri küçük, yorgun ve yenilmiş bir şekilde çıktı. "Leydi Culver ona benim *elbise*mi verdi, Bay Jubilee. Bayan Buckley şu anda onu giyiyor."

Bu sözler üzerine Lord Blackthorn öyle garip bir şekilde kaskatı kesildi ki Effie başını kaldırıp ona bakmak için kendini zorladı. Gözlerindeki endişe derinleşmişti. "Bu gerçekten de korkunç bir şey," dedi yumuşak bir sesle. "Bu kesinlikle işleri zorlaştıracak, Bayan Euphemia. Dileklerden yapılmış bir elbisenin bile sizin şaheserinizle kıyaslanabileceğini sanmıyorum."

Effie kaşlarını çattı. Öfkesi hâlâ içinde sıcak ve mide bulandırıcıydı, ama merakı bir an için onu alt etti. "Anlamıyorum,"

dedi. "Elbisem bir şaheser sayılmaz Bay Jubilee. Yer yer yıpranıyor ve dantelleri eski."

Lord Blackthorn kaşlarını çatarak ona baktı. Yüz hatlarında yavaÇ yavaÇ bir fikir belirmeye baÇladı. "Dikişlerinizin ne kadar ince olduğunu *bilmiyor* olmanız mümkün mü, Bayan Euphemia?" diye sordu.

"Dikişlerime neden *iyi* dediğinizi anlamıyorum," diye iç geçirdi Effie. "İyi değil Bay Jubilee, yeterli. Belki bir hizmetçi için ortalamanın üzerinde bir kalite ama ben terzi değilim."

"Ama dikişleriniz çok güzel," dedi Lord Blackthorn ona. "Öyle..." Adam durakladı ve Effie onun bu kez her zamankinden farklı sözcükler aradığını gördü. "Bu büyülu bir şey."

Effie buna neredeyse yüksek sesle gülecekti ama tam o sırada aklına perilerin yalan söyleyemeyeceği geldi. İçindeki öfke soğuk bir ürpertiyle kırıldı.

"Bu mümkün değil Bay Jubilee," diye fısıldadı. "Ben sihirbaz ."

Lord Blackthorn yüzünü buruşturdu. "Ama tabii ki bilemezsiniz," diye fark etti şimdi. "Ne de olsa bir insan ruhunu bile göremezsiniz!" Başını ona doğru salladı. "Siz gerçekten de bir büyücüsünüz, Bayan Euphemia. Sihir yapıyorsunuz ve bu yüzden de bir sihirbazsınız. Bu kelimenin başka bir tanımı var mı?"

Effie yutkundu. "İğne ve iplik kullanan bir sihirbaz hiç duymadım," dedi. "İngiltere'de duyduğum tek sihirbazlar kitap okur, ateş çağırır ve lanet bozar!"

Lord Blackthorn buna şaşırdı. "Ama İngiltere'nin her yerinde her türden sihirbaz var," dedi. "Neden?"

Londra'da hayvanlarla konuşan bir adam ve Devonshire'da mücevherleri dinleyen bir kadın var! Bir hizmetçinin iğne ve iplikle ruhları dikmesi neden garip olsun ki?"

"Stitch... *ruhlar*?" Effie fısıldadı. Bu ifadenin çılgınlığı onu baygın hissettirdi.

"Ah evet," diye iç geçirdi Lord Blackthorn. "Öfkenizle, mutsuzluğunuzla, umutlarınızla ve hayallerinizle çok güzel şeyler yaratıyorsunuz. Brownie'lerin tek dileği öfkelerini bu kadar rahat bir şekilde elbiselerin ve mendillerin içine dikebilmek."

Effie, perinin daha önce kendisine yaptığı tuhaf yorumları düşündü ve bir iniltiyle yüzünü onun göğsüne gömdü. "Daha önce hiç bu kadar sefil bir masa örtüsü görmediğini söylediğinde-" diye başladı.

"-ne kadar sefil bir masa örtüsüydü!" Lord Blackthorn neşeyle konuştu. "Bu arada o masa örtüsünü nereye koydunuz?"

"!" Effie inledi. "Hartfield'daki *her şeye* öfkemden dikiş atıyorum, Bay Jubilee! Lydia ve Bayan Sedgewick'e verdim ve... ve daha yeni Bay Allen'ın ceketine dikiş attım!" Yüzünü silerek ayağa kalkmak için periyi serbest bıraktı. "Hemen gidip hepsini geri almalıyım!"

Lord Blackthorn gözlerini kırıştırdı ve ona katılmak için ayağa kalktı. "Ama neden geri aldınız ki?" diye sordu. "Her şey çok hoş!"

Effie bir an için sessizce ağzını yokladı. Lord Blackthorn'un onun elbiselerinden hiç etkilenmediğini fark etti. Oh, elbiseler hakkında *yorum* ve ona güzel demişti ama onun fikrini almak için yalvarmamıştı.

Ne o asaletini takındığında, ne de o dilek elbisesini giydiğinde ona doğru iç geçirmişti.

"Onlar senin için sadece sanat, değil mi?" diye sordu. "Benim dikişlerim senin hissettiklerini hiç değiştirmiyor."

Lord Blackthorn bunu düşündü. "Ah," dedi mahcup bir ifadeyle. "Endişelerinizi şimdi anlıyorum. Evet, sıkı çalışmanız diğer ölümlüler için oldukça... bulaşıcı. Benim bir insan ruhum yok ve bu yüzden insan duyguları beni etkilemiyor."

Effie ellerini yüzüne bastırdı. "Bunların hepsi benim suçum!" diye bağırdı. "Hartfield'da her şeyin bu kadar berbat olmasının nedeni benim!"

"Hayır, kesinlikle değil!" Lord Blackthorn ona güvence verdi. Onu omuzlarından kavramak için uzandı. "Öfkeniz çirkin değil Bayan Euphemia, size o kadarını söylemiştim, değil mi?"

Effie kıvrılıp adamın elinden . "Gidip her şeyi geri almalıyım," dedi tekrar. "Gitmek zorundayım Bay Jubilee. Beni hemen geri götürmelisiniz."

Lord Blackthorn kaşlarını çattı. "Ama senin bahsin-" diye başladı.

Effie ona umutsuzca, "Bahsimi daha sonra halletmeliyim," dedi. "İnsanları incittim Bay Jubilee ve bunu bir an önce düzeltmeliyim."

Lord Blackthorn bu fikri hiç anlamış gibi görünmüyordu ama Effie'nin sıkıntısı onu etkilemişti, öyle ki sonunda başını salladı. "Eğer eminseniz," dedi, "o zaman sizi geri götüreceğim."

Ne yazık ki, Lord Blackthorn'un Effie'nin eski elbisesi hakkındaki tahminleri iç karartıcı bir şekilde doğru çıktı; Effie Lydia'yı aramak için kahvaltıya döndüğünde

Benedict'in Bayan Buckley'yle konuşmasını öncekinden daha da şaşkın bir ifadeyle izledi. Bu sahneyi izlerken Effie'nin midesi rahatsız edici bir şekilde bulandı. Bayan Buckley konuşmalarındaki bir şeye kibarca güldü ve Effie kendi istek elbisesinden bile utandığını fark etti.

Eve döner dönmez bunu çıkaracağım, diye düşündü. Sadece onun dikkatini çekmek için bile olsa bunu hiç takmamalıydım. Başkasının aklıyla oynayan bir kara büyücüden farkım yok.

Bayan Buckley Benedict'e bir kez daha ısılt ısılt gülümsedi, ve Effie döndü.

Lydia'yı kahvalt ı masasından biraz uzakta, Bay Jesson'la konuşurken buldu. Bu konuşma biraz daha işle ilgili görünüyordu ve başka koşullar altında Effie'yi oldukça meraklandırabilirdi. Ancak bugün ev sahibinden hemen özür diledi ve Lydia'yı arabaya doğru sürükledi.

"Hartfield'a geri dönmeliyiz," dedi Effie endişeyle, güvenli bir şekilde içeri girdiklerinde. "Nasıl açıklayacağımı bile bilmiyorum Lydia, ama herkes için yaptığım tüm tamir ve dikişleri geri almam gerekiyor."

Lydia başını hızla salladı. "Geri dönemeyiz, Effie," dedi. "Alışverişimizi yapmak zorundayız, yoksa Cookie ve Bayan Sedgewick kellelerimizi alırlar."

Effie hatırlatma karşısında inledi ama eli boş dönmenin ikisinin de başını belaya sokacağını biliyordu. *Dikiş asırlardır orada ,* diye düşündü yorgunca. *En azından birkaç saat daha beklemek zorunda kalacak.*

"Madem buradayız," dedi Lydia Lord Blackthorn'a hiddetle, "Effie'nin öfkesine *kapıldığımı* söylerken tam olarak neyi kastettiğinizi sorabilir miyim?"

Lord Blackthorn iç çekti. "Hala tam olarak anlamıyorum Mesele bu," dedi. "Ama Bayan Euphemia sana öfkesini bir süre önce verdi ve sen hala onu taşıyorsun. Hatta bence onu büyük ölçüde kendinize mal ettiniz."

Lydia kaşlarını çatı. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," diye itiraf etti. "Tehlikeli mi?"

Lord Blackthorn buna gülümsedi. "*Bazıları* için çok tehlikeli olabileceğinden şüpheleniyorum," diye gözlemledi. "Ama sizin için değil, Bayan Lydia."

Lydia başını salladı. "Bana zarar vermeyeceği sürece sorun yok," dedi. "Geri kalan tüm o peri konuşmaları beni aşar."

Arabanın yardımıyla Effie ve Lydia alışverişlerini normalde yapabileceklerinden çok daha çabuk . Yine de Hartfield'a gün batımına doğru döndüler, bu da Effie'ye tamir projelerini araştırmak için tercih ettiğinden daha az zaman bıraktı. Lord Blackthorn'a veda ettiklerinde, Effie'nin elbisesini sakladıklarında ve alışverişi kaldırdıklarında, akşam için neredeyse hiç zaman kalmamıştı.

Effie'nin zamanında bulabildiği tek kişi, her zamanki gibi telaşla koşuşturan Bayan Sedgewick'ti. Effie hizmetçiyi hizmetlilerin geçitlerinde, evin geri kalanına açılan yeşil çuha kapının hemen yanında yakaladı.

"Bayan Sedgewick!" Effie soluk soluğa konuştu. "Size sormam gerek-"

"Rica edecek havada değilim, Effie!" Bayan Sedgewick tersledi. Yüzü gergindi ve gözlerinin altında koyu halkalar . "Cookie'nin son dakika istekleri yüzünden bugün iki hizmetçi olmadan idare etmek zorunda kalmamız yeterince kötü."

Effie bunun üzerine suçlulukla irkildi ama kendini elindeki konuya odaklanmaya zorladı. "Sadece bu gece bulaşıkhanedeki işim bittikten sonra elbiseni tekrar kontrol edip edemeyeceğimi soracaktım," dedi yumuşak bir sesle. "Bunu bir özür olarak yapabileceğimi düşünmüştüm."

Bayan Sedgewick gözlerini kırıştırdı. Vücudundaki gerginlik bir nebze azaldı ve durakladı. "Bu... çok naziksin Effie," dedi. "Sanırım bulaşıkları bitirdikten sonra sana verebilirim, evet." Hizmetçi bir nefes aldı. "George'u da kontrol etmek isteyeceksiniz. O kadar hasta ki, Bay Allen ona bugünü dinlenerek geçirmesini söyledi - gerçi onsuz yapamayız."

Effie bir endişe dalgası hissetti. "Ateşi yok, değil mi?" diye sordu.

Bayan Sedgewick yorgun bir ifadeyle, "Gerçekten bilmiyorum, Effie," dedi. "Bütün gün ayaktaydım ve Bay Allen meseleyi hallettiğine dair bana güvence verdi. Gidip kendin kontrol edebilirsin; George'a bakmaya yardım ettiğini söylersen, erkek hizmetçilerin odasında olmana kimse itiraz etmez."

Effie bunun üzerine başını salladı. Yeteneği olsa hemen ağabeyini görmeye giderdi ama Hartfield'ın bütün gün boyunca üç hizmetçisi eksikmiş gibi görünüyordu.

ve yapılması gereken o kadar çok iş vardı ki, bunu haklı çıkarması mümkün değildi.

Neyse ki Lydia o akşam yine bulaşıkhaneye yardım edecek kadar cömertti. Onlar temizlik yaparken Effie tamiratla ilgili sorunu ve hasarı gidermek için yaptığı planı anlattı.

Lydia, "Mendilimdeki işlemeyi geri alamazsın," dedi. "Gördüğün gibi onu çoktan eskittim."

"Biliyorum," diye inledi Effie. "Çok özür dilerim Lydia. Bunun seni bu şekilde etkileyeceğini gerçekten bilmiyordum."

Lydia omuz silkti. "Etkilenmiş hissetmiyorum," dedi. "Ama sanırım bunu söyleyebilirim, değil mi?" Yine de bu ifşaattan Effie'nin beklediği kadar endişelenmiş görünmüyordu.

Effie asık suratla Lydia'ya, "Senden tamiratı yeniden yapmanı istemek zorunda kalacağım," dedi. "Bunu istemek istemiyorum ama zaten nasıl yaptığımı tam olarak anlamadığım için, içinde biraz ruh *olmayan* bir şey dikebileceğimden emin ."

"Lord Blackthorn dikiş dikmenin bir sorun olduğunu düşünmüyor gibi görünüyor," dedi Lydia.

Effie, "Bay Jubilee benim adıma diğer bütün hanımları bir balodan *uzaklaştırmayı* da teklif etti," diye cevap verdi. "Ondan çok hoşlanıyorum Lydia, ama sorunlara iyi karar verdiğini sanmıyorum."

"Ondan hoşlanıyorsun demek," dedi Lydia, sesinde meraklı bir tonla. "Perilerin ne kadar tehlikeli olduğu hakkındaki onca konuşmadan sonra."

Effie derin bir iç çekti. "sevebilirim hem *de* tehlikeli olduğuna inanabilirim," dedi. "Bay Jubilee

Kötü şeyler *yapmak* için kötü şeyler kastetmek zorunda değilsiniz. En sinir bozucu kısım da bu."

Ancak Lydia bu cevabı hemen geçiştirdi. "Bence o da senden hoşlanıyor," dedi Effie'ye. "Aslında senden çok hoşlandığını düşünüyorum."

Effie bunun üzerine küçük bir gülümsemeyi başardı. "Sanırım neredeyse herkesi seviyor," dedi. "Bu onun cazibesinin bir parçası."

"Lord Blackthorn'un Bay Benedict'ten hoşlandığını sanmıyorum," diye gözlemledi Lydia. "Bugün bana Bay Benedict'i bu kadar sevimli yapan şeyin ne olduğunu sordu. Buna ne diyeceğimi bilemedim."

Effie başını salladı. "Bay Jubilee her zaman insani şeyleri anlamaya çalışır," dedi. "Bu Bay Benedict'ten *hoşlanmadığı* anlamına gelmez."

Lydia buna biraz kuşkuyla baktı ama konuyu uzatmak istemiyorum.

Effie, George'u görmeye giderken Bayan Sedgewick'in elbisesini aldı. Geceleri kadın hizmetkârların yattığı yerden mümkün olduğunca uzakta olan George'un odasına giderken onu da yanında götürdü. Normalde Effie buraya kadar yürüyemezdi -Lord Culver, Leydi Culver evin yönetimini devralmadan önce bile erkek ve kadın hizmetkârları düzgün bir şekilde ayırmaya çok önem verirdi- ama hiç kimse hasta olan kardeşinden onu uzak tutacak kadar zalim değildi. Yine de, kendini içeri almadan önce kapıyı kibarca birkaç kez çaldı.

George'un bir süredir yatağından kalkmadığı belliydi. Belki de sadece şüpheli ışıktan kaynaklanıyordu ama yastığına yaslanmış, son derece bitkin ve solgun görünüyordu.

Effie içeri girerken ona alaycı bir gülümseme göndermeyi başardı ama kısa süre sonra öksürük kriziyle bu gülümseme bozuldu.

"Şey," diye hırıldadı. "Şimdi ziyaretçilerim var. Ne şanslıyım."

Effie yatağın yanına yerleşti ve ona endişeyle baktı. "*Berbat* görünüyorsun," dedi. "Tanrıya şükür Bay Allen sizi yatmaya zorladı."

"Sonsuza kadar sürmeyecek," diye mırıldandı George. "Lord Culver zaten bugün nerede olduğumu soruyordu. Bay Allen ona çok sesli öksürdüğüm için baş belası olacağımı söylemiş."

Effie gözlerini kıstı. "Ah, sorun *bu* mu?" sordu alaycı bir tavırla. "Sanırım çok yüksek sesle *öksürerek* Lord Culver'ın sabahını mahvetmeni istemeyiz."

George ona gözlerini devirdi. "Bay Allen iyileşmemi istiyor," dedi. "O sadece bir profesyonel. İstedğini elde etmek için züppelerin ne duyması gerektiğini biliyor."

"Bay Allen'ın iyi bir adam olduğunu biliyorum," dedi Effie. "*Lord Culver*'ın sana ne olduğunu umursamıyor gibi görünmesi beni üzüyor. Yıllardır onun için çalışıyorsun George."

"Adım *James*," diye düzeltti Effie'yi George acımasız kahkahayla. "Eğer bu öksürükten kurtulursam, bir sonraki uşak da James olacak."

Effie gözlerini ona dikti. "Sakın böyle bir şaka yapmaya cüret etme!" dedi. "Yataktan çıkmayacaksın ve Cookie sana ne verirse onu içeceksin ve iyileşeceksin. Yemin ederim George, gerekirse o portakal kabuklarını burnuna bile !"

George gözlerini ona dikti. "Onları oraya kendin itmek zorunda kalacaksın," dedi. "Ve ben hâlâ senden daha büyük ve daha güçlüyüm."

Effie, "Bay Allen'a sizi tutmasını söyleyeceğim," diye burnunu çekti. "Şimdilik, sanırım gidip sana Cookie'nin çayından biraz daha getireceğim."

Effie bunu yapmak için kısa bir ara verdi. Çok geçmeden Cookie'nin sağlık karışımlarının kokusunu hafife aldığını fark etti; çay o kadar kötü kokuyordu ki George'un odasına geri dönerken çayı önünde tutmak zorunda kaldı. Yine de, uyumasına izin vermeden önce onu iki fincanın tamamını içmeye zorladı.

Effie, Bayan Sedgewick'in elbisesinde bizzat yaptığı dikişleri sökerken George'un yatağının yanında devam etti. Sonunda odasına döndü ve Lydia en önemli dikişleri kendi eliyle yeniden yapmak üzere elbiseyi ondan aldı. Effie'nin tek yapabildiği, diğer hizmetçinin omzunda gezinip kalite konusunda endişelenmemekti ve bu yüzden dikkatini dağıtmak için Lord Blackthorn'un ceketini çıkardı ve ona hâlâ borçlu olduğu dikişleri düşündü.

"Ah," dedi Effie birdenbire. "İşte bu yüzden Bay Jubilee paltosunu işlememi istedi, Lydia! Diğer periler insan öfkesi gibi şeyleri moda olarak görüyorlar!"

Lydia, Bayan Sedgewick'in ipek elbisesine dikkatli bir dikiş daha atarken dudağını çiğnedi. "Paltosuna kocaman bir gül istemesi beni hiç şaşırtmazdı," diye gözlemledi. "Ama belki de haklısındır."

Effie daha önce yaptığı dikişe bakarak kaşlarını çattı. Bunda *büyülü* bir şey göremiyordu; gözüne normal ipek iplik gibi görünüyordu. Ama ona dokunduğunda orada bir özlem var mıydı? Bir hissi

nakışı yaptığı sırada katıldığı balodan duyduğu memnuniyet?

Leydi Hollowvale'in ona verdiği dileklerden yapılmış ipliği aradı ve görüntüyü karşılaştırdı. Makara, Effie'nin umutsuzca dilediği her şeyi vaat eden, değişen güzel renklerle elinde parlıyordu. O iplikte Effie kendini her zaman güzel elbiseler giyerken gördü; Benedict'in kolunda Roma'da yürüdüğünü ve oradaki büyüleyici tarihi incelediğini gördü; ama en çok Blackthorn'daki yüksek ağaçları gördü ve sıcak, benekli güneş ışığını teninde hissetti.

Effie, bu son dileğin Lord Blackthorn'un hoşuna gidebilecek bir şey olduğunu düşündü. Hayal ettiği bu dilekti - güllerin, kelebeklerin ve güneş ışığının anısı -Önceki çıkarıp yeniden dikerken.

Sonunda periye borçlu olduğu yeni dikişlere ulaştı. Şimdiye kadar Effie'nin düşünceleri Leydi Hollowvale'in piyanosunun anısına ve dans ettikleri sırada Lord Blackthorn'un yüzündeki sonsuz neşeye kaymıştı. Kalbi ısındı ve sihrini *nasıl* yaptığına dair gerçek bir fikri olmasa bile, bir şekilde bu paltonun onun başyapıtı olacağını biliyordu.

"İşte oldu!" Effie gülün yapraklarından birini bitirirken Lydia, "İşte!" dedi. "Sanırım Bayan Sedgewick'in elbisesinde çözdüğün bütün lekeleri buldum. En azından bir kişiyi listenden çıkarabilirsin, Effie."

Effie, Lord Blackthorn'un ceketini bir kenara bıraktı ve Lydia'nın çalışmasına bakmak için döndü. Normalde kendisinininki kadar güzel değildi ama en azından içinde *öfke* olmadığı kesindi ve önemli olan da buydu.

Effie elbiseyi diğerk hizmetçiden geri alırken, "Her şey için çok teşekkür ederim," diye iç geçirdi. "Yemin ederim, sen olmasaydın buraya kadar nasıl gelirdim bilmiyorum Lydia."

Lydia usulca gülümsedi. "Artık asla , değil mi?" dedi. "Sadece bir leydi olduğunda tüm hizmetçilerine çok iyi davranacağına söz ver."

Effie homurdandı. "Başka türlüünü hayal bile edemiyorum," dedi. "Eğer bir gün Leydi Culver gibi olursam, Lydia, sana çayımı zehirlemen için tam izin veriyorum."

Effie, Bayan Sedgewick'in elbisesini ona geri verip yorganının altına girdiğinde, yaşadığı tüm zorluklardan bir şekilde kurtulacağına dair bir kez daha umutlanmıştı. Ne de olsa sonunda Benedict'le bir konuşma yapabilmişti ve Bayan Buckley'nin eski elbisesi olsa bile, Effie gerçekten kafasına koyarsa daha da iyi bir şey dikebileceğini kendine kanıtlamıştı.

Ancak her şeyden çok, Lord Blackthorn'un sonunda ona muhteşem ceketini hediye ettiğinde vereceği tepkiyi dört gözle beklerken buldu kendini.

BÖLÜM 12



Effie'nin bir şeylerin ters gittiğine dair ilk ipucu Bayan Sedgewick'in gelmemesiyle ortaya çıktı

Kahvaltı için.

Daha sonra koridorda hizmetçiyi soran Effie'ye Bay Allen, "Bayan Sedgewick hâlâ yatıyor," diye bilgi verdi. "Durumu çok kötü görünüyor."

Effie'nin aklına George geldi, kendisi de hâlâ keyifsizdi. "Hasta mı?" Effie endişeyle sordu. "Belki de o korkunç öksürüğe yakalanmıştır?"

Bay Allen başını salladı. "Korkarım bilmiyorum," dedi. "duymadım ama onu hiç bu kadar korkunç görmemiştim. Ne kadar zor olursa olsun, bugünlük onsuz devam etmek zorundayız. Belki de Lord Culver'ı bir doktor çağırmaya ikna edebilirim, eğer meseleyi doğru bir şekilde ortaya koyarsam."

Effie, "Belki de Lord Culver ölü bir ev halkının kendisine hizmet etmeye devam edemeyeceğini hatırlamalıdır," diye tersledi. Bir an sonra bu sözleri sessizce kendi kendine düşünmek yerine yüksek sesle söylediğini fark etti ve yüzü kızardı.

Ancak Bay Allen onu azarlamadı. Onun yerine alçakgönüllülikle gülümsedi. "Lord Culver'ın fazla zeki olduğunu sanmıyorum," dedi. "Geri kalanımız onu kendisi ve etrafındakiler için en iyi olanı yapması için kandırmalıyız."

Effie gözlerini uşağa dikti. Bu sözler şimdiye kadar ondan duyduğu en profesyonelce olmayan sözlerdiAncak gözleri adamın yeni onarılmış kenarına takıldı ve gözleri büyüdü. *Unutmuşum!* diye düşündü. *Öfkemi Bay Allen'a da bulaştırdım!*

"Bay Allen," dedi Effie yavaşça . "Ben gerçekten almalıyım.

bir kez daha ceketinize bakın, vaktiniz olduğunda-"

"Bay Allen!" İkisinin de sözünü kesen Prudence -Lady Culver'ın özel hizmetçisi- oldu. Hanımefendinin hizmetçisi aşağıya koşmuştu; gözlerinde gerçekten kıyamet gibi önemli bir şey olduğunu düşündüren vahşi bir bakış vardı. "Bay Allen, Bayan Sedgewick'i yatağından kaldıramıyorum ve *birine* söylemem *gerek!* Leydi Culver bu konuda çok öfkeli ve ne yapacağımı bilmiyorum!"

Bay Allen bugün her zamankinden daha az profesyonel olduğunu zaten göstermiş olsa da, şimdi sırtını dikleştirdi ve yüzüne güven verici bir şekilde soğukkanlı bir ifade yerleştirdi.

"Peki Leydi Culver'ı bu kadar üzen şey tam olarak nedir?" sordu hizmetçiye.

Prudence ona umutsuz bir bakış attı. "Sorun elbiseleri, efendim," dedi. "Hepsi gitmiş."

Bay Allen kaşlarını çattı. "Pardon?" dedi. "Bütün elbiselerini aynı anda yıkadığınızı söylemeye çalışmıyorsunuz herhalde? Ve elbette, hanımefendinin giyecek *bir şeyleri* vardır."

Prudence öfkeyle başını salladı. "Hayır efendim," dedi. "Ne demek istediğimi anlamıyorsunuz, efendim. Bütün elbiseleri gitti ve çamaşırhaneye de gitmedi! Yemin ederim onu yatırdığımda gardırobundaydılar ve bu sabah onu giydirmek için içeri girdiğimde hepsi kaybolmuştu! Gardırop boş. Leydi Hazretleri hala vardiyasını giyiyor ama başka bir şey bulamıyorum - sabahlık bile!"

Bu açıklama üzerine Effie'yi korkunç bir önsezi duygusu kapladı. Bütün bunların tesadüf olamayacak kadar tuhaf olduğunu düşündü.

Bay Allen uzun bir süre Prudence'a baktı; Effie bu durumun, saygıdeğer kâhyanın bile engin deneyimlerinin dışında bir şey olması gerektiğini düşündü. Sonunda boğazını temizledi. "Leydi Culver Noel'de eski elbiselerinden bazılarını hizmetçilere verdi, değil mi?" diye sordu. "Şimdilik onun için bu yedeklerden birini bulmaya çalışın. Kayıp gardırobunu araştırmak için personeli toplayacağım. Bunun garip bir yanlış anlamadan başka bir şey olduğunu düşünemiyorum."

Effie bu konuşmadan sonra çoktan geri çekilmeye başlamıştı; şimdi, her an Leydi Culver'ın gardırobunu aramakla görevlendirilebileceğini bilerek aceleyle merdivenlere yöneldi. Lydia'yı evin girişinde yerleri süpürürken buldu.

"Lydia!" Effie soluk soluğa konuştu. "Lütfen bana başka bir iyilik istemediğini söyle!"

Lydia gözlerini kırptırdı ve süpürgesini duvara yaslamak için durakladı. "Neden bir iyilik istediğimi düşündün ki?" diye sordu.

Effie'nin kalbi bu olay karşısında daha da sıkıştı. Her ne kadar Lydia'nın ikinci peri yardımını istemekten daha akıllı olduğuna inanmak istese de, bunu yapmış *olsaydı* en azından daha mantıklı olurdu. "Leydi Culver'ın bütün elbiseleri gece yarısı kayboldu," dedi Effie. ", Lydia! Yatak odasından çıkmak için bile giyinemiyor! Bunu hiç anlamıyorum ama Bay Jubilee'nin işi olmalı!"

Lydia bunun üzerine şok olmuş bir kahkaha attı ama süre sonra ağzını kapatıp kahkahasını bastırma nezaketini gösterdi. "Peki *bu* uygun değil mi?" Lydia sadece bir parça kalan neşeyle, "Bu uygun değil mi?" dedi. "Leydi Culver senin elbiseni çaldı, şimdi de biri *onun* bütün kıyafetlerini çaldı! Bence hak ettiği cezayı buldu!"

Effie dehşet içinde ona baktı.

Bayan Buckley ya da Leydi Culver bana ne yaparlarsa yapsınlar ve benden ne alırlarsa alsınlar, demişti Lord Blackthorn'a, *bunun için hiçbir sonuçla karşılaşmayacaklar.*

Ama Effie'ye iki kadının da sonuçlarına *katlanacağı* konusunda güvence vermişti. "*Karşılaşmaları çok doğal,*" demişti peri.

"Bu *kesinlikle* Bay Jubilee'nin ," diye fısıldadı Effie. "Bunu yapması için ona neredeyse yalvardım, Lydia! Hiç düşünmüyordum. Bütün o şeyleri neden söyledim? Güçlü insanlara karşı acımasız olmak için fırsat kolladığımı biliyordum!"

Lydia bunun üzerine kaşlarını çattı. "Ben bir sorun göremiyorum," dedi. "Leydi Culver biraz zalimliği hak ediyor. Ben, kendi adıma, ona ikinci bir düşünce vermeyeceğim."

Effie diğer hizmetçiye umutsuz bir bakış fırlattı. "Ama mesele de bu Lydia!" dedi. "Leydi Culver çok üzülecek.

Elbette ama sonuçta öfkesini *hepimizden* çıkaracak."

Lydia kaşlarını çattı. "Bırak da denesin," dedi karanlık bir sesle. "Bak sana ne diyeceğim Effie, Leydi Culver'dan bıktım usandım ve biliyorum ki tek bıkan ben değilim."

Effie inledi. "Sen sadece diyerek o
Çünkü Öfkemi sana da bulaştırdım Lydia," dedi.

"Aklın başında olsaydı asla böyle konuşmazdın. Birisi işten atılacak ve bu tamamen benim hatam olacak-" "Euphemia! İşte
" Bay Allen'ın sesi arkalarındaki kapı aralığından havladı. "Ve
Lydia da. İkinize alt katta ihtiyacım var. Bütün hizmetçilere
sordum.

bir an önce toplanın."

İkisinin de onu takip etmekten başka çaresi yoktu. Lydia uzun süredir acı çeken bir ifadeyle süpürgesini tekrar eline aldı; Effie ise midesine bir şeylerin battığını hissederek diğer hizmetçinin yanına geçti.

Bay Allen durumu personele açıklamak için çok az zaman harcadı. Leydi Culver'ın elbiselerini onarmak ya da yıkmak için alan olup olmadığını sordu ama kimse yoktu. Bay Allen, askerlerini yöneten bir general gibi, daha sonra hepsini, her biri belirli bir alanda olmak üzere malikaneyi aramaya başlattı. Effie'ye üst kattaki yatak odalarından birkaçı verilmişti ve Effie hiçbir şey bulamayacağını bildiği halde, itaatkâr bir şekilde yatak odalarını aramaya gitti.

Ne yapacağım ben? Effie panik içinde düşündü. *Eğer Bay Jubilee'yi geri çağırırsam, onu elbiseleri değiştirmeye ikna edebilirim...*

"-kesinlikle inanılmaz!" Koridorun sonundan Lord Culver'ın sesi . Yatak odasını değiştirirken sözler Effie'ye doğru süzüldü. "Yemin ederim, bu kadar kalın olan tek kadın sensin.

Bütün giysilerini bir anda kaybedecek kadar, Eleanor! Hepsini yenilemek için para ödememi bekleyemezsin."

Leydi Culver, "Hepsini değiştirmenize ihtiyacım yok," diye cevap verdi ve Effie onun sesinde bir ton duyunca şaşırdı. "Sadece *bir şeye* ihtiyacım var. Gece vardiyamda ortalıkta dolaşmamı bekleyemezsin Thomas!"

Effie adımlarını tartışmanın devam ettiği Leydi Culver'ın odasına doğru çevirdi. Kısa bir süre kulak misafiri olmaması gerektiği aklına geldi ama sonra tuhaf, neredeyse sapkın bir fikir onu ele geçirdi ve koridorda ilerlemeye devam etti.

"Paramız yok!" Lord Culver soğuk bir sesle konuştu. Effie kapıdaki aralıktan onu gördü, zorlukla bastırılmış bir öfkeyle Leydi Culver'ın odasında volta atıyordu. "Eğer bir şey satın alman gerekiyorsa Eleanor, bunu sana verdiğim bütçeyle yapabilirsin. Karım olarak bu bütçeyi yeterli kılmak senin görevin - gerçekten, senden istediğim *tek* şey bu."

Effie, Leydi Culver'ın odasının kapısını iterek açtı ve içeri girdi.

Şimdi tüm sahne gözlerinin önündeydi. Lord Culver karısına ders verirken önünde volta atıyordu. Leydi Culver yatağının kenarına oturmuş, bir hizmetçiden ödünç aldığı ev ceketini giymişti. İnanılmaz bir şekilde, iki aristokrat da Leydi Culver'ın gardırobunu yarım yamalak aramaya devam ederek odaya giren Effie'ye hiç dikkat etmedi. Her zaman olduğu gibi, Effie onların dikkatini çekmemiştir.

İkisi onun önünde, sanki o duvar kâğıdıymış gibi tartışmaya devam ettiler.

"Bütçede daha fazla para yok, Thomas!" Leydi Culver yalvardı. "Parayı nereden bulacağımı bilemiyorum!" "I varsayalım obağıdır." Lordum Culver dedi, Aniden, doğal olmayan Sakin ol. "Hangi yap sen gerektirir Daha fazla mı, Eleanor? Giysileriniz mi yoksa hizmetçiniz mi? Biri ya da diğeri olmadan yapmaktan nefret edeceğinden eminim - ama o zaman, işleri en başta daha iyi planlamış olsaydın, biz şimdi bu konuşmayı yapmamalıyız."

Lord Culver'ın yüzündeki aşağılayıcı ifade çoğu insanı ürkütürdü; ama Effie'de öfkeli bir aşağılamanın korlarını harekete geçirdi. Effie hâlâ Leydi Culver'ı pek umursamıyordu; ona bağırılabilir olmasa, onun *da* hizmetçilere bağırıldığı ve kafalarına çaydanlık fırlattığı gerçeğini değiştirmiyordu. Ama Lord Culver'ın yüzü şu anda Effie'nin Leydi Culver'da nefret ettiği her şeyi, hatta daha fazlasını ifade ediyordu. Yüz hatlarında kendini beğenmiş bir kendini beğenmişlik vardı; karşısındakinin doğası gereği kendisinden daha aptal, daha çocuksu ve daha az değerli olduğunu düşündüğü izlenimi veriyordu.

Leydi Culver muhtemelen bu ifadeye çok alışmıştı; yavaşça omuzlarını dikleştirdi ve kocasına Effie'nin kalbindeki öfkeyi yansıtan nefret dolu bir bakış fırlattı. Leydi Culver sesinde yeni bir ürpertiyle konuştu. "Sana hatırlatmak zorundayım Thomas, geçen yıl ev fonlarımızın önemli bir kısmını başka amaçlar için kullandın. Kadın personelin çoğunun işine son verdim bile. Belki de *diğer* harcamalarına bu kadar önem verdiğine göre artık uşaksız yapmalısın."

Lord Culver gözlerini kısmıştı. Effie bir an için onun Leydi Culver'a vurabileceğini düşündü ama kendini tutmuş olmalıydı. "Eğer çok fazla erkek çalışanımız varsa," dedi, "o zaman belki de uşaklardan birini işten çıkarmalısın Eleanor. Malikânede daha az yakışıklı bir yüzle idare etmek zorunda kalırsın."

Effie, Leydi Culver'ın makyaj masasındaki çekmecelerden birini açarken durakladı.

Lord Culver'ın iğnesi pek de niyetlendiği gibi inmedi. Leydi Culver düz bir şekilde gülümsedi. "Her zamanki gibi bilgesiniz Lord Culver," dedi, sözlerinde alaycı bir ısırıkla. "Sizin danışmanlığınız olmadan ne yapardık bilmiyorum. O zaman bir uşağımız eksilmiş olacak. Hepsi bu kadar mı, yoksa bana ne kadar aptal olduğumu tekrar söylemek ister misiniz?"

Lord Culver elini havaya kaldırarak karısına doğru döndü. Effie'nin kendi dürtülerine şaşmak için fazla fırsatı olmadı; ne yaptığını tam olarak anlayamadan, kolunu tutmak için ona doğru sıçradı. Adam kolunu indirdiğinde, bu hareketin şiddeti Effie'nin ayaklarını yerden kesmeye yetti. Leydi Culver'ı hedeflediği belli olan darbe boşa gitti; Leydi Culver şaşkınlıkla çığlık atarken, Effie hâlâ kolundan asılı halde yatağa doğru tökezledi.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" Lord Culver Effie'ye kükredi. Yüzü şimdi kıpkırmızı ve çirkindi; bağırırken tükürük damlaları Effie'nin yüzünü işaretliyordu.

Effie'nin dehşete düşmesi gerekirdi. Lord Culver *irî* yarı bir adam değildi -aslında şimdi ona doğru dürüst baktığında, kendisinden sadece birkaç santim daha uzun olduğunu gördü. Ama duruşunda her hizmetkârda olan ince, korkunç bir enerji vardı.

içgüdüsel olarak gördüğünde biliyordu - bu bir şeyleri *hak ettiğine* ve bağlı olarak, onu bu şeylerden mahrum eden herkesin uygun gördüğü şekilde incitilmeyi *hak ettiğine* dair kemik derinliğindeki inancıydı. Bir şeyleri hak ettiklerini düşünen erkekler her zaman en kötü şiddet türlerini uygulayabilirlerdi.

Ama Effie korkmuyordu. Aksine, *öfkeliydi*.

Effie, Lord Culver'a, "Bence gitmelisiniz," dedi. Her nasılsa, garip pozisyonuna rağmen bunu alçak ve soğuk bir sesle söylemişti.

Lord Culver'ın gözleri öfkeyle parladı. Effie'nin onun öfkesi karşısında hemen sinmemiş olması düşüncesi, *hak ettiği* şiddeti ondan esirgemiş olması düşüncesinden bile daha saldırgandı. Ama Effie onun kolunu kullanarak ayağa kalktı ve adamın gözlerinin içine baktı. Bir kez daha konuştu ve çenesi öfkeyle titredi.

"Eğer bana vurursanız," dedi Effie ona, "emin olun ki ben de size vurmakta tereddüt etmem. Ben pis, terbiyesiz bir hizmetçiyim efendim ve hiçbir standardım yok. İkimizin de onuru kalmayana kadar bağırır, tekmeler ve ısırırım. Kardeşleriniz mutlaka koşarak gelecek ve sizi ahırdaki bir domuz gibi bir hizmetçiyle yerde yuvarlanırken görecekler."

Lord Culver kolunu ondan çekti. Effie bir an için hâlâ arzuladığı vahşeti düşündüğünü gördü. Ama kızın yaydığı öfke onu kızın tamamen ciddi olduğuna ve muhtemelen ondan daha tehlikeli olduğuna ikna etmiş olmalıydı, çünkü geri çekildi ve ellerini iki yanında yumruk yaptı.

"Kovuldunuz," dedi. "Eşyalarınızı alın ve bir saat içinde bu evden çıkın, yoksa sizi

kendim çıkacağım. Referansınız ve maaşınız olmayacak."

Effie onun sözlerinin öfke bulutlarını delip geçmesine izin vermeye cesaret edemedi. Bunu yaparsa tüm gücünü bir anda kaybedeceğini biliyordu. "Maaşımı çalamazsın," dedi. "Zaten aylardır çalışıyorum ve bana bu kadarını borçlusun."

Lord Culver ona karşı dudağını büktü. "Gidip bir sulh yargıcına şikâyetle bulunabilirsiniz," dedi. "Tabii dinleyecek olan varsa."

Sonra topuklarının üzerinde döndü ve yatak odasından hışımla çıktı, Effie'ye ya da Leydi Culver'a uygulamadığı tüm şiddetiyle kapıyı arkasından çarptı.

Effie olduğu yerde durmaya ve kapıya bakmaya devam etti.

Arkasında Leydi Culver yavaşça doğruldu ve kendine geldi. sessizlik hiç bozulmadan uzayıp gidiyordu.

-Ta ki Effie sonunda dönüp ona bakana kadar. Evin hanımı Effie'nin gözleriyle karşılaşmadı.

"Çabucak toplanmanız gerekecek," dedi Leydi Culver. "Fikrini değiştirip senin için geri gelmeden önce buradan ayrılmalısın."

Effie şaşkınlıkla başını salladı. "Bir teşekkür için bu kadarı yeterli sanırım," dedi. "Şaşırmamalıyım."

Leydi Culver irkildi -suçluluktan değil, şaşkınlıktan. Effie'nin tam da onun önerdiği gibi sessizce ortadan kaybolmasını beklediği açıktı. "Senden evlilik işlerime karışmanı istemedim," dedi kadın. "Bu seçimi tamamen kendiniz yaptınız. Sizi sonuçlarından koruyacak güce sahip değilim."

Effie çenesini tuttu. "Senden beni herhangi bir sonuçtan korumanı istemedim," dedi. "Belki bir parça minnettarlık bekledim ama bu benim hatamdı." Tüm bunların saçmalığı birden aklına geldi ve gülmekten kendini . İçindeki öfke yükseldi ve daha da alevlendi. "Sen benim adımı bile bilmiyorsun," dedi Effie. "Adımı *hiç* bilmedin. Ve ben gittiğimde de yine bilmeyeceksin. Sefil küçük dünyanda yalnızsın, çünkü etrafını saran insanları görmeyi reddediyorsun. Eğer bu kadar iğrenç biri olmasaydınız, Leydi Culver, bu evde pekala arkadaşlarınız olabilirdi. Ve bu tamamen sizin hatanız."

Bunun üzerine Leydi Culver'ın ifadesi daha da soğudu. "Haklısınız," dedi. "Adınızı bilmiyorum. Ve şimdi, kesinlikle bilmek de istemiyorum."

O anda Effie'yi sersemletici bir baygınlık sardı ve daha fazla sonuç alamayacağını anladı. Bu, diye düşündü, kötüydü. Hiçbir referansı ve maaşı olmadan sokağa atılacaktı. Lord ve Leydi Culver bölgedeki diğer hanelerle konuştuktan sonra bir daha asla işe alınmayacaktı.

Ama yine de tüm içinde korkunç bir özgürlük vardı. Effie omuzlarından derin, karanlık bir yük kalkmış gibi hissediyordu; yıllardır ilk kez doğru dürüst nefes alabiliyordu. En azından, diye düşündü, kimse hıncını özellikle kardeşinden çıkarmayı düşünmeyecekti, çünkü hiçbiri *onun* adını da bilmiyordu.

Effie, "Gıysilerinizi yıkadığım için özür dilerim," dedi. Leydi Culver. "Salonunuzu süpürdüğüm ya da size çay getirdiğim için özür dilerim. Ama az önce söylediklerim için üzgün *değilim*.

Ne kadar iğrenç olursan ol, bunu yapacağım ve işin en gülünç kısmı da bu. Çünkü beni ne kadar az önemseddiğini biliyorum ve *seni* neden önemsemem gerektiğine şaşıyorum. Ama yine de önemsiyorum." Başını iki yana salladı. "Eksik olan senin insanlığın, benim değil. En azından artık bundan eminim."

Effie döndü ve odadan çıktı. Sonra alt katta Lydia'yla paylaştığı odaya indi ve eşyalarını toplamaya başladı.

BÖLÜM 13



Effie'nin eşyalarını yerleştirmesi o kadar da uzun sürmedi. Birlikte, seyrek olarak onlar vardı. Onun Çanta İçinde sadece ev ceket, Lord Blackthorn'un ona getirdiği iki peri elbisesi, ceketle birlikte nakış kasnağı ve Lydia'nın sihrini olduğu yerde bırakmasına rağmen onunla birlikte bıraktığı sihir vardı. Effie tüm bunları yerleştirmeyi bitirdikten sonra çantasını yatağının üzerine yerleştirdi ve titreyen bir nefes aldı.

"Juniper Jubilee," dedi. "Juniper Jubilee, Juniper Jubilee!"

Yabani güllerin kokusu odayı, elfin adını ilk kez söylediği andakinden çok daha hızlı bir şekilde sardı. Effie hemen arkasında duran Lord Blackthorn'u fark etti; vücudunda bir boşluk hissiyle ona bakmak için döndü.

Lord Blackthorn her zamanki neşeli havasındaydı.

-Belki de normalden daha fazla. Gülümsemesi muhtemelen daha parlak olamazdı. "Bayan Euphemia!" dedi. "Ne hoş bir sürpriz! Beni daha önce sadece bir kez aradınız!"

Effie ilk kez elfin coşkusuyla canlandığını hissetmedi. Bunun yerine, içindeki öfke çalkalandı ve onu hasta etti. Başına gelenlerden yarı yarıya sorumluyken kendinden bu kadar memnun olması kısaca vicdansızlıktı.

Effie ona, "Leydi Culver'ın elbiselerini geri getirmelisin," dedi.

Lord Blackthorn gözlerini kırptırdı. Olayların bu şekilde gelişmesini hiç beklemediği açıktı. "Zorunda mıyım?" diye sordu. "Ama neden? Yaptığı hırsızlığın bedelini en az üç kat ödedi. Cezasını basitçe geri alırsam, başkalarından çalmamayı nasıl öğrenecek?"

Effie yumruklarını iki yana açtı. "Leydi Culver bundan *hiçbir şey* öğrenmeyecek!" dedi. "Onu cezalandırmanın bir anlamı yok, Bay Jubilee! Aradaki bağlantıyı anlayacak kapasiteye sahip *değil* -çünkü o bir insan, ama ben bir insan değilim ve bu yüzden iki durum onun için aynı *değil*. Efendimiz ve Kurtarıcımız onun yatak odasına girip örgülü kırbacını eline alsa, yine de *neden ben* diye ağlayacaktır."

Effie derin, sakın bir nefes almak için durakladı. Öfkesi içinde çaresizce çalkalanıyordu. "Leydi Culver kendisine daha fazla elbise alabilmek için George'u kovabilir. Ve o hasta, Bay Jubilee. Bunu kabul edemem. Kendi kardeşimin sırtından gereksiz bir intikam almayacağım. Leydi Culver'ın elbiselerini geri getirmelisiniz."

Lord Blackthorn'un parlak ifadesi bu sözlerle soldu; endişe yavaş yavaş gülümsemesinin yerini aldı. "Ama onları geri getiremem Bayan Euphemia," dedi. "Onları çoktan verdim, tıpkı onun *sizin* elbisenizi verdiği gibi."

Effie gözlerini kapattı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, içindeki öfkeyi artık zapt . Bir an için Blackthorn'daki sıcak güneş ışığını ve Lord Blackthorn onun ne kadar güzel olduğundan ve dikişlerini ne kadar sevdiğinden bahsettiğinde kalbinin nasıl kabardığını unuttu. bunlar, hem kendisinin hem de kardeşinin hastalanıp açlıktan ölmek üzere dışarı atılabileceğinin keskin ve çok güncel bir şekilde anlaşılmasıyla aklından çıkmıştı.

Effie yavaşça, "Gidip Bayan Buckley'ye Leydi Culver'ın elbiseye ihtiyacı olduğunu söyleyeceğim," dedi. "Ne de olsa çok *iyi* arkadaşlar. Leydi Culver'ın ihtiyacı olduğuna göre hediye geri vereceğinden eminim."

Lord Blackthorn bunun üzerine rahatsız bir şekilde boğazını temizledi. Effie gözlerini açtı ve onun yüz ifadesinin artık açıkça endişeli bir hal aldığını gördü.

"Bayan Buckley hakkında," dedi.

Effie bekledi, artık en kötüsünü beklemekten vazgeçmişti.

Duyguları yüzünden okunuyor olmalıydı ki Lord Blackthorn'un duruşu hafifçe soldu. "...Korkarım Bayan Buckley eğlenecek durumda değil," dedi peri zayıf bir sesle. "Onu yüz yıl boyunca uyuttum."

Effie onun tepkisine hazırlıklı olduğunu *düşünmüştü...* ama bu o kadar uç noktadaydı ki yatağının kenarına oturup yüzünü ellerinin arasına gömmek zorunda kaldı.

"Çok özür dilerim!" dedi Lord Blackthorn. Ve gerçekten üzgün *olduğu* çok açıktı; Effie bu kadar mutsuz olmasaydı bu gerçeği daha ilginç bulabilirdi. "Bir çözüm bulabileceğimize eminim, Bayan Euphemia. Gerçek aşkın öpücüğü onu uyandıracaktır elbette.

çok kötü olduğu için gerçek aşkı olmadığını varsaydı.

-Ama Leydi Hollowvale'den bir kehanet yapmasını isteyebilirim."

"Daha fazla *bir şey* yapmanızı istemiyorum, Bay Jubilee!" Effie patladı. "Yeterince şey yaptığınızı görmüyor musunuz? Hayatıma her karıştığınızda, işler daha da kötüye gitti! Yaptığın her şey felakete yol açıyorsa iyi niyetinin bir önemi yok!" Ayağa kalktı, hâlâ günün korkunçluğundan titriyordu. "En kötüsü de bunların hepsinin benim hatam olması. Anlaşmanızı kabul ettiğimde ne olduğunuzu *biliyordum*. Perilerin gittikleri her yerde sorun yarattığını bilmeyen tek bir İngiliz bile yoktur. Size kızgınım Bay Jubilee ve *kendime* kızgınım, çünkü size kızmak gülünç bir şey - ayağımı masaya vurup masaya kızmak gibi bir şey!"

Lord Blackthorn, Effie'nin sesi giderek daha da yükselirken hızla gözlerini kırıştırdı. Yüzündeki endişe açık bir telaşa, sonra da sıkıntıya dönüştü. Effie'nin son sözleriyle sanki ona vurmuş gibi irkildi ve ondan bir adım geri çekildi.

"Ben... ben özür dilerim," dedi usulca. Effie bir an için onun daha fazla bir şey söyleyebileceğini düşündü ama o kendini durdurdu ve sessizliğe gömüldü.

Lord Blackthorn'un yüzündeki gerçek acıyı görmek Effie'nin yüreğini burktu. *Çoğunlukla gerçek bu*, diye düşündü. *Ama bu konuda bu kadar kötü olmak zorunda değildim*. Utanç içinde ayaklarına baktı ve söyleyecek doğru şeyi aradı.

"Artık size yardım etmeyeceğim Bayan Euphemia," dedi Lord Blackthorn yumuşak bir sesle. "Daha doğrusu... Artık size yardım *edemeyeceğimi* görüyorum.

sana yardım edeceğim. Haklısınız." Zoraki bir gülümseme takındı ama bu ifade ona birden rahatsız edici göründü. "Kesinlikle bir masa olmak istemiyorum."

Bu masum gözlem Effie'ye özellikle korkunç bir güçle çarptı. Daha önceki gün ona söylediği sözleri hatırladı: *Ben hava, duvar ya da mobilya gibiyim.* Lord Blackthorn'un başına felaket getirdiği elbette doğrudu. Ancak hayatındaki diğer tüm önemli kişilerin aksine, ona bir kez bile mobilya gibi davranmamıştı. Onun insan olmadığını nasıl ima edebilirdi ki? Ya da daha doğrusu - açıkça insan değildi, ama kesinlikle bir *insandı*.

Effie boğazındaki yumruya rağmen yutkundu. "Yapmalıyım Bunu söylememeliydiniz, Bay Jubilee," dedi. "Lütfen, söylediklerimi unut-"

Ama bir kez daha başını kaldırdığında, adamın çoktan gitmiş olduğunu gördü.



EFFIE hizmetçilerin geçitlerinden çıkarken Lydia'ya rastladı. Diğer hizmetçi, Effie'nin omzundaki çantayı fark edince ona tuhaf bir bakış attı.

"Neler oluyor?" Lydia sordu. "Lord Blackthorn'la elbiseler hakkında konuştun mu?"

Effie derin bir nefes aldı. "Yaptım," dedi Lydia'ya. "Ve onları geri getiremez. Her halükârda ben kovuldum. Eğer onun standartlarına uygun bir elbise bulamazsam, Leydi Culver George'u da kovabilir. Bu arada, ben

Bayan Buckley'nin malikanesini nerede bulabileceğimi söyleyebilir misiniz?"

Lydia'nın ağzı açık kaldı. "*Ama* kovuldun, Effie?" diye sordu. "Nasıl? Neden?"

Lydia bir kez daha tekrarlarken Effie bu kelimenin kendisinde yarattığı duyguyu görmezden gelmeye çalıştı. "Esas olarak," dedi, "Lord Culver'ın egosu için. Ama bunu daha sonra düşüneceğim, Lydia. Bayan Buckley'nin malikânesine giden yolu biliyor musun, bilmiyor musun?"

Lydia, Bayan Buckley'nin malikânesine giden yolu biliyordu ama Effie'den tüm hikâyeyi dinleyene kadar oraya nasıl söylemeyi reddetti. Effie olayları anlatmayı bitirdiğinde, Lydia Effie'nin olduğundan daha da öfkeliydi.

"Bu çok saçma, hepsi bu!" Lydia öfkeleni. "Zamanını Bayan Buckley ile harcama, Effie! Bütün bunlar sona ermeli, anlamıyor musun?"

Effie ellerini havaya kaldırdı. "Bu konuda ne yapacağımı bilemiyorum!" dedi. "Ne yani, şimdi de Lord Culver'a mı bağıracaksın Lydia? O da seni kovar!"

"Belki de beni kovması umurumda değil," diye karşılık verdi Lydia. "Lord Blackthorn'la çok meşgul olduğumu biliyorum Effie, ama *ben* de etrafta alışveriş yapıyordum. Bay Jesson'la konuştum, biliyorsun, hizmetçi olduğumu öğrendikten sonra. En azından bir kahya ve hizmetçi arıyormuş, çünkü Orange End'de yeterli personel yokmuş. Tanıdığım biri olup olmadığını sordu, ben de ona işi kendim istediğimi söyledim, sen evlenir evlenmez."

Effie gözlerini kırptırdı. "Hiçbir fikrim yoktu!" dedi. "Tanrıya şükür Lydia. En azından daha iyi bir yerde *olduğunu* bilmek beni rahatlatacak."

Lydia gözlerini kısıtı. "Herkesi öylece bırakıp gitmiyorum," dedi. "Belki bununla savaşmak istemiyorsun Effie, ama bu evi *düşünebiliyor* musun, şimdi sen gidiyorsun, ben gidiyorum ve Bayan Sedgewick çalışamayacak kadar depresyonda-"

"O ne?" Effie kafası karışmış bir halde araya girdi. "Bayan Sedgewick'in hasta olduğunu sanıyordum?"

Lydia'nın yüzü karardı. "Onu kontrol etmeye gittim, Effie. Hasta değil, sadece yataktan kalkacak gücü kendinde bulamıyor. Sözünü bile edince ağlamaya başladı. Leydi Culver'la tekrar yüzleşmektense ölmeyi tercih edeceğini söyledi." Diğer hizmetçi bunun üzerine kara kara düşündü. "Ne düşünüyorum biliyor musun, Effie? Belki bundan hoşlanmayacaksın, bilmiyorum. Ama bence Bayan Sedgewick'i ayakta tutan tek şey senin öfken. Şimdi o da gittiğine göre, elinde başka bir şey kaldı mı bilmiyorum."

Effie bunu rahatsızlıkla karşıladı. Bu olasılık hiç aklına gelmemiştir. Bayan Sedgewick her zaman Bayan Sedgewick olmuştu -sağlam, güvenilir ve biraz da çekilmez. Hizmetçilerinin her an pes etmeye hazır olduğu fikri korkunç bir ifşaydı.

Effie derin bir nefes aldı. "Boş ver bütün bunları," dedi. "Bana biraz zaman ver. Düşünmem gerek."

Başı duygularla çarpıyordu. Göğsü öfkeyle sıkıştı. Düşünmek o kadar zordu ki, tüm o öfke-

"Oh," diye mırıldandı Effie . . "Aptal ben. Benim daha daha var.

yeterince öfkem , değil mi?"

Effie mendilini çıkardı; beyaz yapraklarla süslediği beyaz muslin bir kare .

Sonra çantasını omuzlarından indirdi ve bir iğne ve iplikle birlikte dilek makaralarından birini aradı. Sonra da hizmetkârların geçidinin tam ortasına oturup kumaşa minik bir devedikenini işlemeye başladı.

Her Gey düğünoldüğünde berbat bir iğti, kesinlikle kullandığı ipliğe değmezdi. Ama Effie hayatında hiç olmadığı kadar öfkeliydi ve Lord Blackthorn'un ceketiyile bir şahesere başladığını bildiği gibi, bunun da bir şaheser olacağını *biliyordu*. Bütün öfkesini o küçük devedikeninin içine *akıttı*; kendisinin bir mobilya parçası olmadığına ve hiç kimseye mobilya muamelesi yapılmaması gerektiğine inancını. Dahası, kimsenin ona bu şekilde davranmaya cesaret edemeyeceği bir dünya hayal etti. Lord ve Leydi Culver'ın kibirli, kendini beğenmiş güçlerinden sıyrıldıklarını, diğer insanların da en az kendileri kadar önemli ve var olduklarını kabul etmek zorunda kaldıklarını hayal etti. Ve dikiş dikerken, Effie *bunun* kalbindeki en derin, en umutsuz dilek olduğunu fark etti.

İşini bitirdiğinde tekrar ayağa kalktı ve mendili Lydia'ya uzattı. "Bunu Bayan Sedgewick'e ver," dedi. "Ne yaptığımı pek bilmiyorum Lydia, ama belki faydası olur."

Effie'den mendili alırken Lydia'nın gözlerinde tuhaf bir ifade belirdi. "Sanırım bunun yardımı *dokunacak*," dedi. "Oh, Effie. Tırnaklarımı tükürecekmişim gibi hissediyorum! Gerçekten her zaman böyle sinirli miydin?" Bu soru endişeden çok şaşkınlık yaratmıştı.

"Acaba öyle miydin?" dedi Effie. "O kadar çok dikiş diktim ki Lydia. Sürekli vermek zorunda kaldığıma göre çok fazla öfke olmalıyım." Elini salladı.

Başını. "Buralarda daha fazla kalmaya cesaret edemem. Şansım yaver giderse Leydi Culver'ın elbisesiyle dönebilirim ama kendim olarak dönmeyeceğim, anlarsınız ya."

Lydia yavaşça başını salladı. "Eğer gerçekten en iyisinin bu olduğunu düşünüyorsan," dedi. "George'un durumunun düzeldiğinden emin olana kadar buradan ayrılmayacağım, Effie. Eğer mecbur kalırsam, onu yanımda Bay Jesson'a götüreceğim. İyi bir adamdır, biraz da paspas gibidir. Bahse girerim şikayet etmez."

Effie Lydia'ya sıkıca sarıldı. "Sanırım eninde sonunda Blackthorn'a gitmek zorunda kalacağım," dedi. "Bir işim, evim ya da arabam olmadan Bay Benedict'le evlenme fırsatını nasıl bulacağımı hayal bile edemiyorum. Her ihtimale karşı, sana veda etmem gerektiğini, teşekkür etmem gerektiğini ve her zaman ne kadar harika bir arkadaş olduğunu söylemem gerektiğini düşündüm."

Lydia zayıfça gülümsedi. "Belki peri olmak o kadar da kötü değildir," dedi. "İş on kat daha zor olsa bile Leydi Culver yerine Lord Blackthorn için çalışmayı tercih edeceğimi birçok kez düşünmüşümdür. Ve bence senden çok hoşlanıyor, Effie."

Effie içini çekti. "Ondan özür dilemem gerekecek," dedi. "Ve gerçekten özür dilemek istiyorum. Ama her şey çözülene kadar onu tekrar aramaya cesaret edemiyorum, yoksa işleri *düzeltmeye* çalışabilir."

Lydia Effie'yi sıkıca kavradı. "Gidip George'u görmelisin," dedi. "Tekrar kaybolduğunda ne düşünecek?"

Effie başını salladı. "George zaten yeterince hasta," dedi. "Şu anda onu bu konuda endişelendirmeyeceğim. İşinin güvende olduğundan emin olduktan sonra vedalaşmaya gideceğim, gerekirse bir hanımefendi olarak. Eğer o zamandan önce bir şekilde kaçırılırsam

Sadece başka bir yerde kazançlı bir işim olduğuna dair onu temin etmem gerekiyor."

Effie diğer hizmetçiyi bıraktı ve çantasını omzuna aldı. Lydia isteksizce ona Bayan Buckley'nin malikânesinin yolunu tarif etti.

Ve sonra - yıllarca süren sefil hizmetten sonra - Effie sonunda Hartfield'dan ayrıldı.

BÖLÜM 14



B soğuk, yağmurlu ve çamurluydu. Buckley's Emlak. Teknik olarak, . Tabii ki, o *Bayan Buckley'nin* mülkü değildi; arazi ve üzerindeki malikâne Bayan Buckley'nin ağabeyi Lord Wilford'a aitti. Effie'nin, Lord Wilford'un malikânesinin adı olan Holly House'a doğru yürümesi günün büyük bir kısmını aldı. Oraya vardığında güneş çoktan batmıştı ve giysilerinin her santimi feci şekilde ıslanmıştı.

Holly House'u karanlıkta seçmek zordu ama Effie'nin gözlerini kısarak baktığında bazı ayrıntıları fark edebilmesine yetecek kadar alacakaranlık vardı. Özellikle bir ayrıntı onu önemli ölçüde duraksattı.

Bütün malikâne çalılarla kaplanmıştı. "Kahretsin," dedi Effie.

Yağmurdan sıırılsıklam olmuş çantasını karıştırdı, alacakaranlıkta içindekileri görmekte zorlanıyordu. Sonunda Lord Blackthorn'un ona verdiği sarı gülü çıkardı ve boynuna doladı.

Effie malikânenin kapısına doğru ; kapı dikenler ve beyaz güllerle iyice dolanmıştı. Kadın

Derin bir iç çekti ve Lord Blackthorn'un krallığının merkezindeki sandalyeye hitap ettiği gibi dikenlere hitap etti.

"Sadece yardım etmeye çalıştığınızı biliyorum," dedi Effie. "Ve bunu takdir *ediyorum*. Ama içeri girmeliyim, amacım bu, yani söylemek istediğim bu. Ve bu hedefimden çok eminim, çünkü burası korkunç derecede soğuk ve ben ıslak ve perişan haldeyim. Lütfen beni içeri alır mısınız?"

Effie bunun işe yarayacağından pek emin değildi.

-Ama şaşkınlıkla kapının üzerindeki dikenlerin yavaşça ayrıldığını ve sahanlığın iki yanında yeniden düzenlendiğini gördü. Gözlerini kırptırdı ve öne doğru adım attı.

"Teşekkür ederim," dedi çalılara. "Çok nazıksınız."

Belki de sadece hayal gücüydü, ama Effie güllerin bundan memnun olmuş gibi biraz daha açtığını düşündü.

Parmak eklemlerini sıkıca kapıya vurdu. İçeride bir yerde küçük bir köpek yüksek sesle havlamaya başladı.

Biri yaklaşırken ayak sesleri duyuldu. "Kim o?" diye seslendi yaşlı bir adamın sesi kapının arkasından. "Doktor mu? Ön kapıdan geçemezsiniz, dikenlerle kapatılmış; korkarım hizmetkârların girişinden dolanmanız gerekecek!"

Effie titredi ve kollarını ovuşturdu. "Kapıdaki çalılar gitmiş!" dedi. "Ama ne kadar süreceğini bilmiyorum! Lütfen içeri girebilir miyim?"

Kapı aniden açıldı. Yaşlı bir uşak kapının pervazında durmuş, mum ışığında Effie'ye göz kırptıyordu. Kıpırdanıp sabırsızca mızızızlanan küçük bir pug cinsi köpeği kucağına almıştı.

yan tarafına doğru. "Vay canına!" dedi. "Bir hanımefendi mi? Gecenin bu saatinde mi? Ama içeri girmemelisiniz hanımefendi, bu ev lanetli ve bunun size de bulaşıp bulaşmayacağı belli değil!"

Effie kaşlarını çatı. "Böğürtlenlerle aramızda bir anlaşma olduğundan şüpheleniyorum," diye onu bilgilendirdi. "Aslında buraya laneti bu evden *kaldırmaya* çalışmak için geldim. Bayan Buckley'nin derin bir uykuya daldığı izlenimine kapılmıştım ama gerisini duymamıştım! Başka neler oluyor efendim?"

Uşak şaşkınlıkla Effie'ye baktı... ama yavaşça kenara çekilip onun geçmesine izin verdi. "Sadece Bayan Buckley değil," dedi. "Ailesinin tamamı da uyuyor, ancak geri kalanlarımızdan hiçbiri etkilenmiş görünmüyor. Aileyi uyandırmaya çalıştık ama hiçbir şey işe yaramadı!"

Effie dudağını ısırđı. Lord Blackthorn, Leydi Culver'a verdiği cezayı katlayarak artırmıştı, bu yüzden belki de olayların bu şekilde gelişmesi onu şaşırtmamalıydı. "Bu evde Bayan Buckley'nin ailesinden *üç* kişi olduğunu sanmıyorum, değil mi?" diye tahmin yürüttü.

"Evet, doğru," dedi uşak ona. Kapıyı arkasından kapattı ve pug'ı tekrar yere bıraktı - ama ağlamaklı sızlanmaları azalmadan devam etti. "O halde Lord Wilford'u tanıyor musunuz?"

Effie girişte durakladı, yarım botlarını çıkarırken hâlâ titriyordu. "Hiç de değil," diye cevap verdi. "Bir fincan sıcak çay ve kuru bir şeyler giymenizi rica edebilir miyim, Bay...?"

"Bay Fudge," dedi uşak hızla.

Effie başıyla onayladı. Kaba olmak istemediği için, "Adım Euphemia Reeves," diye ekledi.

Bay Fudge başıyla onayladı. "Size bu iki şeyi de bulabilirim, Bayan Reeves," dedi. "Lütfen salona gelin. Ve lütfen Caesar'a aldırmayın." Hâlâ hafifçe mızızlanan pug'a doğru eliyle işaret etti. "Eninde sonunda sakinleşecektir, eminim."

Effie salonda yanan bir ateş olduğunu görünce *çok* rahatladı. Ellerini birbirine sürterek hemen yanındaki bir sandalyeye yerleşti. Sonunda Bay Fudge elinde ağır bir battaniye ve bir demlik papatya çayı ile döndü. Effie, uzuvları tekrar hareket edebilecek kadar çözülmeden önce üç fincan dolusu çay içti. Yine de, ayağa kalkıp Bay Fudge'a hitap ederken battaniyeyi inatla omuzlarında tuttu.

"Bayan Buckley'i nerede bulabilirim?" diye sordu.

Bay Fudge Effie'yi üst kata çıkardı ve ona bir yatak odası gösterdi. Gördüğü çoğu aile yatak odasından daha küçük bir yatak odasıydı ama yine de Lydia'yla birlikte uyudukları bodrum katındaki yatak odasından çok daha büyüktü. Burada da yatak odasının duvarları boyunca, aralarına büyük beyaz güller serpiştirilmiş çalılar uzanıyordu. Böğürtlenler özellikle Bayan Buckley'nin yattığı odadaki tek kişilik yatağın etrafında sıklaşmıştı. Effie yaklaştıkça, Bayan Buckley'nin Effie'nin eski elbisesini giydiğini ve kahvaltıda yaptığı gibi saçlarını hâlâ güllerle süslediğini gördü. Böğürtlenler bu kesme çiçeklerden büyüyerek evi sarmış gibiydi.

Bay Fudge kapıyı arkalarından kapatırken Effie'ye, "Bayan Buckley çay odalarından birinde uyuyakalmış," dedi. "Biz

Ama sonra çiçekler büyümeye başladı ve Ailenin *geri* kalanı da uykuya daldı. Onu nasıl düzeltebileceğinize dair bir fikriniz var mı Bayan Reeves?"

Kapının dışında yüksek sesli bir vınlama duyuldu, ardından ısrarlı bir tırmalama sesi . Effie kaşlarını çatı. "Belki de köpeği içeri almalısınız?" diye sordu Bay Fudge'a. "Çok sıkıntılı görünüyor."

Bay Fudge içini çekti. "Bütün bu olaylar başladığından beri Caesar'ın keyfi yerinde değil," dedi. "Dikenlere takılıp kendini incitmesin diye onu Bayan Buckley'nin odasından uzak tutmak zorunda kaldık."

Effie başını salladı, neredeyse bu ifadeyi tamamen reddediyordu... ama sonra durakladı. "Caesar Bayan Buckley'nin köpeği olabilir mi?" diye sordu.

Bay Fudge alaycı bir şekilde gülümsedi. "O teknik olarak Lord Wilford'un köpeği," dedi. "Ama o köpek Bayan Buckley'e onu ilk kucağına aldığı andan beri aşık."

Effie gözlerini Bayan Buckley'e dikti. *Herhalde bu kadar basit olamaz,* diye düşündü.

Ama yine teoriyi test etmenin pek bir zararı yoktu; Effie kapıya geri döndü ve kapıyı açtı. Caesar bacaklarının arasından hızla geçip gitti ama Effie onu geçerken kucağına aldı ve Bayan Buckley'nin yattığı yatağa doğru kaldırdı.

Bay Fudge, Effie'nin köpeği Bayan Buckley'nin güzel, uyuyan yüzünün hemen yanına dikkatle yerleştirmesini kaşlarını çatarak izledi. Caesar bir kez daha mızızlandı ve sonra dilini çıkarıp Bayan Buckley'nin yüzünü uzun, kederli bir şekilde yaladı.

Bayan Buckley uykusunda kıpırdandı.

"Bu ne?" Bay Fudge haykırdı.

Effie ona, "Bir peri bana gerçek aşkın öpücüğünün Bayan Buckley'i uyandırabileceğini söyledi," dedi. "Bir köpeğinkinden daha gerçek ya da daha koşulsuz bir sevgi düşünemiyorum."

Bayan Buckley uykusunda bir şeyler mırıldandı. Caesar'ın sızlanmaları yerini meraka bıraktı ve kırıışmış burnuyla yanağını dürttü. Onu tekrar yaladı ve bu sefer Bayan Buckley esnedi ve yatağında doğrulup oturdu.

" canına!" Bayan Buckley içini çekti. "Ne kadar geç uyudum?" Caesar havladı ve onun kolunun altında mutlu bir şekilde kıvrıldı. Bayan Buckley dalgınca onun kulaklarını kaşıdı. Odadaki diğer sakinlere göz kırptı. "Ah canım! Misafirim olduğunu fark etmemiştim!"

Bay Fudge yüksek sesle rahat bir nefes aldı. "Tanrı'ya şükür!" dedi. "Bir günden fazladır uyuyordunuz, bayan!"

Bayan Buckley gözlerini kırpıştırarak, şimdi bile asık suratla uzaklaşmaya başlayan ve kim bilir nereye doğru kaybolan kalın gül salkımlarına baktı. "Hâlâ rüya görüyor olmalıyım," dedi. "Bu son derece tuhaf."

Effie, Bay Fudge'a doğru baktı. "Bizi biraz bırakabilir misiniz?" diye sordu.

Uşak isteksizce başını salladı. Kapıdan geri çekildi ve ikisini sessizlik içinde bıraktı.

"Rüya görmüyorsunuz Bayan Buckley," dedi Effie yorgun bir ifadeyle. "Peri lanetine uğradınız. Köpeğiniz sizi öperek uyandırdı ve laneti bozdu. *Umarım* bu, ailenizin geri kalanı üzerindeki laneti de bozmaya yeter - Caesar'ın geri kalanlardan herhangi birini uyandıracak kadar sevip sevmediğini bilmiyorum."

Bayan Buckley gözlerini büyüttü. "Peri lanetli mi?" sordu. "Gerçekten mi? İnsanların lanetlendiğini daha önce de duymuştum elbette ama bunu kendi gözlerimle hiç görmemiştim! Bir periyi üzecek ne yapmış olabilirim ki?" Effie'yi tanıyınca kaşlarını çattı. "Ama siz kahvaltıdaydın, değil mi? Bay Benedict'le konuşurken gördüğüm kadın sizdiniz."

Effie gözlerini kaçırdı. "Öyleydim," dedi. "Ve sizden pek hoşlandığımı söyleyemem, Bayan Buckley, bu sizin hatanız olsun ya da olmasın. Ama ben peri *değilim* ve yüz yıllık bir uyku bana çok saçma bir ceza gibi geliyor." Derin bir nefes aldı. "Leydi Culver'dan aldığın cüppe çalıntıydı ve sonuçta bu yüzden lanetlendin. Eğer elbiseyi şimdi bana verirsen, ona geri vereceğim ve inanıyorum ki artık hiçbir peri tarafından rahatsız edilmeyeceksin."

Bunun üzerine Bayan Buckley'nin yüzünde beklenmedik bir keder belirdi ve köpeğini göğsüne daha sıkı sarıldı. "Bunun elbiseyle ilgili olduğunu anlamalıydım," dedi. "Bay Benedict'in bana ilgi göstermesinin tek nedeni bu, değil mi?" Effie'nin gözleriyle buluşmadan yere baktı. "Benimle evlenmezse ne yapacağımı bilmiyorum. Çok az beklentim var hanımefendi. Bu elbise hangi periden çalındıysa... sizce onu bir süre daha saklamama izin verecek kadar merhametli olabilirler mi?"

Effie ona baktı. "Bay Benedict sizinle evlenene kadar elbiseyi saklamak mı istiyorsunuz?" diye yavaşça sordu. "Önce sana gerçekten değer verip vermediğini öğrenmek istemiyor musun?"

"Ama belli ki beni umursamıyor," dedi Bayan Buckley. "Bununla yaşayabilirim - Tanrı biliyor ya, muhtemelen

Venedik'te hiç umurunda olmayan kadınlarla geçirdiği zamanın hakkını fazlasıyla verdi. En azından ona iyi bir eş olacağım. Tek dileğim, kardeşimin çaresizlikten seçtiği yaşlı bir yaratıkla evlenmemek!"

Effie dudaklarını birbirine bastırdı. "Tanrıya şükür köpeğiniz sizi çok seviyor, Bayan Buckley," dedi. "Çünkü bu duyduğum en iğrenç şey ve böyle bir duyguyu ifade edebilecek bir kadını seven *başka* birini hayal edemiyorum. Benim de büyülü bir elbisem vardı, biliyorsunuz ama onunla bir evlilik teklifini asla kabul etmezdim!" Başını iki yana salladı. "Büyülü bir elbiseyle bir erkeği büyüleyip evlenmek zorunda değilsin, yaşlı bir yaratıkla da evlenmek zorunda değilsin. Önünde daha *pek çok* seçenek var ama sen bunları görmeyi reddediyorsun. Rahat hayatından kaçıp bir mürebbiye, hatta çok düzgün bir leydi hizmetçisi olabilirsin."

Bayan Buckley bunun üzerine irkildi. "Bir *hizmetçi mi*?" diye kuşkuyla tekrarladı.

"Evet," dedi Effie. "Bir hizmetçi. Bu çok mu korkunç, Bayan Buckley? Evinizde hizmetçilere pek *iyi* davranılmıyor olabilir mi? Aslında onlara o kadar kötü mü davranılıyor ki, hizmetçi olmaktansa dişsiz ihtiyarla evlenmeyi tercih ediyorsunuz?"

Bayan Buckley sessizliğe gömüldü. Effie, sözlerinin gerçekten nüfuz ettiğini düşünmüyordu; daha ziyade, Bayan Buckley'nin Effie'nin *kendisinin de* bir peri olduğundan ve daha fazla tartışmanın bir kez daha lanetlenmesine yol açabileceğinden endişelendiğini düşündü.

Effie sert bir tavırla, "Elbiseyi bana ver," dedi. "Daha fazla kalırsam sana karşı sabrımı tamamen yitireceğim." Durakladı.

"Ve o köpeğe çok iyi bakın Bayan Buckley. O sizden çok daha nazik bir yaratık."

Bayan Buckley elbisesini değiştirirken Effie salonda bekledi. Bunu yaparken, ailenin geri etrafta dolanıp hizmetçilerden ani ve yüksek sesli taleplerde bulunduklarını duydu. Sonunda Bay Fudge elbiseyle birlikte aşağı indi. Effie'ye verdiği ifade korku ile minnettarlık arasında bir şeydi ve Bayan Buckley'nin *geri kalan* herkesi de Effie'nin bir peri olduğuna ikna ettiğinden şüpheleniyordu.

Ben bir peri değilim, diye düşündü Effie. *Ama görünüşe göre bir büyücüyüm, sanırım bu da fark yaratmayacak kadar yakın.*

Effie elbiseyi ondan aldı ve asık suratla baktı. Elbise Onu Leydi Culver'a geri verme fikri midesini bulandırıyor ama George'un işine Effie'nin elbiseye olduğundan çok daha fazla ihtiyacı vardı.

Yine de yaprakların ve çiçeklerin dikişlerinden özlem dolu umutlar fısıldıyordu ona... ve Effie inatla çenesini dikleştirdi. *En azından*, diye düşündü, *hayallerimi Leydi Culver'a bırakmayacağım.*

"Nakış makası ödünç alabilir miyim, Bay Fudge?" Effie kahyaya sordu.

Bay Fudge Effie'nin isteğini yerine getirmekte çok hızlı davrandı. Kısa süre sonra makasla döndü, sonra dikkatle duvara yaslandı ve Effie'nin elbisenin üzerindeki işlemleri kesip biçmesini izlemiyormuş gibi yaptı.

Effie'ye göre özel bir anlam taşıyan sadece birkaç dikiş vardı. Artık neye bakacağını bildiğine göre, o o kısa anları hissedebiliyordu.

Parmakları kumaşın üzerinde gezinirken hüznüydü. Effie bu dikişleri teker teker kesip attı; ta ki geriye çok normal nakışlarla özenle işlenmiş, yıpranmış bir elbise kalana kadar.

"Lütfen, Bayan Reeves," dedi Bay Fudge, yaptığı işi incelerken. "Size başka bir şey önerebilir miyiz, herhangi bir şey? Misafirperverliğimizi eksik bulmanızı istemeyiz."

Effie iç çekti. Kucağındaki normal, sıkıcı elbiseye daha fazla bakmaya dayanamadı. "Hartfield'a dönmek için bir araba kullanabilirim, Bay Fudge," dedi ona. "Yağmurda onca yolu yürümek istemiyorum."

"Elbette," diye kekeledi uşak. "Evet, size hemen bir araba getireceğiz. Çamurda zor olacak elbette ama umarım bizi affedersiniz."

"Sizi lanetlemeyeceğim, Bay Fudge," dedi Effie soğukkanlılıkla uşağa. "Bu evde çalışmanın yeterince lanet olduğunu sanıyorum. Ama yine de arabanız için minnettar olurum, çünkü uzun bir gün oldu ve hâlâ yapacak çok işim var."

Karanlık ve yağmurlu bir gecede bile Effie'ye bir araba getirmeleri ev halkının duyduğu saygının bir göstergesiydi. Gerçekten bir hanımefendi olsaydı, arabacıya zahmetleri için oldukça yüklü bir bahşış verirdi ama o sadece bir hanımefendi gibi görünüyordu. İçinde gerçeklik, o oldu a ortak hizmetçi olmadan Bir evi ya da referansı yoktu ve tek kuruşu bile yoktu. O teşekkür etti ve Arabacı bolca onun yerine, olarak onu Hartfield'ın önünde bıraktı. Effie çamurda tepinerek ön kapıya kadar gitti ve çaldı.

BÖLÜM 15



Effie kapıyı birkaç kez daha çalmak zorunda kaldı; uygun bir ziyaretçinin olması gereken saati çoktan geçmişti.

bekleniyordu. Ama sonunda Bay Allen kapıyı açtı.

"Hanımefendi," dedi, biraz da huysuzlanarak. "Geç oldu. Gün batımında. Bu kadar önemli olan şeyin ne olduğunu sorabilir miyim?"

Effie gözlerini kırptırdı; kahya tarafından kendisine bu kadar sert bir şekilde hitap edilmesine alışık değildi. Şaşkınlıkla öksürdü. "Ben... ben çok üzgünüm," dedi. "Leydi Culver'ın yaşadığı zorlukları duydum. Kullanabileceği yedek bir elbiseyle geldim."

Kâhyanın yüzünde unutulmaz bir rahatlama ifadesi belirdi. "Gerçekten mi?" dedi. "Lütfen içeri gelin hanımefendi, dışarısı korkunç. Ben hediyenizi Leydi Culver'a götürürken sizi sıcak ve kuru bir yere yerleştirelim. Kartvizitiniz var mı?"

Effie zorla gülümsedi. "Korkarım bir tane yok," dedi. "Bugün ziyaret etmeyi beklemiyordum."

Bay Allen onu içeri aldı ve kapıyı arkasından kapattı. "O zaman hanımefendiye gelişinizi haber vereyim," dedi. "Ziyaretiniz çok sıra dışı ama zaten bunlar da çok sıra dışı koşullar. Eminim ki hanımefendi

İlginiz için şahsen teşekkür ederim." Durakladı. "İsminizi öğrenebilir bayan?"

Effie bunun üzerine tereddüt etti. Kâhyaya adını vermekten kaçınmanın hiçbir mantıklı yolu yoktu. Ama *onu* tanımasa bile bu ismi tanıyacağı kesindi.

Sessizlik aralarında uzanıyordu. Tam gibi başladı. rahatsız olmaya başlayınca Effie içini çekti. "Benim adım Euphemia Reeves," dedi. "Öncelikle Bay Benedict ile tanışıyorum."

Bay Allen bunun üzerine kaşlarını çattı. "Euphemia Reeves mi?" diye yavaşça tekrarladı, sanki Effie'yi doğru duyduğundan emin değilmiş gibi.

Effie sakın görünmek için elinden geleni yaptı. "Evet," dedi. "Benim adım bu."

Bay Allen ona çok yakından baktı. *Lütfen sorun* çıkarmasına *izin vermeyin*, diye düşündü Effie boğazındaki güle bakarak. Çiçek, kâhyanın bakışları altında gergin bir şekilde titredi.

"Merak uyandırıcı," dedi Bay Allen sonunda. "Burada bu isimde bir hizmetçimiz var. Ne dersiniz, olasılıklar nedir?" Ama gözleri odaklanmamıştı ve konuyu görmezden geliyor gibiydi.

Effie'nin boğazındaki gül tekrar gevşedi ve omuzlarındaki gerginlik biraz azaldı.

Bay Allen Effie'yi Mavi Oda'ya götürdü ve elbiseyi Leydi Culver'a götürebilmek için ondan aldı; kısa bir süre sonra Lydia bir demlik çay daha getirmişti ve Effie kendini gerçekten de çok tuhaf bir durumda buldu. Diğer hizmetçi Effie'yi hiç tanımıyor gibiydi, oysa Effie'nin dönüşünü kesinlikle bekliyordu. Aslında Lydia, Effie'yi tanımıyormuş gibi davranmak için elinden geleni yaptı.

Masayı önüne kurarken Effie'yi göremiyordu.

"Lydia?" Effie fısıldadı.

Lydia sıçradı. Gözlerini kocaman açarak Effie'ye baktı. Effie'nin o güne kadar duyduğu en kötü Fransız aksanıyla, "Ben... Eengleesh dilini bilmiyorum," demeye çalıştı.

Effie kıkırdamasını güçlkle bastırdı. "Ben Effie, Lydia," dedi. "Ben cazibemi takıyorum. Ama... oh! Sen kendininkini takmamışsın. Sorun bu olmalı." Boğazındaki gül yeniden dalgalanmaya başladı ama Effie parmaklarıyla onu sakinleştirmek için uzandı. "Şu anda sana nasıl görünüyorum?"

Effie konuşurken Lydia kaşlarını çattı. Gözlerini kıstı ve daha dikkatli odaklanmaya çalıştı. "Sen... bir benziyorsun," dedi kuşkuyla. "Ama bu hiç mantıklı değil. Güzel bir elbise bile giymiyorsun. Bir şekilde bir hanımefendi olmanız gerektiğini hissediyorum."

Effie başını salladı. "Sanırım bu *görünüşümü* pek değiştirmiyor," diye mırıldandı. Titredi ve bir öksürük daha çıkardı. "Sanırım o çaya ihtiyacım olacak. Bu gece zaten bir demliğin çoğunu içtim ama o yürüyüş *berbattı*."

Lydia Effie için bir fincan doldurdu ve Effie minnetle yudumlayarak sıcaklığın boğazını rahatlatmasına izin verdi.

"Bayan Sedgewick'e mendili verdim," dedi Lydia ona. "Henüz işe yarayıp yaramadığını söyleyemem ama gerçekten yarayacağını düşünüyorum. Gitmeden önce George'u kontrol eder misin?"

"Yapacağım," dedi Effie. "Kimsenin beni durdurabileceğinden şüpheliyim."

O sırada Mavi Oda'nın kapısı açıldı ve Lydia bir kez daha görünmezmiş gibi davranarak arkasını döndü. Benedict içeri girdi, Lydia'dan biraz daha hızlı yürüyordu.

Normaldi; ne baloda ne de kahvaltıda olduğundan daha rahat giyinmişti, boyunluğu gevşemiş ve yeleğinin en üst düğmesi açılmıştı. Sıcak kahverengi gözleri Effie'ye takıldı ve ani bir endişeyle kaşlarını çatı.

"Bayan Reeves," dedi. "Tanrım, korkunç görünüyorsunuz! Lütfen bana buraya Leydi Culver'ı talihsizliğinden kurtarmak için *gelmediğinizi* söyleyin?"

Effie bu gözlem karşısında renk değiştirdi ama Benedict'in ses tonunda onaylamama değil, sadece şaşkınlık ve endişe vardı. "Korkarım daha önce Bayan Buckley'nin evine yürüdüm," dedi. "En akıllıca anım değildi. Ama Lord Wilford beni arabasıyla buraya gönderecek kadar nazikti."

"Ama Lord Blackthorn'un bir arabası var!" dedi Benedict. "Seni neden yağmurda dışarı göndersin ki? Ve-oh. Şaperonunuz yok mu?" Şu anda içinde bulundukları durumun ne kadar uygunsuz olduğunu fark ettiği için sesi mahcup çıkıyordu.

Effie yere baktı. "Lord Blackthorn'la bir anlaşmazlık yaşadım," dedi. "Bunun geçici olduğuna eminim. Ama bu yüzden arabasını ödünç almam mümkün olmadı. Refakatçim başka bir işle meşgul olduğü için bugün dışarıya refakatsiz çıkmak zorunda kaldım."

Bunu söylerken Lydia'ya bakmamak için kendini zor tuttu, içinde bulundukları durumun ağır ironisinin farkındaydı.

"Bu korkunç bir şey," diye açıkladı Benedict. "Bir vasiinin bu kadar uygunsuz bir şekilde davrandığını hiç duymamıştım. Onu dışarı çağırarak istiyorum, Bayan Reeves!"

Effie çayının üzerine öksürdü. Tekrar konuşabilmek için birkaç kez art arda boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Ben

Bunu yapmak istediğinizi sanmıyorum, Bay Benedict," dedi. "Gerçekten, denememeniz için yalvarıyorum. Lord Blackthorn çoğunlukla çok naziktir, ama buradaki herhangi birinin onunla bir düellodan daha iyi çıkacağından şüpheliyim."

Koridorun hemen aşağısından adım sesleri geliyordu ve Benedict buna doğru dürüst cevap veremedi. Leydi Culver odaya daldı. Üzerinde Effie'nin eski elbisesi vardı; saçları alelacele toplanmıştı ve sıkıntılarının beklenmedik bir şekilde yağmurda eriyip gittiğini düşündüren bir şekilde gülümsüyordu. "Bayan Reeves!" dedi. "Ne kadar uygulandığımı anlatamam. Bu fikri Mary'yle birlikte mi uydurdunuz acaba?"

Effie cevap vermesi gerektiğini biliyordu ama Leydi Culver'ın yüzündeki ışıltılı, muhteşem gülümseme onu o kadar şaşırtmıştı ki kelimeleri bulamadı. Hayatında bir kez bile -Leydi Culver ona hiç *gülümsedi* mi?

"Leydi Culver," dedi Benedict saygıyla, ani sessizliği doldurarak. "Bayan Reeves'in bu elbiseyi Bayan Buckley'den almak için yağmurda yürüdüğü söylendi. Buraya arabayla daha yeni geldi ama gördüğünüz gibi üstü başı yırtık pırtık ve yanında kimse yok! Vasisi onu neredeyse terk etmiş!"

Leydi Culver'ın ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kaldı. "Bu vicdansızlık!" dedi ve sesinde gerçek bir öfke. "Böylesini hiç duymamıştım!" Gözlerini Effie'ye dikti. "Erkekler korkunç, değil mi?"

Benedict itiraz etmek için ağzını açtığı anda Leydi Culver ona elini salladı. "Şimdiki misafirlerimiz hariç tabii ki."

Effie bir şekilde konuşacak gücü kendinde buldu. "Evet," dedi yavaşça. "Bunların hepsi doğru. Yağmurun altında bırakıldım Leydi Culver, arabam bile yoktu. Evimden ayrılmak için sadece bir saatim olduğu söylendi. Beni gönderen kişinin bana ne olacağını hiç umursamadığından eminim.

-Aslında ölmüş olsaydım da pek umurlarında olmazdı diye düşünüyorum."

Leydi Culver inanamayarak başını salladı. "Bu korkunç bir şey," dedi. "Sizin adınıza çok öfkeliyim Bayan Reeves. Tanıdığım herkesin bunu duyacağından emin olabilirsiniz. Bir leydiye bu şekilde davranılmamalı, asla."

"Belki de," diye araya girdi Benedict, "Bayan Reeves bir süre *bizimle* kalabilir, Leydi Culver? Ne de olsa onu tekrar yağmurun altına bırakamayız. Eğer hazır başka bir oda yoksa, o zaman benimkini kullanabilir. Ben onun yerine hazırlıksız bir yatakta ."

Leydi Culver bununla alay etti. "*Tabii ki* onu tekrar yağmurun altına bırakmayacağız, Benedict," dedi. "Ama hizmetkârların yeni bir oda hazırlayabileceğine eminim-"

"-bu kesinlikle gerekli değil," diye Effie onun sözünü çabucak kesti. "Lütfen, lütfen hizmetçilerden bunu yapmalarını istemeyin. Bu çok fazla sorun yaratır." Elbette bunu gerçek anlamda söylüyordu, çünkü uzun süre kullanılmayan bir odayı yaşanabilir hale getirmenin ne kadar zahmetli bir iş olduğunu çok iyi biliyordu.

Lydia, Leydi Culver'ın yanına yaklaştı ve ona sessizce bir şeyler mırıldandı. Leydi Culver başıyla onayladı ve diğer hizmetçi Mavi Oda'da gözden kayboldu.

"Hizmetçiler çoktan bir oda hazırlamaya başladılar," dedi Leydi Culver. "Ve bu yüzden geri alınamaz. Vasinizin aklı başına gelene kadar bizimle kalacaksınız, Bayan Reeves. Ve *eminim* ki kendine gelecektir! Bunu duyan herkes tarafından kabalığı hatırlatılmadan kibar bir ortamda yüzünü gösteremeyecek."

Effie buna cevap vermedi. Nasıl cevap *verebilirdi* ki? Bir şekilde peri dünyasına girdiğini ve gerçek Leydi Culver'ın aynadaki karşılaştığını hissetmekten kendini alamadı. Tıpkı Bayan Buckley'nin söylediği gibiydi - Leydi Culver'ın anlık, içgüdüsel cömertliği görülmeye değerdi. Effie bu kadın için o kadar uzun süre çalışmamış ve ondan o kadar çok acı söz işitmemiş olsaydı, Leydi Culver'ın tavırlarından anında etkilenebilir, kusursuz erdemlere sahip, ömür boyu sürececek bir dost edindiğine ikna olabilirdi.

Başka bir öksürük Effie'nin boğazını gıdıklayarak yol aldı; bir şekilde serbest bıraktı, kafasını karıştırmak için daha fazla çay yuttu. Benedict endişeyle uzanıp onun omzuna dokundu.

"Gerçekten yatağa gitmelisiniz, Bayan Reeves," dedi. "Sağlığınız için endişelenmeye başladım. Yatağım çoktan ısıtıldı, hazır olduğunda diğer odaya geçeceğim."

Effie sessizce, "Teşekkür ederim," dedi. "Ben... bunalmış durumdayım, korkarım. Tüm bu olanlar karşısında nasıl hissettiğimi tarif edecek kelimeleri bulamıyorum."

Benedict odasındaki bazı eşyaları toplamak için üst kata çıktı. O çıkarken Leydi Culver da Effie'nin yanında durmuş, bir fincan çayı yudumluyordu. "Cesur olun Bayan Reeves," dedi cesaret verici bir şekilde. "Her şey bitmiş değil. Neredeyse sizin evinizdeydim.

Daha önce ben de bu konumdaydım. Şimdi bana bakın, mutlu bir evliliğim var ve çok saygın bir unvana sahibim."

Mutlu bir evlilik mi? Effie merak etti. Ama bu sözleri yüksek sesle söylemeye cesaret edemedi. "İtiraf etmeliyim ki, Leydi Culver," dedi. "Beni evinize nasıl bu kadar kolay kabul edebildiğinizi anlayamıyorum."

Leydi Culver iç çekti. "Bana kendimi hatırlatıyorsunuz," dedi. "Sanırım -çok küçük bir şekilde- sanki kendimin başka bir versiyonuna yardım ediyordum gibi hissediyorum."

Effie usulca başını salladı. Bu açıklama Leydi Culver'ın muhtemelen daha . *Bana sadece kendisinden biriymişim gibi davranıyor çünkü onun gibi olduğumu düşünüyor, diye* Effie. *Sanırım bütün soylular için aynı şey geçerli.*

Sonunda Benedict geri döndü ve onlara eski odasını boşaltmıştı. O ve Leydi Culver Effie'yi üst kata çıkardılar ve ucunda sıcak tuğlalar olan yumuşak, sıcak bir yatağa yatırdılar.

Leydi Culver, Benedict'in Effie'ye gülümseyip elini uzatarak saçlarını geriye doğru taramasını uygun bir mesafeden izledi. "Kapımıza kadar gelmenize çok sevindim, Bayan Reeves," dedi Effie'ye. "Size bir şey olsaydı çok üzülürdüm."

Effie kendine rağmen ona gülümsedi. "Gözünün önünden ayrıldığım anda beni unutmamış olmana şaşırdım," diye itiraf etti.

Benedict bunun üzerine kaşlarını çattı. "Sizi nasıl unutabilirim ki?" diye sordu. "Size bir şey söylemeliyim Bayan Reeves - inanılmaz gelebilir ama yine de söylemeliyim." Düşüncelerini toparlamak için durakladı. "Daha önce hiç kimsenin

beni gerçekten görmüşlerdi. Görünmez olduğumu söylemek istemiyorum elbette ama insanlar beni gördüklerinde gördükleri *ben* değilim." Effie'ye hüzünle gülümsedi. "Bir kez olsun görölmek çok güzeldi. Bu duyguya her zaman değer vereceğim."

"Benedict," dedi Leydi Culver. Sesinde sevgiyle karışık bir azarlama vardı. "Uygunsuz davranmayı bırak ve hanımefendinin dinlenmesine izin ver, lütfen."

Benedict'in gülümsemesi bunun üzerine çaresizliğe dönüştü. Başını Effie'ye doğru eğdi. "İyi geceler Bayan Reeves," dedi.

O ve Leydi Culver Effie'yi uyuması için yalnız bıraktılar. Ve Effie'nin zihni günün tüm olayları yüzünden ne kadar sarsılsa da, gerçekten de tamamen bitkin bir uykuya daldı.

BÖLÜM 16



Effie ertesi sabah erkenden ateşler içinde uyandı ve Lydia'nın onu neden hâlâ ayağa kaldırmadığını merak etti.

şömineleri idare et.

Yatağı gerekenden daha yumuşak ve sıcaktı. Oda daha büyük ve daha az klostrofobikti. Odasındaki perdelerin kenarlarından içeri sızan güçlü güneş ışığı, ona beklediğinden çok daha geç uyuduğunu haber veriyordu.

Effie içinde bulunduğu garip durumu hatırlarken, birisi yatak odasının kapısını kibarca çaldı. Gözlerini kırptırdı ve karşı taraftaki kişinin ondan yanıt beklediğini fark etti. "Ee," dedi. "İçeri girin!"

Leydi Culver ödünç aldığı ev ceketini giyerek kibarca içeri girdi. Effie'ye gülümsedi. "Umarım biraz dinlenmişsinizdir," dedi.

Effie içgüdüsel olarak yastığına gömüldü ama Leydi Culver'ın yüz hatlarında hiçbir kızgınlık belirtisi yoktu. "Sanırım öyle yapmış olmalıyım," dedi. "Çok özür dilerim."

Leydi Culver başını salladı. "Benedict haklıydı," dedi. "Pek iyi görünmüyorsunuz Bayan Reeves. Mümkün olduğunca çok dinlenmeniz en iyisi. Personelden, bizimle birlikte yemek yemeniz yerine, yakında sizin için biraz yemek getirmelerini istedim." Effie'nin yatağının kenarına oturdu ve onu merakla süzdü. "Bu sabah Mary'yi ziyarete gittim, elbiseyi geri verdiği için teşekkür etmek istedim. Birbirinizi nasıl tanıdığınızı sordum, ama o pek bir şey söylemedi; sadece tanıştığınızı ve size karşı tek kelime etmeyeceğini söyledi."

Effie öksürdü; gerginlikten mi yoksa boğazının kaşınmasından mı, bilemiyordu. "Bu... çok nazık bir davranış," dedi.

Leydi Culver başını eğdi. "Acaba senin için getirebileceğim başka bir şey var mı, canım? Yatakta kalmak zorunda kaldığımda her zaman çok sıkıldığımı biliyorum."

Effie hatırlayabildiği kadarıyla daha önce hiç yatakta kalmaya *zorlanmamıştı*. Özel olarak, istediği kadar dinlenmesinin söylenmesinden şikâyet etmeye asla cesaret edemeyeceğini düşünüyordu. "Ne isteyeceğimi bilemiyorum," diye itiraf etti Effie. "Yine de sormanız büyük cömertlik."

Effie boğazındaki acıyı dindirmek istercesine elini boğazına götürdü ama tam o sırada parmakları oradaki güle takıldı ve elini geri çekti. Kısa bir süre sonra aklına endişe verici bir düşünce geldi.

Saatlerdir bir hanımefendiyim, diye düşündü.

Kim bilir Bay Jubilee'ye kaç dikiş borcum var?

Effie aniden, "Bitirmek istediğim bir nakış projem var," dedi. "Onu yanımda getirdiğime eminim."

Leydi Culver başıyla onayladı. "Hizmetçi senin eşyalarını bir yere koymuştur," dedi. "Ondan sizin için nakışlarınızı bulmasını isteyeceğim." Durakladı. "Benedict seni görmek istiyor. Sağlığınız için onu erteliyordum ama bu konuda çok sabırsız. Dürüst olacağım Bayan Reeves, daha önce hiçbir kadına böyle bir düşkünlük gösterdiğini görmemiştim. Ama sizi temin ederim ki, eğer arzu ederseniz, herhangi bir sonuç doğurmadan onu erteleyebilirsiniz."

Bu gözlem Effie'nin içine ılık bir ürperti yaydı. Her şeye rağmen Benedict'in ilgisini çektiğini fark etti. Ama Leydi Culver'ın önerisi kaşlarını çatmasına neden oldu. "Ve... onu uzaklaştırmamı *ister* misiniz, Leydi Culver?" diye yavaşça sordu. "Bayan Buckley'i ona sevdireceğinize söz verdiğinizi biliyorum."

Leydi Culver gözlerini kırıştırdı. "Oh," dedi. "Görüyorum *ki* Mary ile konuşuyorsunuz. Şey, Bayan Reeves... işin aslı şu ki, Benedict'in her zaman uzlaşma yeteneğine olmadığını düşünmüşümdür. Ve şu ana kadar Mary'ye karşı hiçbir ilgi duymadığını açıkça ortaya koydu. Onunla mutlu olacağını hiç sanmıyorum." Bir an için düşündü. "Normalde kendi mutluluğun için seni Benedict'ten uzak durman konusunda uyarırdım. Ama senin yanında o kadar farklı bir adam ki, onun daha az disiplinli eğilimlerini kabullenip kabullenemeyeceğini merak etmeye başladım. Eğer durum böyleyse... o zaman sanırım ilgili tüm taraflar onun bu ani bağlılığından fayda sağlayabilir."

Effie bunun, Leydi Culver'ın onu onaylama şekli olduğunu fark etti. Bu fikir akıl almazdı.

Hayatımı cehenneme çeviren kadının bu olduğuna inanamıyorum, diye düşündü Effie. *Bir zamanlar onunla bir kez daha yüzleşmektense sonsuza kadar peri dünyasında saklanmayı tercih ederdim.*

Ama gerçek şu ki, Effie'nin hâlâ yerine getirmesi gereken bir bahis vardı ve Effie Hartfield'da misafir olduğu sürece Benedict'i görmek istiyorsa Leydi Culver'ın zımni onayı neredeyse kesinlikle gerekliydi.

Effie, "O halde Bay Benedict'i oyalamayı hiç istemem," diye itiraf etti. "Şikâyetiniz olmadığı sürece sorun yok. Mükemmel bir arkadaş ve onunla konuşmaktan zevk alıyorum."

Leydi Culver başıyla onayladı. "O zaman ona sizi ziyaret edebileceğini söyleyeceğim, tabii ben de orada olduğum sürece. Yine de size rahatsızlık vermeye başlarsa bana haber verin, onu hemen göndereyim."

"Teşekkür ederim, Leydi Culver," dedi Effie. "Nezaketiniz sınır tanımıyor." Bu sözleri söylerken öfkeyle yastığına bakmak zorunda kalmıştı ama istediği etkiyi yaratmışa benziyordu, çünkü Leydi Culver konuşmalarının geri kalanında, nihayet ayrıldığı ana kadar keyifle gülümsedi.

Lydia kısa bir süre sonra kahvaltı ve Lord Blackthorn'un ceketiyle çıkageldi. Diğer hizmetçi Effie'yi görünce kaşlarını çattı. "İyi görünmüyorsun," dedi. "George'la geçirdiğin zaman ve yağmur altında yaptığın yürüyüş yüzünden, sanırım onda ne varsa sana da bulaşmış olmalı."

Effie kaşlarını çatarak kucağına baktı. Vücudu sıcak ve kızarmış hissediyordu ve boğazındaki gıdıklanma hızla

daha derine, göğsüne doğru. "Bana mevcut en özenli bakım sağlanıyor," dedi. "Eğer hastaysam, daha iyi bir konaklama isteyemezdim. Ama George nasıl Lydia? Gidip onu görmek istiyorum ama beni o kadar yakından izliyorlar ki!"

Lydia hemen cevap vermedi. Effie diğer hizmetçinin yüzüne baktı ve tedirgin olduğunu gördü. "Lydia," diye tekrarladı Effie. "George nasıl?"

Lydia içini çekti. "Belli ki *iyi* değil," dedi. "Ama hepimiz onun çalışmak zorunda kalmaması için elimizden geleni yapıyoruz. Sen şimdilik kendine odaklanmalısın. Söz , sana haber ." Nakış kasnağını yatağın hemen yanındaki masanın üzerine koydu ve endişeyle ona baktı. "Hastayken bile hala bitirmeyi düşünüyor musun?"

Effie bir öksürüğü daha bastırdı. "Nakış, yatakta yapabildiğim birkaç şeyden biri," dedi Lydia'ya. "Ve gerçekten yapmalıyım. Dikiş konusunda çok gerideyim... ama daha da önemlisi, Lord Blackthorn'a uygun bir özür hazırlamadan onu geri çağırmayacağım. Ceketini tamamen bitirmeye karar verdim."

Lydia başıyla onayladı. "Sana Cookie'nin özel çayından bir demlik getireyim. Bütün gün George için yapıyor, o yüzden bir demlik daha zor olmaz." Diğer hizmetçi gülümsedi. "Yine de burnuna portakal kabuğu sokmak isteyeceğini sanmıyorum." Effie kahkahalara boğuldu. "Eğer daha da kötüleşirsem, sanırım bunu zorunda kalacağım," dedi. "Sırf George'a söylediğim için gerekir."

Lydia'nın yapacak işleri vardı elbette - Effie işten çıkarıldığından beri zamankinden daha fazla işi vardı - ve bu yüzden Effie

Bir süre nakışıyla baş başa kaldı. Ancak kahvaltısını bitirdikten sonra hemen dikişine yeniden başlamadı. Bunun yerine, ceketini çok ciddi bir şekilde ele aldı ve içine ne dikmesi gerektiğini düşündü.

Şimdiye kadar Effie ceketin içine kendi isteklerini işlemişti. Ve ceket sadece ödeme amaçlı olduğunda bu yeterince iyiydi. Ama Lord Blackthorn'a söylediği şeyler kör ve bencilceydi ve Effie ona bir avuç dolusu kendi sevgi dolu dileğinden daha iyi bir özür sunması gerektiğini biliyordu.

Effie, Bay Jubilee'nin ne isteyebileceğini düşünmeliyim, diye düşündü. Bu paltonun üzerine benimkiler yerine onun dileklerini işlemeliyim.

Ama Lord Blackthorn ne ki? Effie dudaklarını çiğneyerek bu konu üzerinde düşündü. En bariz cevap, Lord Blackthorn'un erdemli olmayı dilediği idi -en azından kelimenin kendi tanımına göre. Ama Effie erdemi bir cekete dikmeye cesaret edemezdi; şimdiye kadar sadece kendisinde bol miktarda bulunan şeyleri dikebilmişti ve kendisinde bol miktarda erdem olduğunu varsaymak gerçekten de çok küstahça görünüyordu.

Ama Effie o zaman Leydi Hollowvale'in Lord Blackthorn hakkında söylediklerini : perinin asıl istediği şey *büyümek*ti. Effie özellikle son birkaç gün içinde çok büyüdüğünü biliyordu. Hartfield'dan ayrılmış ve bir şeyi yapması söylendiği için değil, kendi başına başarmayı seçmişti. Sonuçları korkunç olsa da, birkaç güçlü insana fikrini söylemişti. Ve bunu yapmayı seçmişti.

Sihir kazara değil, bilerek yapılıyordu, ama nasıl çalıştığını pek anlamıyordu.

Effie iğnesini geri aldı ve tekrar dikmeye başladı.

Bu kez kendini bir ağaç olarak hayal etti; güneş ışığını yapraklarında , güneşin kendisine dokunabilme umuduyla daha da uzamayı diliyordu. Sürekli olarak *neredeyse* hedefine ulaştığını hissetmenin, ancak tüm bu süre boyunca bir şekilde yanlış yönde büyüdüğünün söylenmesinin ne kadar zor olabileceğini düşündü.

Ama byyebilirsiniz, diye düşündü Effie. Aslında çoktan bydn bile. Sadece bunu fark etmedin, çünkü sürekli gökyüzüne bakıyorsun, köklerine değil.

Lord Blackthorn zaten en iyilerden biriydi. nazikti. Belki Effie'ye umduğu kadar yardım edememişti ama ona gerçekten yardım etmek *istememişti* ve bu hiçbir şey değildi. Onu anlamak için çok uğraşmıştı ve belki Effie'nin bir koca yardım edememiş olsa da, yine de tam da ihtiyaı olduğu anda hayatına umut, mutluluk ve rahatlık getirmişti. *Sen birisin*, demişti ona.

Effie de bu duygulardan yola çıkarak iğneyi dikerken. *Sen bir masa değilsin*, diye düşündü. *Sen aynı zamanda birisin. Ve düşündüğünden daha hızlı byyorsun.*

Effie çalışırken zamanın nasıl geçtiğini anlamadı. Saat nakış yorucu ama garip bir şekilde tedavi ediciydi. Aslında Leydi Culver döndüğünde neredeyse hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Benedict'le birlikte nakışı bir kenara bırakmak zorunda kaldı.

"Sana bir kitap getirdim," dedi Benedict Effieye, yatağının yanına yerleştikten sonra. "İtalyan ustalar hakkında daha fazla şey okumak isteyebileceğini düşündüm. Elbette resim yok, ama bu kitap onların sanatını görmek istemem için bana ilham veren kitaplardan biri."

Effie gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Benedict'in yüzünde, ona neredeyse Bayan Buckley'nin yavru köpeğini hatırlatan hevesli bir ifade vardı. Benedict'in Effie'nin sanat tutkusunu paylaşmaya karar vermesinden umutlu olduğu belliydi. Bu düşünce içini ısıttı; bu konuda istediği gibi konuşabileceği çok az insan olduğu belliydi ve Benedict bu konuyu bir kez daha açarak ona güven duyduğunu göstermişti.

Ne yazık ki Effie, okuma becerisinin onun elindeki kitapla boy ölçüşemeyeceğinden kesinlikle emindi. "Korkarım bu tür bir kitabı okumak için biraz yorgunum," dedi usulca. "Ama eğer kendinizi çok cömert hissediyorsanız, Bay Benedict, belki bana okuyabilirsiniz?"

Bu öneri Benedict'i o kadar geniş bir şekilde gülümsetti ki Effie bunu ayak parmaklarına kadar hissetti. "Öğleden sonrayı geçirmek için daha iyi bir yol düşünemezdim," dedi.

Bütün bu sahnenin hülyalı bir havası vardı; Benedict alçak ve zengin sesiyle ona bir şeyler okurken Effie biraz dalmaktan kendini alamıyordu. Arada bir, Benedict'e içerikle ilgili sorular soracak kadar aklını başına topluyor, Benedict de ona hem uzmanlık hem de hevesle cevaplar veriyordu.

Daha sonra uyandığında, bölümün ortasında bir yerde uyuyakaldığı için çok utanmıştı

Dört. Ama Benedict o akşam yemekten sonra ona iyi geceler dilemek için geri döndü ve Effie onun tavırlarından bunu ona karşı kullanmadığını anladı.

Yine de ateşi daha yükseldi ve öksürüğü şiddetlendi. O gece uyumak zorunda kalmadan önce sadece yüz dikişi daha bitirebildi. Sabah olduğunda Effie, boğazı çok ağrıdığı için neredeyse hiç konuşamadığını fark etti. Yakında Lord Blackthorn'u hiç arayamayacağı fikri onu rahatsız ediyordu, bu yüzden kahvaltıda nakış işlemeye devam etti, ondan düzgün bir şekilde özür diledikten ve bitmiş ceketini ona verdikten sonra çok daha hafif hissedeceğini ve çok daha kolay dinleneceğini biliyordu.

Senin mutluluğunu diliyorum, diye düşündü Effie bu kez dikişlere bakarken. *Senin için çok önemli olduğu için ben de Blackthorn'un mutluluğunu diliyorum.*

Aslında işe o kadar odaklanmıştı ki, yapacak başka iş kalmadığında Effie kendini birdenbire kaybolmuş buldu.

Ceketin arkasındaki gül tamamlanmıştı - hatta daha az sade hissettirmek için bir sap ve birkaç hayali yaprak eklemişti. Dileklerden oluşan iplik parıldıyor ve yer değiştiriyordu, öylesine içten umutlar ve hayallerle doluydu ki, onları zapt etmek mümkün değildi. Effie bunun şimdiye kadar işlediği en güzel şey olduğundan o kadar emindi ki, onu görünce neredeyse ağlayacaktı.

Effie titreyen ellerinin farkında olarak fazla keteni dikkatle kesti. İçinden bir ses, periyi çağırmadan önce yırtık pırtık kenarları düzgün dikişlerle tamamlaması gerektiği konusunda ısrar ediyordu ama Effie bunun

İyileşene kadar bunu yapacak gücü kendinde bulması pek mümkün değildi. *Kenarları daha sonra bitirebilirim*, diye düşündü. *Özür dilemek için yeterince bekledim.*

Effie boş yatak odasına bir göz attıktan sonra elinden geldiğince boğazını temizledi. "Juniper Jubilee!" demeye çalıştı. Kelimeler öksürükle birlikte boğuk bir fısıltıyla çıktı. "Juniper Jubilee! Juniper Jubilee!"

Bir an için hiçbir şey olmadı ve Effie belki de yeterince yüksek sesle konuşmadığından endişelendi. Ya da daha kötüsü, ya Lord Blackthorn geri dönemeyecek kadar aşağılanmışsa?

Ama çok geçmeden yaban güllerinin kokusu yayıldı. Effie bu kokunun her zamankinden biraz daha hafif olup olmadığını merak etti ama burnu ve boğazı çok hassas olduğu için bunu anlamak zordu.

"Bayan Euphemia." Lord Blackthorn yatağın diğer tarafından yumuşak bir sesle konuştu ve kadın dönüp ona baktı. Bugün sesinde pek neşe yoktu; daha ziyade üzgün, endişeli ve biraz da kederli görünüyordu. Boğazındaki gül tomurcuğunun büyük bir kısmı kendini kapatmıştı ve yaprak yeşili gözleri onunkilerle buluşmuyordu.

Effie'nin kalbi göğsünde burkuldu. "Bay Jubilee," öksürdü.

"Çok özür dilerim. Size çok kötü şeyler söyledim.

Yapabilseydim hepsini geri alırdım ama yapamayacağımı biliyorum." O konuşurken Lord Blackthorn gözlerini kaldırdı ve Effie bir endişe izi gördü. "Sesiniz iyi gelmiyor, Bayan Euphemia," dedi. "Yeterince güneş ışığı alıyor musunuz?"

Effie çaresizce gülümsedi. "Son birkaç gündür yatakta hastaydım," diye . "Ama seni bu yüzden çağırmadım.

Geri. Gerçekten özür dilemeliyim, Bay Jubilee. Başka bir şeyden bahset. Bana karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmadınız ve her zaman elinizden gelenin en iyisini yapmaya çalıştınız. Sen bir masa değilsin, anlıyor musun?"

Lord Blackthorn zayıf bir gülümsemeyle yetindi. "Ama özür dilemeliyim," dedi yumuşak bir sesle. "Çok kızgındınız Bayan Euphemia. Ben de şaşırdım ama . Düşünmek için zamanım oldu ve Leydi Hollowvale ile konuştum. Demek istediğim, kızmakta haklıdınız. Başka türlü nasıl olabilirdin ki? Tehlikeli bir pazarlık yaptınız ve ben bu pazarlığı sizin için daha da zorlaştırdım. Kaybedecek çok şeyiniz var ve benim kaybedecek hiçbir şeyim yok. Her zaman başınıza büyük dertler açıyorsam, iyi *niyetli* olmam sizin için neden önemli olsun ki?"

Effie yavaşça gözlerini kırptırdı. Bunlar muhtemelen perinin ağzından duymuş olduğu en mantıklı sözlerdi ve bu yüzden onlara gerçekten *katılıp katılmadığına* karar zorlandı.

"Her şeyin yolunda olduğuna gerçekten inanıyordum," dedi Lord Blackthorn ona. "Ama siz kızdığınız için her şeyin yolunda *olmadığını* anladım. Leydi Hollowvale bana davranışlarımın sonuçlarını düşünmediğimi, *yarın* ve ondan sonraki gün ne olacağını düşünmem gerektiğini söyledi. Ben de bir kez olsun ileriye düşünmeye çalıştım."

Peri bir mendil çıkardı ve o mendili çıkarırken Effie Birinin üzerine çok dağınık bir şekilde şu kelimeleri işlediğini gördüm: *Yarını düşün.*

Effie öksürerek güldü. Vahiy ona dokundu Her şeye rağmen biraz saçmaydı. "Bu çok

Çok Bay Jubilee," dedi.

Lord Blackthorn bunun üzerine gülümsemeyi başardı. "Umarım bu kadarı yeterli olur," dedi. "Ama sizi tekrar üzersem bana söylemelisiniz, Bayan Euphemia. Hayatınızı zorlaştırmak istemem."

Effie uzanıp onun elini tuttu. "Size anlatacağım," söz verdi. "Ama özrümü de kabul etmelisiniz Bay Jubilee. Haklı sebeplerim olsa bile, gerekenden daha sert davrandım. İyi niyetli olmanız önemli. Benim sorunlarım için çok çaba sarf ettiniz. Leydi Culver gibi birinin merdivenlerden inip bana nasıl yardım edebileceğini sorduğunu hayal bile edemiyorum."

Lord Blackthorn parmaklarını onun parmaklarına doladı. Boğazındaki gül, sanki umutla açılmış gibi birazcık açıldı.

"Doğru bir şekilde özür dilemek istedim," dedi Effie ona. "Sana tam olarak bir hediye veremeyeceğimi biliyorum, bu yüzden onun yerine ceketini erkenden bitirdim. Söz veriyorum, kendimi daha iyi hisseder hissetmez kenarlarını da yapacağım."

Kucağındaki paltoyu açtı ve periye gösterdi. Lord Blackthorn uzun bir süre paltoya baktı ve onun tepkisini tam olarak anlayamadı ama paltoyu ondan almak için elini bıraktığında gözleri hayranlıkla buğulandı.

"Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim," diye fısıldadı. "Sanırım bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey olmalı."

Effie gurur ve utançla kızardı. "Beğeneceğinizi umuyordum," dedi utangaç bir sesle. "Sizi çok sevdiğimi bilmenizi isterim, Bay Jubilee. Her ne kadar sorun yarattıysanız da, benim hayatımı da çok güzelleştirdiniz."

senin varlığınla daha iyi. , neşenizden ve asla pes etmemenizden hoşlanıyorum. Sizin erdemli dediğiniz şey bu mu bilmiyorum ama *benim* için önemli."

Lord Blackthorn, Effie sanki kafasına vurmuş gibi ona göz kırptı. Aslında, ceketten ne kadar etkilenmişse, Effie'nin açıklamasından da o kadar etkilenmişti. "Ah," dedi. "Ben... Ben de sizi çok beğeniyorum Bayan Euphemia. Gerçekten, hep ."

Effie tekrar gülümsedi. "Biliyorum," dedi. "Öyle demiştiniz. Ve sen asla yalan söylemezsin."

Lord Blackthorn tereddüt etti. Boğazındaki gül yeniden açmıştı ama hâlâ söylemekte zorlandığı bir şeyler var gibiydi.

Kapının kibarca çalınması onları böldü.

"Bayan Reeves?" Benedict'in sesi süzülerek geldi. "Özel olarak konuşmayı umuyordum. Aksini tercih ederseniz anlarım."

Özel olarak mı? Effie merak etti. Bu kesinlikle uygunsuz . Bir erkeğin bir kadınla yalnız konuşabileceği pek çok durum vardı. Ama o *aslında* bir hanımefendi değildi ve bu yüzden şöyle dedi: "İçeri gelebilirsiniz. Gerçi *tam olarak* özel bir yerde değilim."

Benedict kapıyı açtı. Hâlâ evde olan bir adam için şaşırtıcı bir özenle giyinmişti; Effie'nin daha önce üzerinde gördüğü güzel altın yeleği giymişti ve boyunluğu her zamankinden daha şıktı. Effie ile Lord Blackthorn arasında bir bakış attı ve Effie onun gözlerinin biraz bulutlandığını gördü.

"Ah!" dedi Benedict, biraz da şaşkın bir kızgınlıkla. "Bu ne cüret, efendim! Sanırım sonunda koğuşunuzu almaya gelecek kadar utandınız."

Lord Blackthorn gözlerini kırptırdı. "Ne demek istediğinizi tam olarak anlayamadım," dedi. Effie, insanların onun varlığının karmaşıklığını ne kadar sık es geçtiklerini düşününce, perinin böyle bir tepki almaya pek alışık olmadığını söyleyebilirdi.

Benedict yatağa doğru ilerlerken Lord Blackthorn'a, "Her halükârda endişelenmene gerek yok," dedi. "Sizi dışarı çağırırdım ama Bayan Reeves aksini tercih edeceğini açıkça belirtti. Bunun yerine, onu sizin ellerinizden tamamen alacağım."

Benedict Effie'nin elini tuttu ve yatağın yanına diz . "Ne olursa olsun, söylemek istediğim sözler bunlardı," dedi ona ciddiyetle. "Bana bu kadar uygun başka bir kadınla karşılaşacağımdan şüpheliyim, Bayan Reeves. Eğer bir teklifte bulunmazsam ortadan kaybolacağınızdan endişe etmeye başladım." Gözlerini onunkilerle buluşturdu ve Effie'nin kalbi onun bakışlarında gördüğü açık şefkat karşısında tekledi. "Lütfen benimle evleneceğinizi söyleyin, Bayan Reeves."

Effie bir an için ağzını sessizce çalıştırdı. Sonunda kısık sesini biraz olsun toparlayabildi. "Ben... Ben seninle evlenmeyi çok isterim," dedi. "Ama-" Bayan Buckley'nin ısrarlarına dair korkunç bir anı aklına geldi ve Effie bir parça korku hissetti. Kendisini olduğundan daha iyi gören bir adamla nasıl evlenebilirdi ki? "Ben bir hanımefendi değilim Bay Benedict," diye itiraf etti. "Param ve statüm yok."

Benedict başını salladı. "Ne parayla ne de statüyle ilgileniyorum," dedi. "Sana başka şeyler için aşık oldum."

ve ne bir vasin ne de bir kuruşun olmadan kapımızda belirmediğinde bile sana aşık olmaya devam ettim. Artık İngiltere'ye yerleşmek ve orada kalmak zorunda olduğum için hayatımın bundan sonra çok sıkıcı ve durağan olacağını biliyorum ama sanırım sen yanımda olsaydın tüm bunlara katlanabilirdim."

Effie buna sevinçle gülümsedi ve bir an için ağrıyan ciğerleri bile onu rahatsız etmedi. "O halde sizinle evlenirim, Bay Benedict," dedi. "Tek şartla, bana söz verdiğiniz dansı yapmalısınız."

Benedict rahatlayarak güldü. "Bu koşulu kabul ediyorum Bayan Reeves," dedi. "Sizi uygun bir baloya götürebildiğim anda parmağınızda bir yüzük olacağından emin olabilirsiniz." Benedict, Lord Blackthorn'a doğru baktı. "Tabii vasiniz karşı çıkmazsa?" Ses tonundan, Lord Blackthorn'un sorun çıkarması halinde kendisinin de itiraz etmeye hazır olduğu anlaşılıyordu.

Lord Blackthorn olayların bu şekilde gelişmesi karşısında, mümkünse Effie'den da şaşkın görünüyordu. Effie ile Benedict'e baktı ve hızla gözlerini kırıştırdı. "Şey, ben..." Kaşlarını çattı ve ellerini tuttuğu ceketin üzerinde sıktı. "Yani, ben... tabii ki. Ben en çok Bayan Euphemia'nın mutluluğu için endişeleniyorum. İsteddiği kişiyle evlenebilir ya da evlenmeyebilir."

Peri bu sözlerden Effie'nin beklediğinden daha az emin görünüyordu. Ona sorunun ne olduğunu sormayı çok istiyordu ama Benedict odadayken bunu yapamazdı.

Benedict, Effie'ye sevgiyle bakarak, "O zaman dinlenmeni sağlamalıyız," dedi.

dikkat. "I olacak
Culver o
gereken bir düğün var."

bilgilendirmek Hanımefendi
Biz var planlamam

BÖLÜM 17



Effie, Lord Blackthorn ile tekrar konuşma fırsatı bulamadı. Bu sonraki az saatler vardı a bulanıklık .

Gülümsemeler ve tebrikler... Özellikle de Lord Culver'ın babacan bir tavırla kendisini ziyaret etmesi ve elini okşayarak en küçük kardeşini yarı saygın bir hale getirdiği için teşekkür etmesi onu çok etkilemişti. Tüm bu kaosun arasında Lord Blackthorn bir anda ortalıkta görünmez oldu.

Ancak sonunda Effie'nin hastalığı daha da ağırlaştı ve Leydi Culver ona biraz zaman tanımak için ailenin geri kalanını uzaklaştırdı.

"Benedict'in evlenme teklif etmesine sevindim," diye içini çekti Leydi Culver. "Ama siz hâlâ hastayken sizi heyecanlandırması ne kadar sorumsuzca! Bu hareketinden sonra sana bir doktor çağırmak zorunda kalacağız."

Effie cevap vermeye çalıştı ama bu kez o kadar sert öksürdü ki nefesi kesildi. Leydi Culver Effie'nin saçlarını düzeltti ve onu yatağına geri yatırdı. "Merak etme canım," dedi diğer kadın. "Tüm hazırlıklarınızla ben ilgileneceğim. Bir şeyler ayarlamak zorunda kalmayı bekliyordum.

Benedict'in düğünü, her halükarda. Şimdilik sağlığınıza dikkat edin."

Leydi Culver odayı terk etti ama fazladan yardım istemiş olmalıydı, çünkü Lydia çok geçmeden Effie'nin yatağı için daha fazla sıcak tuğla taşıyarak onun yerine geldi.

Lydia, tuğlaları yerine yerleştirirken Effie'ye, "Bunların hoşuma gitmiyor," dedi sert bir sesle. "Her şey bir yana, o evlenmeyecek kadar mantıklı olduğunu sanıyordum, Effie."

"Ne-" Effie tekrar öksürmeye başladı. "demek istiyorsun?"

Lydia onun koluna vurdu. "Konuşmayı kes," diye emretti. "Sen de George da şimdiye kadar gördüğüm en kötü çocuklarsınız. Ben gidip o portakal kabuklarını almadan önce nefesinizi tutsanız iyi olur." Durakladı. "*Demek istediğim*, Bay Benedict'e o kadar takıldınız ki, bariz olanı gözden kaçırdınız. Ama sanırım bu beni ilgilendirmez. Seni ne mutlu ediyorsa onu yapacaksın."

Lydia perdeleri akşama karşı kapattı. "Lord Blackthorn bana bahsi kazandığına göre büyüü özgür olduğunu söyledi. Artık bir leydisin, Effie. Leydi Culver şimdiden bir nişan balosu düzenlememiz gerektiğinden bahsediyor."

Effie bu söz karşısında bembeyaz kesildi. "I-" Lydia ona uyarıcı bir bakış fırlattı ve Effie tekrar ağzını kapatarak yastığına yaslandı.

Dans istemiştim, diye düşündü Effie. *Ama Hartfield'da bir balo daha yapmamız gerektiğini ima etmek istememiştim! Lydia bana çok kızmış olmalı, bu kadar hizmetçimiz eksikken.*

Ancak Lydia'nın söylediklerinin geri kalanı nihayet nüfuz etti ve Effie gözlerini açtı. "Lord Blackthorn gitti mi?" diye sordu nefes nefese.

Lydia gözlerini devirdi. "Tabii ki gitti," dedi. "Sen bahsi kazandın, o ceketini aldı ve sen de evlenmeye hazırsın. Onun yerinde olsaydım ben de burada kalmazdım."

Effie usulca, "Ceketini bitiremedim," diye mırıldandı. "Nakışların kenarları yırtık pırtık."

Lydia omuz silkti. "Ben de tuhaf olduğunu düşünmüştüm," itiraf etti. "Ama Lord Blackthorn her zaman tamamlanmamış bir insan olmaya niyetli olduğunu söylemişti, bu yüzden hatırlatılması hoşuna gitti."

Diğer hizmetçi Effie'ye taze bir fincan berbat kokulu çay doldurdu. "İç bakalım. Zor birkaç gün olacak, Effie. Bayan Sedgewick yeniden ayağa kalktı ve gerçek bir ejderhaya dönüştü." Lydia buna garip bir şekilde gülümsedi. "Umarım o nişan balosuna çok bağlı değildir? Seni tanıdığımı düşünmek hoşuma gidiyor, o yüzden öyle olmadığını varsayıyorum."

Effie yavaşça başını sallayarak onayladı.

"Güzel," dedi Lydia. "Çünkü bu olabilir de de. O gün Aile'nin ne kadar duyarlı olduğunu görmemiz gerekecek."

Lydia, Effie ona tam olarak ne demek istediğini sormaya fırsat bulamadan oradan ayrıldı.



SONRAKİ BİRKAÇ gün zor geçti ama bunun tek nedeni Effie'nin onları birbirinden ayıramamasıydı. Başı dönmüş ve perişan bir halde uyanıyor, zar zor nefes alabiliyor ve ne olduğunu söyleyemiyordu.

zaman. Bir ara, yatağının başında dikilmiş, işgüzar bir tavırla konuşan bir adamı hayal meyal fark etti; adam nabzını kontrol ediyor, ağzını yokluyordu ve Leydi Culver'ın çağırdığı doktor olduğunu anladı.

Effie tekrar gözlerini kapatırken Leydi Culver'a, "...söylemesi zor," diye bilgi verdi. "Bu öksürüğün birkaç örneğini gördüm -aslında çoğunlukla hizmetçiler arasında, ama onlardan birinden kapmış olabilir."

"Yani demek istiyorsunuz ki, bir hizmetçi daha sorumlu davranırdı bu karmaşanın içinde olmazdık," dedi Leydi Culver besbelli bir öfkeyle. "Peki! Ne olursa olsun halledeceğiz. Ne önerirsiniz?"

Ancak Effie doktorun ne önerdiğini duymadı. Bunun yerine gözlerini açtı ve yine akşam olduğunu ve bir şekilde günü uyuyarak geçirdiğini fark etti.

Onu uyandıranın gül kokusu olduğunu bir an sonra anladı, çünkü Lord Blackthorn elini tutmak için yatağının kenarına yerleşmişti.

Effie karanlıkta onun gözlerinin yeşilini zar zor seçebiliyordu. Yine de parmaklarının sıcaklığı güneş ışığı gibiydi ve kendi eliyle onun eline sarıldı.

"Buradasın," diye mırıldandı uzaktan. "Burada olduğun için çok mutluyum."

Lord Blackthorn parmaklarını sıktı. "Elbette öyleyim," dedi yumuşak bir sesle. "Sizin için endişeleniyordum, Bayan Euphemia. Blackthorn'a ne yapmam gerektiğini sordum. Elinden gelenin en iyisini gönderdi. Umarım bu kadarı yeterlidir."

Effie onun ne demek istediğini tam olarak anlayamadı ama geçmeden eline sıcak bir çay fincanı tutuşturdu ve Effie şaşkınlık içinde fincana baktı. Çay koyu ve keskin kokuluydu ve Cookie'nin daha önce yaptığı hiçbir şeye benzemiyordu. Bunun yerine ıslak yapraklar, derin kökler ve kaygan yeşil yosunlar gibi kokuyordu.

Lord Blackthorn'un onun kadehten içmesini istediği açıktı ama Effie endişeyle kaşlarını çattı. "Ama George-" diye mırıldandı. "O benden daha kötü, sanırım-"

"Bay Reeves iyileşiyor," dedi Lord Blackthorn ona. Konuşurken sesinde tuhaf bir ton vardı. "Yatağının hemen yanında bir fincan çay daha unutmuş olabilirim. O da bunu *kendi* çayı sanmış olabilir. Bunun için onu suçlayamam, çünkü onu orada bırakan bendim."

Effie aniden gelen gözyaşlarını kırptırdı. Lord Blackthorn'un yaptığı bir şey yüzünden hakarete uğradığına ya da üzüldüğüne -ya da bahisleri tamamlandığı için sonsuza dek ortadan kaybolduğuna- o kadar inanmıştı ki, aslında ona ve kardeşine yardım etmenin bir yolunu arıyordu.

"Sana borcumu nasıl ödeyebilirim?" diye fısıldadı.

Lord Blackthorn onun elini tekrar fincanın etrafına bastırdı. Parmakları onunkilerin üzerinde oyalandı. "Mutluluğunuzu kabul ediyorum, Bayan Euphemia," dedi. "Mutluluğunuza *sahip olmak* istediğimi kastetmiyorum. Ama mutlu *olmanızı* isterim. Umarım bu ödenecek adil bir bedeldir."

Effie gözlerini kırptırdı. "Bu pek de adil bir anlaşma gibi görünmüyor," diye mırıldandı. "Seni kandırmak istemem."

Lord Blackthorn gözlerini ondan kaçırdı. "Bu *benim* için adil bir bedel," dedi. "Aslında mutluluğunuzu çok değerli buluyorum. Bu yüzden yeterli olacaktır."

Effie fincanı dudaklarına götürdü ve çaydan yutabildiği kadarını yuttu. Tadı güçlüydü ama rahatsız edici değildi, hatta odun ve gül gibi bir tadı vardı. Kaşınan boğazını anında rahatlattı ve bir iç çekişle rahatladı.

Çayın sıcaklığı vücudunu sardı ve geçmeden kendini tekrar yorgun bir şekilde gözlerini kırıştıtırırken buldu. "Bir şeye mi üzüldünüz Bay Jubilee?" diye sordu belli belirsiz.

Lord Blackthorn gözlerini kırıştırdı. "Ne tuhaf bir soru," dedi. "Neden üzüleyim ki? Ben kesinlikle-" diye sözünü kesti ve kaşlarını çattı. "Demek istediğim, ben oldukça-"

Rahatsız edici bir sessizliğe gömüldü.

Yalan söyleyemez, diye düşündü Effie. *Bir şeye üzülüyor.*

Ancak zihni gittikçe bulanıklaşıyordu ve soruna çok iyi odaklanamıyordu. Yardım etmek için yapabileceği bir şey olup olmadığını sormak istedi.

Ancak çayın puslu sıcaklığı onu alt etti ve onun yerine çok derin, çok dinlendirici bir uykuya daldı.



EFFIE ertesi sabah neredeyse kendisi gibi hissederek uyandı. Yaptığı ilk şey, o korkunç hastalıkla özdeşleştirdiği yatağından çıkmak oldu. Üstüne bir şeyler giydi.

elbisesini giydi ve Lydia'nın cevap vereceğini umarak suçlulukla zili çaldı.

Neyse ki Lydia çok geçmeden ortaya çıktı ve Effie'nin onu hiç görmediği kadar iyi bir ruh hali içindeydi. Hizmetçilerin zamankinden daha fazla çalışıyor olması gerektiği düşünülürse, bu durum Effie'nin kafasını epey karıştırmıştı; ama kardeşi için o kadar endişeleniyordu ki bunu sormak için zaman harcayamadı.

"George da bu sabah daha iyi olmalı, değil mi?" Effie umutla sordu.

Lydia, Effie'nin yatağındaki ter lekeli çarşafları kendi kendine neşeyle mırıldandı. "George gayet iyi," dedi. "Henüz ayağa kalkamadı ama kalkabilse bile kendini zorlayacağını sanmıyorum. Leydi Culver daha bu sabah Bayan Sedgewick'e onu kovmasını söyledi."

Effie gözlerini açtı. "Ne?" diye sordu. "Ama Leydi Culver elbisesini geri aldı! Daha fazla personeli işten çıkarmasına *gerek yok!* Ve eminim Bay Allen ona daha az hizmetçiyle yapamayacağımızı söylemiştir-"

"Sen hiç merak etme," dedi Lydia Effie'ye. Ses tonunda bir parça neşe vardı. "Hanımefendiyle işimiz bitti, Effie. Birçoğumuz zaten bir şeyler yapmaktan bahsediyorduk - ama şimdi gitti ve kendi tabutunu çiviledi. George'u kovduktan sonra, son direnişçiler de geldi. Her birimiz çok öfkeliyiz Effie, tahmin bile edemezsin, bu *muhteşem bir şey.*"

Effie gözlerini kırptırdı. "Ama... bu ne *anlama geliyor* Lydia?" sordu. "Kızgın olmak onun üzerimizde çok fazla güce sahip olduğu gerçeğini değiştirmeyecek."

Lydia güldü. "Söz veriyorum," dedi. "Gerçekleştğinde senin de orada olmanı . George'u görmek isteyeceğinden eminim ama bence bunu şimdi yapabilmelisin. Lord Culver'ın gitmeni ve bir daha geri dönmemeni *söylediğini* biliyorum ama şu anda herkes Aile'ye o kadar kızgın ki George'u ziyaret etmek istersen görmezden gelecekleri konusunda hemfikirler."

Bu sözler Effie'nin göğsünde taşıdığı bir başka korkunç baskıyı azalttı ve rahatlatarak iç çekti. "Bayan Sedgewick'in buna izin vermesine şaşırdım," diye itiraf etti. "Onun kuralları esnettiğini hiç görmedim, özellikle de Aileden biri özellikle bir şey sipariş ettiğinde."

Lydia homurdandı. "Bayan Sedgewick son zamanlarda pek çok kuralı esnetiyor," dedi. "İnanmayacaksın Effie, sanki her zamankinden daha fazla Bayan Sedgewick olmuş gibi, ama tüm Bayan Sedgewick'liğini Aile'ye yöneltmiş. Aslında onun bu halini *seviyorum*."

Diğer hizmetçi koridorun temiz olup olmadığını kontrol etmek için dışarı çıktı ve Effie'yi merdivenlerden aşağı, yeşil çuha kapıya doğru yönlendirdi. Hizmetkârların geçidine girdikleri anda Effie boynundaki tılsımı dikkatle çıkardı. Günlerce taktıktan sonra, şimdi yokluğunu çok garip buluyordu.

Merdivenlerin altındaki genel atmosfer daha da garipti. Effie dar geçitlerde kendini kapana kısılmış ve tedirgin hissetmeye alışkındı ama bugün yanlarından geçtikleri tüm hizmetçilerin tavırlarında heyecanlı bir ifade vardı. Effie, Leydi Culver'ın hizmetçisi Prudence'ın yanından geçerken onlara başıyla selam vermesine özellikle şaşırmıştı. Normalde Prudence

Bir hanımefendinin hizmetçisi olduğu ve dolayısıyla ikisinden de çok daha kibar olduğu için ne Effie'ye ne *de* Lydia'ya gününü göstermezdi ama bugün Prudence her birine bir gülümseme verdi ve sanki üçü de heyecan verici bir sırrı paylaşıyormuş gibi gözleri dostça parladı.

Effie bir an sonra Lydia'nın herkesin kızgın olduğunu söylediğinde gerçekten *herkesi* kastettiğini fark etti.

"Prudence bile Leydi Culver'a kızgın mı?" Effie sordu Lydia usulca. "Ama Prudence'ın hiçbir eşyasını tamir etmedim. -Ve Leydi Culver ona hepimizden daha iyi davranıyor!"

Lydia omuz silkti. "Prudence son direnişçilerden biriydi," dedi diğer hizmetçi. "Ama şimdi Leydi Culver George'u kovdu, herkes sıranın onlara gelebileceğini biliyor. Ya Prudence hastalanırsa? Leydi Culver yatakta ve gözlerden uzakta çok uzun süre kalırsa muhtemelen hizmetçisini ne kadar sevdiğini hatırlamayacaktır."

Effie gözlerini büyüttü. "Ya Bay Allen?" diye sordu.

Lydia'nın bu soruya cevap vermesine bile gerek kalmadı, çünkü hizmetçilerin salonundan geçerlerken Effie, Bayan Sedgewick ile Bay Allen'in içerideki masada oturduklarını gördü. O izlerken bile Bay Allen hizmetçiye bir şeyler söyledi ve ona gülümsedi; Bayan Sedgewick de *güldü*.

Effie durup baktı. "Aman Tanrım," dedi . "Onlar iyi geçiniyor musun?"

"Hırsızlar kadar kalın," diye onayladı Lydia. "Artık hepimiz aynı taraftayız Effie. *Gerçek* sorunlarımız hakkında bir şey yapabileceğimizi düşünmediğimiz için birbirimizi kırıp geçiriyorduk ama artık öyle değil. Bay Allen, Bayan Sedgewick'e bir plan yapmamıza yardım edeceğini söyledi. O da

Kasabadaki işi nedeniyle kızgın hizmetçiler ve neden oldukları sorunlar hakkında her türlü hikayeyi duydu. Bayan Sedgewick o zamandan beri ona çok iyi davranıyor ve aramızda böyle bir profesyonel olduğu için ne kadar şanslı olduğumuzu söylüyor."

O sırada Bay Allen, Bayan Sedgewick'in omzunun hemen üzerinden Effie'yi gördü. Kâhyanın gülümsemesi bir an genişledi ve sonra ona *göz kırptı*.

"Sanki yeniden peri dünyasına girmişim gibi hissediyorum," dedi Effie.

dedi belli belirsiz. "Herkes çok farklı Lydia. Neredeyse Burası *çok hoş*. Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum. -"Vebamın herkesi hoş olamayacak kadar kızdırdığını sanıyordum."

"Oh, kızgınız," diye onu temin etti Lydia. "Ama hepimiz aynı anda ve aynı yöne kızgınız! Bunun her şeyi daha keyifli hale getirmesi ne tuhaf, değil mi?" Effie'ye sakın sakın gülümsedi. "Her neyse, beni yanlış anlama - yakında *bazı* insanlar için çok tatsız olacağız. Ama şu anda George'u görmeye gidiyoruz."

George'un kapısına geldiklerinde Effie kapıyı dikkatle . "George?" diye sordu. "Benim, Effie. İyi sayılır mısın?"

"Giyindim!" George içeriden seslendi. Sesinde güçlü ve neşeli bir ton vardı. "İçeri gel!"

Effie kapıyı açtı ve gözlerini kırptırdı.

George gerçekten de uyanmış ve giyinmişti. Aslında oldukça dinç görünüyordu ama yüzünde kaygısız bir ifadeyle tembel tembel yatağına uzanmıştı. Elinde Lord Culver'ın kütüphanesinden bir kitap tutuyordu ama Effie onun da en az kendisi kadar okur-yazar olduğunu biliyordu.

"Oldukça iyi görünüyorsun!" Effie idare etti. "Lydia bana görevden söylediğinde, senin... şey..."

"Üzgün müsün?" George sordu. "Biliyor musun, gerçekten üzgün olmalıyım. Ama sen ve Lord Culver'la olanlardan sonra zaten burada kalmayacaktım. Düşünsene! Elim ayağım o papazın üzerinde, sürekli sana neredeyse nasıl saldırdığını düşünüyorum!" Başını iki yana salladı. "Lydia'yla birlikte Bay Jesson'dan iş istemeye gideceğim. Gerekirse bir hizmetçinin işini yapmayı teklif edeceğim ve onun yerine bir hizmetçi maaşı alacağım. O zamana kadar, yapmak istemediğim hiçbir şeyi yapmak zorunda değilim."

Effie bunun üzerine gülümsemeyi başardı. Kapı aralığından çıktı ve kardeşine sarılmak için kendini yatağa attı. "Kendini daha iyi hissetmene çok sevindim," dedi.

George sevgiyle başını okşadı. "Lydia senin de daha iyi bir işe girdiğini söyledi! Aferin sana Effie, aksanın şimdiden işe yaramaya başladı! Seni çok fazla göremeyeceğim için üzüleceğim ama en azından mektup göndersen iyi olur."

Bunun üzerine Effie'nin gülümsemesi tuhaflaştı. Evlendikten sonra George'a yazdığı mektuplara ne ? sonra hayatı hakkında ona yalan söylemek zorunda mı kalacaktı? Elbette, gerçeğe asla inanmayacaktı.

"Elbette mektup göndereceğim," söz verdi Effie, ama mektupların tam olarak ne içereceğinden henüz emin değildi. Birdenbire, bunun kardeşini çok uzun bir süre için son görüşü olabileceğinin şiddetle farkına vardı. "Neden bana ne okuduğunu söylemiyorsun?" Effie sordu.

George elindeki kitaba baktı. "Ah, bu mu?" diye sordu. "Roma'nın çöküşü hakkında bir şey sanırım. Kelimelerin yarısını okuyamıyorum ama yine de denemesi eğlenceli."

Effie bu söz üzerine neşelendi. "Son zamanlarda Roma hakkında çok şey öğrendim," diye heyecanlandı. "Yeni işverenim... bu konuya çok düşkün ve sık sık bahsediyor."

George kolunu onun omuzlarına doladı. "Ağabeyine her anlat," dedi. "Ne de olsa vaktimiz var."

Lydia evdeki işlerin nedeniyle hemen ayrılmak zorunda kaldı ama Effie ve George en azından bir saat daha konuştular. Effie bu kadar uzun süre kalmaması gerektiğini biliyordu -muhtemelen aileden biri odasından kaybolan kadını aramaya çıkacaktı- ama kardeşiyle geçirdiği zaman o kadar nadir bir şeydi ki bunun tadını çıkarmaktan kendini alamıyordu.

Ancak sonunda onu kitabıyla baş başa bırakmaya ikna oldu ve son bir kez sıkıca sarıldı.

Effie hizmetkârların geçitlerinden çıkıp yeşil çuha kapının arkasına geçerken dikkatle büyüsünü değiştirdi. Yatak odasına doğru ilerlemeye başladı ama yarı yolda girişten gelen gergin sesler duydu. Effie, koridor tarafından yarı yarıya gizlenmiş olan alt kat kapısının hemen yanında durakladı.

"-küçük bir nişan partisi, Benedict," diyordu Leydi Culver. "Daha fazlası için bütçemiz yok. Etkinlik için daha iyi bir yedek elbise almak zorunda kaldım ve zaten oldukça zayıf durumdayız."

Leydi Culver, kollarını kavuşturmuş ve yüzünde hoşnutsuzluk ifadesi belirmiş bir halde kapının önünde duruyordu. Gardırobunda başka bir şey olmadığı için yine Effie'nin eski elbisesini giymişti.

Benedict dışarıdan yeni gelmişti; Effie onu izlerken bile çamurlu çizmelerini dikkatle kapıya bıraktı. Saçları çekici bir şekilde dağınıktı ve yanakları bahar havasından dolayı kızarmıştı; ona bakarken, çok yakında *kocas1* olacağı aklına geldi. Bu düşünce içinde garip, çelişkili duygular uyandırdı ve şaşkınlık içinde onları incelemek için durakladı.

"Anlamıyorum," dedi Benedict. "Thomas kabul etti-"

"Thomas mali işlerimizle ilgilenmiyor!" Leydi Culver aniden tersledi. "Canının istediği her şeye evet diyor Benedict, sonra da *benden* bunu gerçekleştirmemi istiyor. Thomas'ın sana söylediklerine aldırmadan söylüyorum, paramız yok."

Benedict şaşkınlık ve endişe arasında kalmış bir halde kaşlarını çatı. "Bir şeyler yapılabileceğine eminim," dedi. "*0 kadar* da kötü olamaz."

Leydi Culver'ın gözleri öfkeyle parladı. "Bu tıpkı Sen," diye tısladı. "Avrupa'ya yaptığın küçük gezinin bize ne kadar paraya mal olduğu hakkında bir fikrin var mı Benedict? O zaman bile, eve dönmek yerine Roma'ya kadar gittiğini söylemek için bize geri döndüğünde, Thomas sana daha fazla para göndermekte *1srar* etti. O paranın birdenbire ortaya çıkacağını mı sandın? Çünkü kesinlikle öyle olmadı. Bizim evimizden geldi, Benedict. Çalışanlarımızdan, gardırobumdan ve bahçıvanlardan geldi! Senin küçük yan gezini telafi etmek için iyi yardımları kovmak zorunda kaldım!"

Effie'nin kalbi göğsünde dondu. Leydi Culver'ın durumu abarttığına dair bir ipucu görmeyi umarak Benedict'in yüzüne baktı. Ama müstakbel kocasının

yüz ifadesi ne şaşırması ne de pişmanlık ; bunun yerine belli belirsiz sinirlenmişti.

"Çocukluğumdan beri görmeyi hayal şeyleri görmeye bir taş atımı mesafedeydim," diye karşılık verdi Benedict. "Ve ikimiz de biliyoruz ki bir daha asla o kadar yaklaşıma şansım olmayacak. Artık evde olduğuma göre Thomas benden evlenmemi, yerleşmemi ve ölene kadar maceraya dair hiçbir ipucunu görmezden gelmemi bekliyor. Ve ben de bunu yapacağım, çünkü bu benim görevim - ama bunu yapmadan önce o tek hayali gerçekleştirdiğim için özür dilemeyeceğim!"

Leydi Culver ellerini havaya kaldırdı. "O halde macerayı , Benedict," dedi. "Ama bunun için çok cömert bir ödeme yaptık ve bu yüzden umduğun nişan balosunu yapamayacaksın. Eğer Thomas'ın beklediği gibi yerleşecekseniz, yerleşmeye *şimdiden* başlasanız iyi olur. Bir balonuz olacak ama mütevazı olacak. Tanrı biliyor ya, her zamanki gibi her şeyi tek başıma organize etmek zorunda kalacağım."

Benedict inanamayarak başını salladı. "Nasıl isterseniz," dedi. "Ama durumu Euphemia'ya açıklamak zorunda kalacaksın. Bunu senin yerine ben yapmayacağım."

Leydi Culver iç çekti. "O kız mahvolmadığı için çok mutlu, Benedict," dedi. "Vasisi onu terk etti ve yengesinden başka kimsenin refakat etmediği bir evde kalıyor. Seninle birlikte pansiyona gitmeden önce ona düzgün bir parti vermekten başka bir şey istemezdim. Ama hikâyesinin nispeten mutlu sonla bittiğini bilmekle yetiniyorum." Merdivenlerden yukarı çıkmak için döndü. "Şimdi izin verirseniz davetiyeleri çoktan gönderdim, yani kaybedecek çok az zamanım var."

Effie şaşkın bir sessizlik içinde onun gidişini izledi.

Benedict bir kez daha başını salladı ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. Ne var ki bu konuşma onu Leydi Culver kadar etkilememişti ve bu yüzden kısa süre sonra hayal kırıklığını bir kenara bırakıp kendisi de merdivenlere doğru yürümeye başladı.

Effie *onun* odasına doğru gittiğini biliyordu. Kulak misafiri olduğu konuşma onu ne kadar üzmüş olsa da, aşikâr olanı ertelemenin mümkün olmadığını biliyordu; adam yakında odasını boş bulacak ve evi aramaya başlayacaktı.

"Benedict," dedi.

Sesi hâlâ biraz hırıltılıydı ama Benedict onun adını duyunca döndü. Onu görür görmez yüzünde bir gülümseme belirdi ve hızla aralarındaki mesafeyi geçerek kızın ellerini avuçlarının içine aldı.

"İşte buradasın!" Benedict dedi ki. "Neredeyse tamamen iyileşmişsiniz! İtiraf edeyim, şüpheciydim ama o doktor ücretini gerçekten hak etti!"

Effie ona baktı. Her ne kadar çok istese de, Leydi Culver'ın ona seyahatlerinin açığını kapatmak için insanları işten çıkardığını söylediği sırada Benedict'in ilgisizliğini hatırlamaktan kendini alamıyordu. Eski sanat eserlerini anlatırken yüzünde beliren hülyalı ifade; ona İtalyan ustaları hakkında bir şeyler okurken sesinin yumuşak, alçak tınısı; bir zamanlar onunla Roma sokaklarında yürürken kurduğu hoş hayaller... Hepsi artık geri dönülmez bir şekilde lekelenmişti. Bunun yerine, her sabah Hartfield'da bir gün daha geçirmekten korkarak kendini yataktan nasıl sürüklediğini düşünmeden edemiyordu. Effie, Leydi Culver'ın balolarına nefes nefese yetişmeye çalıştıklarını hatırladı.

ve yeterince uyuyamadığında kardeşinin yakalandığı öksürük.

Benedict ani bir endişeyle kaşlarını çatarak ona baktı. Ellerini hafifçe omuzlarının iki yanına bastırdı. "Belki de *o kadar* iyi değildir," dedi endişeyle. "Biraz solgun görünüyorsun. Gel seni yatağına geri götürelim."

Effie kendini durduramadan adamın pençesinden kurtuldu

"Roma'ya yaptığınız yolculuk," dedi kısık sesle. "Buradaki hizmetkârların bunun için ne kadar acı çektiğini biliyor musun Benedict?"

Benedict gözlerini kırptırdı. Effie'nin her ne söylemesini bekliyorduyorsa, bunun listenin hiçbir yerinde olmadığı açıktı.

"Endişenizi anlıyorum," dedi yavaşça. "Ama Leydi Culver'ı dinlememelisin. Böyle ruh hallerine giriyor Euphemia, kendisi dışında herkesi ve her şeyi suçluyor. Ailede yüklü miktarda para harcayan tek kişi ben değilim. Thomas düzenli olarak pahalı Fransız mallarına düşkündür. Edmund'un... neye sahip olduğunu söylemeyelim, çünkü bu pek kibarca olmaz. Sadece bekâr bir dul için sayısız hediye aldığını söyleyelim. Ve Leydi Culver, tabii ki sürekli yeni elbiseler giyiyor olmalı. Her gün aynı şeyi giymek onu çok rahatsız ediyor olmalı."

Effie derin bir nefes alarak kendini sakinleştirmeye çalıştı ama içinde ne kadar çabalarsa çabalasın inkâr edemeyeceği bir öfke vardı.

"*sar*," diye mırıldandı kendi kendine. "*Bobini sar...*"

"Ee?" Benedict dedi ki. "Özür dilerim, sizi anlayamıyorum. Ne sen?" Effie patladı.

"Hepiniz suçlusunuz!" diye bağırdı. ", Benedict! Ailedeki diğer herkesin de aşırı harcama yapmış olması işten çıkarılan hizmetçiler için ne fark eder? Ne zaman içinizden biri mali konularda bir hata yapsa, son bedeli ödeyen siz değil, *hizmetçiler* oldu." Derin, titrek bir nefes çekti. "Eğer birazcık bile pişmanlık gösterseydiniz, o zaman belki farklı olurdu ama belli ki sizin için ikinci bir düşünceye bile değmeyiz!"

Benedict şaşkın bir şekilde geri adım attı. Yüzündeki şaşkınlık artık endişeyle karışmıştı; durum o kadar hızlı bir şekilde kontrolünden çıkmıştı ki ne yapacağını bilemiyordu.

Effie zorlukla yutkundu. "Bana bu kadar az değer veren bir adamla evlenemem," dedi. "Böyle bir adamı *sevemem*."

Benedict'in ağzı bu açıklama karşısında düştü. "Ben Neden bahsettiğinizi hiç anlamıyorum," diye temkinli bir şekilde başladı. "Ama Euphemia, bu düğünü iptal edersen mahvolursun-"

Effie ona sertçe, "Düğün falan yok," dedi. "Teklifinizi kabul etmeden önce benimle dans etmeniz gerektiğini söylemiştim, Bay Benedict. Dans etmedik; ve şimdi, asla etmeyeceğiz." Başını iki yana salladı. "Eşyalarımı alıp gidiyorum. Blackthorn'da beni bekleyen bir evim var, her ne kadar acı verici derecede mütevazı olsa da. En azından orada saygı duyduğum bir ustam olacak."

Effie hızla merdivenleri çıktı ve odasına koştu. Arkasında Benedict'in ayak seslerini duydu ama kendini yatak odasına kapattı ve kapıya yaslandı.

"Juniper Jubilee!" diye hızlıca nefes aldı. "Juniper Jubilee! Juniper Jubilee! Bahisten vazgeçtim! Hemen gelip beni Blackthorn'a götürmelisin!"

Effie nefesini tutarak yaban güllerinin kokusunun yayılmasını bekledi... ama hava meydan okurcasına küflü ve *normal* kalmaya devam etti ve hiçbir elf onu alıp götürmek için ortaya çıkmadı.

Lord Blackthorn onu duymamıştı - ya da sadece gelmiyordu.

BÖLÜM 18



"Euphemia." Benedict'in sesi diğer taraftan geldi .
onu yatak odası kapı-her ikisi de
acılı ve

acı verici bir şekilde makul. "Ne olduğunu bilmiyorum.
Ama her ne ise, bunu tartışabileceğimizden eminim."

Effie gözlerini kapadı. *Senin ve ailenin Roma, elbiseler
ve kaliteli Fransız malları uğruna beni ve ailemi
neredeyse ölümüne çalıştırdığınız gerçeğini nasıl
tartışabilirim? Kendimi bu tür kayıtsız bir zalimlikle nasıl
uzlaştırabilirim?*

hiçbir dünyada o bir makul bir sahip olduğunu hayal
edemezdi

Benedict ile bu konuda konuştum.

Effie boğazındaki büyüye uzandı ve onu düzgünce çekip
çıkardı.

Kapıyı açtığında Benedict ona göz kırptı. Kaşları çatıldı ve
Effie'nin yanından geçerek peşinde olduğu kadına baktı. "Çok
özür dilerim," dedi ciddiyetle. "Euphemia'yla konuşmam
gerek."

Effie ona başını salladı. "Euphemia *sizinle* konuşmak
istemiyor," diye onu bilgilendirdi. "Ama isterseniz denemeye
devam edebilirsiniz, Bay Benedict." Onun yanından geçip
koridora çıktı.

Sonra duvar kâğıdı kadar görünmez oldu. Arkasından Benedict yatak odasına yöneldi ve onu ararken adını seslendi.

"Sen!" Lord Culver'ın soğuk öfkeli sesi koridorun ilerisinden geldi. Effie şaşkınlıkla arkasını döndüğünde, kolunu sıkıca kavrayan biri tarafından neredeyse ayaklarından çekildiğini gördü.

Lord Culver'ın gözleri öfkeyle parladı. "Sana gitmeni ve bir daha gelmemeni söylemiştim," diye tısladı. "Şimdi seni evimin etrafında küstahça dolanırken buluyorum! Benden çalmak için mi geri döndün, seni küçük hayvan?"

Effie onun parmaklarını kolundan çekmeye çalıştı ama parmaklarının keskin ve sıkıcı kavrayışını kıramadı. Effie ona öfkeyle, "*Kendi* eşyalarımı almaya geldim," dedi. "Şimdi gitmeme izin verirsen beni bir daha asla göremezsin."

"Kendi eşyalarınız mı?" Lord Culver alay etti. "Sanırım onları misafir odalarından birine sakladınız?"

Effie kızardı. Üst katta bulunmasını açıklamanın iyi bir yolu yoktu. En iyi ihtimalle dayak yemek üzereydi, en kötü ihtimalle de Lord Culver onu hırsızlıktan tutuklatmak için bir sulh yargıcı çağırabilirdi. Yalnız kalabileceği bir an bulabilirse, belki de kaçmasına yetecek kadar bir süre için büyüsunü geri kazanabilirdi-

"Lord Culver." Bay Allen'ın sesi Effie'nin arkasından, merdivenlerin tepesinden geliyordu. "Korkarım aşağıda acilen ilgilenmenizi istiyorum."

Hem Effie hem de Lord Culver dönüp uşağa göz kırptılar. Bay Allen'ın sorulmadan üst kata çıkması gerçekten de ender rastlanan bir durumdu; evin lordunun sözünü kesmeye hiçbir zaman cesaret edememişti.

Lord Culver kaşlarını çattı, ama elini inatla Effie'nin kolundan çekmedi. Effie onun ilk içgüdüünün uşağa çıkışmak olduğunu anlayabiliyordu ama Bay Allen'ın acil bir durum dışında onu asla bu şekilde rahatsız etmeyeceğini anlamış olmalıydı. Onun yerine, " oluyor?" diye sordu.

Bay Allen doğrudan Lord Culver'la konuştu ama bunu yaparken Effie'ye de bir göz attı. "Leydi Culver az önce hizmetkârlara yeni bir balo planlamak için ancak bir haftaları olduğunu söyledi," dedi. "Açıkça söylemek gerekirse Lord Culver, ev çalışanlarınız görevlerinden istifa ettiler."

Lord Culver Effie'nin kolunu hemen bıraktı. "Ne?" sordu. "kastetmiş olamazsın?"

Bay Allen yüzünü takdire şayan bir şekilde profesyonel ve etkilenmemişti. "Korkarım öyle, efendim," dedi. "Konuştuğumuz gibi ayrılmak için hazırlanıyorlar."

Effie'nin ağzı bir karış açık kaldı; bir an için kâhyanın yüzünde bir eğlence ifadesi gördüğünü sandı.

Lord Culver başını salladı. "Eğer ayrılmak istiyorlarsa, bırakın ayrılsınlar!" dedi. "Yeni hizmetkârlar buluruz."

Bay Allen boğazını nazikçe temizledi. "Bu konuda, efendim," dedi. "Balo için davetiyeler çoktan dağıtıldı. Sanırım bir hafta içinde tüm ev personelinizi değiştirmeniz mümkün, ancak bu, yerel halk arasında tüm personelin bir anda ayrıldığı haberi yayılırsa pek olası değil. Ancak tüm yeni hizmetkârları işe almak ve bir balo planlamak kesinlikle imkânsız."

Lord Culver bunu duyunca hızla gözlerini kırıştırdı ve Effie onun ne yapacağını şaşırdığını anladı.

Effie bu fırsatı değerlendirek ondan uzaklaştı ve büyüsunü aramaya başladı. Ne yazık ki onu hemen yerde, Lord Culver'ın ayağının altında ezilmiş halde buldu. Yüzünü buruşturdu ve hiç de kadınsı olmayan bir küfür savurdu.

Bay Allen, Lord Culver'a yardımcı olmak amacıyla, "Hizmetkârlar bir talep listesi hazırladılar," diye bilgi verdi. "Hâlâ kalmaya ikna edilmeleri mümkün. Ama Lord Hazretleri'nin onların gitmesini beklemesini tavsiye etmem. Hala durumun duyulmasını engellemeyi başarabiliriz ama içlerinden biri bile ayrılır ayrılmaz bu çok zor olacaktır. Söylentilerin diğer haneler arasında yayılması çok uzun sürmez, efendim."

Bunun üzerine Lord Culver asaletini geri kaşlarını çattı. "*Hizmetçilerle* pazarlık edecek değilim," dedi. "Git ve Leydi Culver'dan onlarla görüşmesini iste."

Bay Allen başını salladı. "Taleplerinden biri de Leydi Culver'la görüşmemeleri," dedi sesinde abartılı özürle. "Aile hakkında kötü konuşmak istemem efendim. Ama işleri berbat bir hale getirdi. Bunca yıllık kahyalık hayatımda böyle bir kriz görmedim."

Lord Culver bir sessizce ağzını yokladı. Sonunda şöyle dedi: "O zaman neden onların talepleriyle ilgilenmiyorsun?"

Bay Allen gözlerini kırptırdı. "Ben mi?" diye sordu. "Ama efendim, benim evin bütçesi üzerinde hiçbir yetkim yok. Onların endişelerini gidermeye başlayamam."

"Açıkçası bir kâhyaya ihtiyacım var," diye tersledi Lord Culver, "çünkü ondan istediğim tek işi yapması için karıma güvenemiyorum!" Sinirli bir şekilde doğruldu ve

derin bir nefes. "Terfi ettiniz Bay Allen. Siz bir profesyonelsiniz, benim adıma pazarlık yapacağınıza inanıyorum." Bay Allen saygıyla başını eğdi. "Nasıl isterseniz efendim," diye cevap verdi. "geldiğince çabuk gidip bu işin üstesinden geleceğim. I Yine de yakında imzanıza ihtiyacımız olacak, eminim."

Lord Culver kısaca, "Git ve bu işi hallet," dedi. "Anlaşmaya vardığınız her şeyi imzalayacağım." Gözlerinde yeni bir öfkeyle Effie'ye döndü ve Effie onun yeni sıkıntılarının acısını ondan çıkarmaya niyetli olduğunu anladı. Ama Bay Allen bir kez daha araya girdi.

"Eski hizmetçilerinizden birini cezalandırmak için uygun bir zaman olmadığını söyleyebilir miyim, efendim?" dedi uşak. "Sizi temin ederim ki bu işleri çok daha zorlaştıracaktır. Bayan Euphemia'yı bana teslim ederseniz, dikkatlice aranmasını ve evden atılmasını sağlayacağım."

Lord Culver gözlerini Effie'ye dikmiş, açıkça pratiklikle hayal kırıklığı arasında gidip geliyordu.

Bay Allen ciddiyetle, "Kâhyanız olarak benim profesyonel tavsiyem budur, efendim," dedi.

Lord Culver Effie'yi uşağa doğru itti. "Onu gözümün önünden uzaklaştır," diye tükürdü. "Eğer bir daha buraya gelirse, tutuklanana kadar onu tutacaksın."

Bay Allen Effie'yi omzundan yakaladı. Lord Culver'a saygıyla başını salladı ama evin lordunun göremeyeceği bir yerde Effie'nin omzunu güven verici bir şekilde sıktı. "Elbette, Lord Culver," dedi. "Lütfen bu durum için kendinizi fazla üzmeyin. Ben her şeyi uygun bir şekilde çözeceğim, böylece siz de bunları aklınızdan çıkarabilirsiniz."

Lord Culver hızla koridordan aşağı indi. Onun geçişi sırasında Effie, Benedict'in yatak odasının kapısında durduğunu ve hem kendisine hem de Bay Allen'a baktığını gördü.

"Bayan Euphemia?" Benedict sanki ismi doğru duyduğundan emin değilmiş gibi yavaşça tekrarladı.

Effie iç çekerek ona başını salladı. "Benim adım Francesca," dedi.

Bay Allen'la birlikte merdivenlerden aşağı döndü ve Benedict'i arkalarında bıraktı, arkasına bile bakmadan.



"Demek Lydia hepinizin bir şeyler planladığını söylerken bunu kastediyordu," dedi Effie Bay Allen'a. Hizmetçilerin salonuna güvenli bir şekilde indiklerinde. Kahya onu oturtmuş ve titrek bir minnettarlıkla içtiği cömert bir kadeh Fransız konyağı doldurmuştu. "Ama Bay Benedict'in nişanlısı nişanı iptal etti. Artık bir nişan balosuna gerek yok. Bu bir sorun olmaz mı?"

Bay Allen başını salladı. "Davetiyeler hâlâ gönderiliyor," dedi. "Bay Benedict'in nişanlısının onu terk etmesi yeterince kötü; eğer tüm hizmetçiler de aniden ayrılırsa, Lord Culver'ın mali istikrarsızlığı anında spekülasyon konusu haline gelecektir. Mali açıdan istikrarsız olduğu doğru elbette... ama insanların bunu *öğrenmemesi* için elinden geleni yapacaktır."

Effie uzun bir nefes verdi. Konyak bardağına dayadığı ellerine baktı. "I

Lord Culver'ın yetkilerini bu şekilde size devrettiğine inanamıyorum," dedi.

Bay Allen omuz silkti. "Kabul ediyorum," dedi. "Olayların bu şekilde gelişmesini beklemiyordum. Ama bu işleri biraz daha kolaylaştırıyor."

Effie kısık bir sesle, "Leydi Culver'ı suçladınız," dedi. "Ama tüm Aile aşırı harcama yapıyor, Bay Allen. O hâlâ korkunç bir kadın ama ona sadece kirli işlerini verdiler ve sanki tüm bu sorunlardan sorumlu değilmiş gibi davrandılar."

Bay Allen yorgun bir ifadeyle başını salladı. "Bunların hepsi doğru," dedi. "Ama Lord Culver gibi bir adam kendi başarısızlıklarıyla yüzleştğinde yolunu değiştirmeyecektir. Ona bunun çoğunlukla karısının, biraz da kendisinin suçu olduğunu söylemek çok daha kolaydır. Leydi Culver ona evin bütçesini daha fazla kısımayacağını söylediğinde onu dinlemeyecektir ama muhtemelen kâhyasını dinleyecektir."

Effie konyağından uzun, sefil bir yudum daha aldı. "Bu hiç adil değil," dedi. "Hıncını ondan çıkaracak, Bay Allen."

"Dünya adil değil, Effie," dedi Bay Allen ona. "Ama Leydi Culver'ın sokağa attığı hizmetkârlar için ondan çok daha adaletsiz. Elimdeki araçlarla onlara elimden geldiğince öncelik vermeyi seçtim. Teyzesine düzenli olarak mektup yazıyorum - eğer işler gerçekten dayanılmaz hale gelirse, onu evine geri dönmeye teşvik edeceğim."

Effie çenesini kollarına yasladı. "Ama Hartfield'da işler hiç de yolunda gitmiyor, değil mi?" diye sordu.

"Öyle değil," diye onayladı Bay Allen. "Lord Culver her fırsatta eski yöntemlerine geri dönmeye çalışacaktır. Ama biz bu olasılığa hazırlıklı olmak için elimizden geleni yapacağız. Eğer değişemezse, o zaman gerçekten de tüm ev halkını *ve* itibarını kaybedecek." Acımasızca gülümsedi. "Lord Culver kendi bildiğini okumaya çok alışık. Ama şimdi bir kez geri adım attı. Buradaki hizmetkârlar onun her şeye kadir olmadığını biliyor. Şimdilik bu yeterli olacaktır."

"Bu Effie değil mi!" Bayan Sedgewick tahta topuklarının neşeli tıkırtısıyla hizmetçilerin salonuna daldı ve hem Effie'ye hem de Bay Allen'a gülümsedi. "Sizin için *çok* endişelendim, genç bayan," dedi Bayan Sedgewick sert bir sesle. Bay Allen'a doğru baktı. "Eee? Effie için gerçekten bir referans buldunuz mu Bay Allen?"

Bay Allen bunun üzerine mahcup bir şekilde gülümsedi. "Evin kâhyası olarak bir iş buldum," diye itiraf etti. "Bana Lord Culver'ın tüm sorunlarını ne pahasına olursa olsun ortadan kaldırmam söylendi. Böylece bir bakıma Bayan Euphemia'nın referansını da güvence altına almış oldum."

Effie gözlerini kırpıstırarak Bayan Sedgewick'e baktı. Hizmetçi her zamanki halinden daha farklı görünemezdi. Adımları daha az telaşlı ve kendinden daha emindi. Sırtı daha dikti ve Effie, Bayan Sedgewick'in daha önce hiç kambur durmadığını ancak şimdi fark etti. Bayan Sedgewick'in sözlerinin geri kalanı içine işledi ve Effie kızardı.

Effie, "Bütün bu zahmete bana referans olmak için herhalde," dedi.

Bayan Sedgewick pişmanlıkla gülümsedi. "Hayır, *sadece* sizin referansınız için değil," diye itiraf etti. "Ama kesinlikle bizim listemizdeydi."

şikayetler. Eğer Bay Allen gerçekten uygun gördüğünü yapma yetkisine sahipse, o zaman sizi başka bir yerde istihdam etmek için çok iyi bir referansınız olacağından emin olacağız."

"Referansa ihtiyacım yok," dedi Effie ona. "Ben... Ben her halükarda ihtiyacım olduğunu düşünmüyorum. Zaten başka biri için çalışacağıma söz verdim. Ama beni düşündüğünüz için gerçekten çok duygulandım, Bayan Sedgewick."

Hizmetçi burnunu çekti. "Ailenin sana yaptıkları tam rezaletti Effie," dedi. "Daha nazık bir yere gitmen muhtemelen en iyisi olacak. Ama hâlâ burada bizler *daha fazla* rezalete göz yummaya niyetli değiliz. Ben kesinlikle öyle biliyorum." Bayan Sedgewick bu fikir kaşlarını çattı. "Sana söylüyorum Effie, geçen yıl boyunca son derece sinirliydim. Lydia beni kontrol etmeye gelmeden önce neredeyse tamamen pes etmiştim. Ama bir aydınlanma yaşadım - ilahi bir ilham gibi bir şey! Hepimizin bundan daha iyisini ne kadar çok hak ettiğimizi fark ettim! Bir duruş sergilemek yerine kendimi sefalet içinde harcamaya devam etseydim çok yazık olurdu."

Effie bu sözlerle buğulu bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Öfkenizi bulduğunuza sevindim, Bayan Sedgewick," dedi

yumuşak bir sesle. Bay Allen iki bardak daha çıkardı ve

hepsini bol miktarda konyakla doldurdu. "Sanırım bunun için kadeh kaldırmamız gerekiyor," diye ikisine de ciddi bir şekilde

bilgi verdi. "Küçük zaferlerimizi kutlamalıyız, çünkü daha

büyük zaferler de olacak.

Eminim hepimizin önünde pek çok mücadele var."

Bayan Sedgewick bir bardak aldı ve diğer ikisiyle tokuşturdu. "Küçük zaferlere!" diye ilan etti. "Aslında her türlü zafere! Daha önce hiç sahip olmadığım bir zafere, Bay Allen."

Bay Allen buna içtenlikle gülümsedi ve hepsi de brendilerini keyifle içtiler.

Diğer hizmetkârlar da kısa hizmetkârların salonuna doluşmaya başladılar, küçük isyanlarının sonuçlarını merak ediyorlardı. Effie birkaç konyanın daha elden ele dolaşmasını izledi; ama arkadaşlarını tebrik etme fırsatını yakalamışken, aklının bir köşesinde başka bir mesele vardı.

Kardeşine son bir kez sarılırken, "Gerçekten gitmeliyim George," dedi. "Hepinizle gurur duyuyorum ama tutmam gereken bir sözüm var."

George konyak bardağını kaldırdı ve ona göz kırptı. "Umarım yeni bundan daha iyidir," dedi.

Effie çaresizce gülümsedi. "O her yönden hesaplanamayacak kadar iyi," dedi. "Aslında onu tekrar gördüğüm için bile mutlu olacağıma inanıyorum."

George eğilip onu başının üstünden öptü. "Seni Hartfield'a tavsiye ettiğim için özür dilerim," dedi. "İkimize de çok kötü davrandı Effie. Ama kendi yolunu çizecek kadar öfkeli olmana ."

Effie bunun üzerine kızardı. "Her zaman biraz fazla öfkeli olmuşumdur, George," dedi. "Demek istediğim... İhtiyacın olduğunda bunu paylaşmaktan her zaman mutluluk duyacağım."

George buna güldü ve gitmesine izin verdi.

Effie koridora doğru ilerlerken arkasından gelen kutlama seslerini hâlâ duyabiliyordu. Çok geçmeden Lydia'nın da ona katılması onu şaşırttı.

"Eşyalarını çoktan topladım," dedi Lydia, biraz da kendini beğenmişlikle. "Yakında gideceğini hissediyordum."

Effie bunun üzerine gözlerini kırıştırdı. "Öyle mi?" diye sordu. "Ama nasıl?" Lydia gözlerini devirdi. "Yakında gideceğini *umuyordum*."

itiraf etti. "Lord Blackthorn'u arayacaksın, değil ?"

Effie bunun üzerine dudaklarını büzdü. "Onu daha önce aramaya çalıştım," dedi. "Cevap vermedi Lydia. Ama yerine getirmem gereken bir bahis var ve bundan caymasına izin vermeyeceğim! Blackthorn'a giden yolu biliyorum ve oraya kendim yürüyeceğim."

Lydia bilgece başını salladı. "Gidip çantanı alalım o zaman," dedi. "En azından nakış kasnağına ihtiyacın olacağına eminim."

Effie'nin az sayıdaki eşyasını emniyete almaya gittiler. sonra Lydia Effie'yi evin arkasına, çit labirentinin en ucuna kadar götürdü.

"Blackthorn'a giden yol bu mu?" Lydia şaşkınlıkla sordu.

"Bay Jubilee'nin arka bahçesindeyiz," dedi Effie kibarca. "Yani onu ziyarete geldiğimde şaşırması mümkün değil." Çantasını omzunun üzerinden kaldırdı. "Eğer bir daha konuşmazsak Lydia, muhtemelen sonsuza dek ormanın ortasında bir giriş yolunu süpürmeye çalışmak zorunda kalacağım. Ama dürüst olmam gerekirse aklıma çok daha kötü ihtimaller geliyor."

Lydia homurdandı. "Böyle bir şey olmayacağından eminim," dedi. "Ama eğer öyleyse, Lord Blackthorn'a hatırlatmalısın ki, en son kötü muamele gördüğünde öfken kazara bütün bir ev halkına bulaşmıştı."

Effie omuzlarını dikleştirdi. "Bunu yaptım," dedi. "Ve biliyor musun Lydia, bunu her zaman yapardım."

Eğer şansım olsaydı, yine yapardım." Bu ifade ona bir an için sanki bir hizmetçi değil de, sadece kendi tehlikesini göze alarak geçilmesi gereken güçlü bir sihirbazmış gibi hissettirdi.

Hayır, diye düşündü. Ben hem bir hizmetçiyim hem de güçlü bir büyücüym. Hizmetçi olmakta yanlış bir şey yok.

Lydia ona bakarken Effie zafer kazanmışçasına saat tersine üç kez döndü ve sonra sırf dönebildiği için birkaç kez daha dönerek gün batımının son ışıklarının ve yüzüne vuran serin havanın tadını çıkardı.

Effie ancak başı fena halde döndüğünde, çantasını tutarak ve görmek istediği periyi öfkeyle düşünerek çit labirentinde geriye doğru tökezledi.

BÖLÜM 19



Effie biliyordu ve an o o
çapraz Blackthorn'a doğru. kokusu
havası değişti

Etrafını saran kızıl gün batımı ışığı omuzlarından süzülüp kararsız bir hal aldı.

Kendini bir kez daha öne doğru çevirdi ve göğsündeki korku dolu kalp atışlarını zorla sakinleştirdi. Effie'nin Lydia'ya Lord Blackthorn'dan bahsini talep edeceğini söylemesi bir şeydi ama şimdi kendini periler arasında tek başına dolaşırken bulunca kendine güveni sarsılmaya başlamıştı.

Durumun gerçekliği onun kesinliğini sıkıştırıyordu. Ne de olsa Effie buraya son derece küstahça bir şey yapmak için gelmişti. Lord Blackthorn'a yapacağı açıklamayı nasıl ifade edeceğinden bile emin değildi henüz. Peki ya bahsi yerine getirmek *istemezse*? Effie bunun çok aşağılayıcı olacağını düşündü. Böyle bir durumda ne yapacağından hiç emin değildi.

Effie, ateşböceklerinin karanlıkta uçuşmaya başladığı Blackthorn'un giriş kapısının önünden geçti. Hava hâlâ soğuktu ve Effie ürpererek kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Bay Jubilee'yi arıyorum," diye krallığa hitap etti. "Bitmemiş bir işimiz var, biliyorsunuz."

Effie, Blackthorn'un onu duyduğundan hiç de emin değildi. Ama yine de yürümeye devam etti, böceklerin titrek ışığında ayağının takılmaması için dikkatle ayaklarını izliyordu. Ancak düşünceleri sürekli buraya ne yapmak için geldiğine kaydı ve kalbi giderek daha fazla korkmaya başladı; bu yüzden başını kaldırıp baktığında, ortasında sadece tek bir büyük sandalyenin bulunduğu bir orman açıklığına girdiğini gördüğünde belki de şaşırmaması gerekiyordu.

Effie nefesini içine çekti. "Sandalyeye ihtiyacım yok, teşekkür ederim," dedi Blackthorn'a. "Kararsız biliyorum ama kararsız *değilim*. Biraz endişeliyim, bu doğru, ama böyle bir durumda endişeli olmak çok doğal. Sakıncası yoksa Bay Jubilee'yi görmek istiyorum."

Effie bu sözleri söylerken bile büyük sandalyenin üzerinde karanlık bir şekil hareket etti ve tanıdık bir ses şaşkınlıkla konuştu. "Bayan Euphemia?" Lord Blackthorn sordu. "Aman Tanrım. Blackthorn's Folly'de ne var?"

Effie sıçradı ve küçük bir şaşkınlık çığlığı attı. Bir avuç ateşböceği irkilerek ondan uzaklaştı ve onların ışığında Lord Blackthorn'un sandalyenin üzerindeki uzun boylu halini gördü. Hâlâ büyük ölçüde tamamlanmış ceketini giyyordu ama yeleğinin düğmelerini gevşetmişti ve siyah saçları, sanki parmaklarını çok fazla gezdirmiş gibi korkunç bir dağınıklık içindeydi.

Effie'nin kalbi hemen yumuşadı, özlem ve hasretle doldu ve doğru kararı verdiğinden kuşku .

"Blackthorn'un düşünmem gerektiğini düşündüğünden eminim," diye itiraf etti. "Ya da - belki de beni gitmek istediğim yere götürdü. *Sizi* arıyordum, Bay Jubilee. Umutsuzca sizi görmek istiyordum." Ancak ani bir düşünceyle durakladı. "Ama burada ne işiniz var?"

Lord Blackthorn sefilce inledi. "Seni son gördüğümünden beri Blackthorn's Folly'de sıkışıp kaldım," dedi. "Blackthorn'la günlerce tartıştım, peri zamanına göre. Ama ne zaman ayrılmaya çalışsam, beni buraya geri gönderiyor!"

Elf kendini zorlayarak ayağa kalktı. "Ama burada olmanızın bir sebebi var elbette. Korkunç bir şey mi oldu? Her zaman çok yardımcı olamadığımı biliyorum, Bayan Euphemia - ve korkarım ki şimdiden bir lorda yakışmayacak şekilde davrandım - ama her halükârda erdemli olmak için elimden geleni yapacağım."

Effie utangaç bir şekilde gülümsedi. "Demek artık gerçekten Bay Jubilee oldunuz," dedi. "Bence bu daha da iyi. Ama ne söz verdiğinizize çok dikkat etmelisiniz Bay Jubilee. Başım belada ve eğer isterseniz bana kesinlikle yardım edebilirsiniz."

Bay Jubilee durakladı ve Effie onun kendisine göz kırptığı izlenimine kapıldı. "Ah canım," dedi. "Ne zahmeti? Bunca yolu gelmek sizin için oldukça zor olmalı."

Effie aralarındaki mesafeyi köklerin ve takozların üzerinden dikkatle geçerek geçti. Sonunda, küçük ateşböceklerinin arasında elfi düzgün bir şekilde görebilecek kadar yaklaştı. Yüz hatlarının keskinliği artık onu tedirgin etmiyordu; aksine Effie onun kesik elmacık kemiklerine, sivri kulaklarına ve fazlasıyla canlı yeşil gözlerine karşı büyük bir sevgi duymaya başladığını fark etti. Gözlerinin titrek ışığı

Etraflarındaki ateşböcekleri onu her zamankinden daha da doğaüstü gösteriyordu ama yine de ona bakarken sıcak ve sevildiğini hissettiren bir yumuşaklık vardı.

"Korkunç bir aptallık ettim," diye itiraf etti Effie ona. "En başından beri Bay Benedict'e aşık olduğuma inanıyordum. Ama ona aşık *değildim*, Bay Jubilee. Ben..." Doğru kelimeleri ararken utanç içinde yere baktı. "...Onun bana hissettirdiklerine aşıktım. Zengin, önemli ve önemli *biri* olduğu için - ve bir anlığına beni bir insan olarak gördüğünü düşündüğüm için. O gün, onun önemini kendim için ödünç aldım... ve gerçekten yapmak istediğim şey onu tekrar ödünç almaktı."

Peri bunun üzerine tereddüt etti. "Bay Benedict'e aşık *değil misiniz?*" diye sordu kararsızca. "Ama aşık olduğunuzu söylemişsiniz. Bu sözleri söylediğinizi duydum, Bayan Euphemia."

Effie yüzünü buruşturdu. "İnsanlar yalan söyleyebilir, Bay Jubilee," dedi ona. "Korkarım özellikle *kendimize* yalan söylemekte çok ." Bir nefes daha çekti. "Bay Benedict'e karşı hiçbir şey hissetmediğimi ima etmek istemiyorum. Oldukça sevilesi pek çok özelliği var. Ve belki de doğru koşullar altında ona aşık olmayı bitirebileceğim konusunda haklıydım - ama şimdi onu gerçekten hiç tanımadığımı fark ettim. Onun kim olduğuna dair çok sınırlı bir izlenimim vardı. Ve şimdi onu daha iyi tanıdığımı göre, kesin olarak söyleyebilirim: Onu sevmiyorum. Hem de zerre kadar."

Bay Jubilee bunu sindirmek için bir an durdu. Effie, özellikle yalan söylemekle ilgili kısmın onun için çok zor olduğundan şüphelendi ve bir sempati dalgası hissetti.

"Eğer Bay Benedict'le evlenirsem," dedi Effie, "o zaman bahsimi kaybederim Bay Jubilee. Peri anlaşmalarının her zaman harfiyen yerine getirilmesi gerektiğini söylemişsiniz. Sevdiğim adamla evlenmek için yüz bir günüm vardı. Bay Benedict'i sevmediğim için -aslında onu sevebileceğimi de sanmıyorum- şimdi başım yeni bir belada."

Bay Jubilee bunun üzerine derin bir iç çekti. "Ah," dedi.

"Anlıyorum. Sevebileceğin bir adam bulmak zorundayız.

Korkmayın Bayan Euphemia; daha önümüzde biraz zaman var." Kendinden emin görünmek için elinden geleni yapıyordu ama ses tonunda Effie'nin daha önce hiç duymadığı bir kasvet vardı. Effie onun elini tuttu. Bunu yaparken, onun sıcak tenini doğrudan kendi teninde hissetmek onu şaşırttı; eldivenleri muhtemelen yeleğinin düğmeleri gibi kopup gitmişti. Blackthorn's Folly'de kapana kısılmış ve hüsrana uğramış.

Peri eline baktı. Yavaşça-tereddütle
-Parmaklarını onunkilere doladı.

"Bay Juniper Jubilee," dedi Effie usulca. "Benimle evlenirseniz çok minnettar olurum."

Bay Jubilee bu sözleri doğru duyduğundan pek emin değilmiş gibi gözlerini yavaşça kırıştırdı. Effie kendini tutamadı; adamın yüzündeki mutlak şaşkınlık onu sinirden kahkahalara boğdu.

"Ben... tabii ki zorunda değilsin!" Effie başardı. "Ama sana aşık olduğumdan *oldukça* eminim. Eğer başka bir erkek aramakla uğraşmak istemiyorsan, bahsi kazanmama kendin de yardım edebilirsin."

Bay Jubilee onun elini sıkıca kavradı. Şimdi çok dikkatli konuşuyordu, sesi biraz titriyordu. "Ben..."

Size çok düşkünüm Bayan Euphemia," dedi. " tiraf etmeliyim ki -Bay Benedict'le evlenebilece inizi düşünüp  z ld   m için Blackthorn's Folly'de sıkı ıp kaldı ımdan   pheleniyorum. Ama ben... A kın ne olduğunu bildi imden emin değilim. Bu konuda benden daha tecrübeli bir insan bulmanız iyisi olabilir. Ne de olsa, bırakın *a k1*, erdem hakkında bir şey anlamaya bile zar zor ba ladım."

Effie kararsızca gülümsedi. "Sana neden açık olduğumu söylersem belki yardımı olur," dedi. "  nk  bu kez açık olduğumdan eminim - daha önce hissettiklerimin açık olamayacağını fark etmemin bir parçası bu." Sinirli bir şekilde yutkundu. "Bay Benedict bana sadece bir anlığına biriymi im gibi davrandı, Bay Jubilee - ama siz bana ve diğer tüm hizmetkârlara her zaman biriymi iz gibi davrandınız, bizi kolayca görmezden gelebilecek olmanıza rağmen. Bunun her zaman bizim yararımıza olduğunu söyleyemem... ama bu sizin en iyi  zelliklerinizden biri. Başkalarına yardım etmek ve her durumda en iyisini görmek için her zaman çok hızlısınız. Ve her gün daha önce oldu unuzdan daha fazlası olmaya kararlısınız. Size hayranım Bay Jubilee. Ve sizinle geçirdiğim süre uzadıkça, her gün ne kadar büyümeye devam etti inizi görmek için umutsuzca yanınızda kalmak istediğimi daha çok fark etmeye ba ladım."

Endi eyle gülümsedi. "Bir , sanırım... benim için herkesten daha * nemli biri* olmanı istiyorum. Senin mutlu olmanı ve tüm hedeflerine ula manı istiyorum.  şte bu yüzden... Eğer beni sevmiyorsan, o zaman sorun değil. Bahsimi bir şekilde halledece im

Ama yine de eninde sonunda başka birini sevmeyi öğrenmeni umuyorum. Çünkü sevmeyi fazlasıyla hak ettiğini düşünüyorum."

Bay Jubilee Effie'nin elini göğsüne bastırmak için yukarı doğru çekti. Effie başını kaldırıp ona bakmaya cesaret etti ve onun parlak yeşil gözlerinde yaşlar olduğunu gördü.

"Siz benim için çok önemli birisiniz Bayan Euphemia," dedi. "Korkarım ki ikinci kez bir başkasıyla evlenmenize izin verecek kadar erdemli değilim henüz. Eğer sevme yeteneğim yoksa, o zaman nasıl sevilleceğini *öğrenirim*. Ve o zamana kadar, benim başarabileceğim aşka en yakın şey her zaman siz olacaksınız."

Effie'nin kalbi göğsünde yerinden fırladı. Kollarını onun boynuna doladı ve sıkıca tutundu. Bay Jubilee onu kollarıyla sardı ve Effie'nin hissettiği aynı ağır, içten rahatlamayla iç çekti.

"Belki de artık bir lord değilsiniz," dedi Effie. "Ama size öyle güzel şeyler işleyeceğim ki, diğer bütün periler sizi çok kıskanacak, Bay Jubilee."

Bay Jubilee onun saçlarına gülümsedi. "Diğerlerinin ne kadar kıskanç oldukları umurumda değil," dedi. "Zaten hiçbirinin benim için gerçekten önemli olan şeyleri asla anlayamayacağından şüpheleniyorum."

Bir süre Blackthorn's Folly'deki sandalyeye tüneyip ateşböceklerinin esintiyile süzülüşünü izlediler. Bay Jubilee ona sarılıp Effie de başını onun omzuna yasladığında, gerçekten de bir hizmetçinin sonsuza dek mutlu olabileceği bir peri masalı keşfettiğini fark etti.

EPİLOG



TKraliyet Postası Blackthorn'a teslimat yapmıyordu. Ama bir şekilde, çok gizli birkaç düğün davetiyesi yine de doğru ellere ulaşmayı başardılar.

Düğünün çok şık ya da çok zengin olduğu söylenemezdi, özellikle de bir peri ormanının tam ortasında gerçekleştiği için - ama Effie'nin ailesinin her biri bir şekilde katılmayı başardı, hem Lydia hem de bir dizi meraklı kelebekle birlikte. Sonuç olarak, Effie kendisi için daha mutlu bir olay hayal edemezdi.

Effie'nin ailesi elbette tüm bu olanlardan dolayı çok şaşkındı. George törenin çoğunu Bay Jubilee'nin kulaklarına bakmaya çalışarak geçirdi ve Effie'nin annesi düğünün çok hoş bir rüyadan bir şey olduğuna ikna olamadı. Ama Lydia ve Leydi Hollowvale hepsine yetecek kadar ağladılar, hatta Lydia kendi mendilini unuttuğu için ikisi bir mendili paylaşmak zorunda kaldılar.

Bay Jubilee aşkın kendisi için zor olacağına ikna olmuş olsa da Effie kısa sürede onun öyle bir mükemmel bir çalışma olduğuna karar verdi ki hiçbir büyük fark yaratmadı. İçinde

Aslında, ona sık sık, kendisinin de öfke dolu olduğu gibi, onun da sevgi dolu olduğundan şüphelendiğini söylerdi.

Elbette Hartfield'ın korkunç sorunları olmaya devam etti. Ve belki hizmetkârların her zaman yerlerinde kalmayı başardıklarını ve sonunda Aileyi, kiraladıkları yardımcılarına bir nebze olsun saygı duymayı öğrenmeleri için hırpaladıklarını söylemek hoş olurdu. Ancak Bay Allen ve Bayan Sedgewick ne kadar zorlu olsalar da, her değerli savaşta olduğu gibi, yol boyunca bazı üzücü kayıplar da oldu. Ancak en azından sorunlarının büyüklüğü karşısında bir daha asla ezilmediler ve Hartfield'daki hizmetkârlar tek tek değil de yan yana savaşmayı öğrendikleri için, İngiltere'deki herhangi bir zor durumdaki hanenin bekleyebileceğinden çok daha fazla başarı elde ettiler.

Ve belki de Bay Benedict, en azından, sonunda başkalarına karşı sorumluluk duygusunu öğrenmiştir. Ama belki de öğrenmemiştir. Ve her iki durumda da, zengin ve güçlülerin hikayelerini anlatmak için çok fazla yer ayrıldığı çok sık doğrudur - bu yüzden ne onun ne de diğer Ashbrook'ların hayatlarını daha fazla açıklamaya gerek yoktur.

Bayan Buckley'nin kaderi de benzer şekilde hikayemiz için gereksizdir; ancak okuyucu, köpek Caesar'ın sevgi, ikramlar ve sincapların peşinde koşturduğu mükemmel günlerle dolu uzun ve çok mutlu bir hayat yaşadığını bilmekten özellikle memnun olacaktır. En azından bu açıdan, bir yaratığın tam olarak hak ettiğini aldığı söylenebilir.

Bay Jesson'ın ev işlerinde yardıma o kadar ihtiyacı vardı ve yardım bulmakta o kadar beceriksizdi ki, Lydia'yı kısa süre içinde hizmetçisi olarak değil, kâhyası olarak işe aldı. Neyse ki Lydia, çiçek tüccarının kolayca kabalaşan mizacını ondan faydalanmak için değil, sadece koşullarını iyileştirmek için kullanarak alışılmadık bir hoşgörü gösterdi. George'u hemen uşak olarak işe aldı ve bir evi çekip çevirmek her zamanki gibi zor olsa da Orange End'deki küçük hizmetçi grubu düzenli olarak Bay Jesson'la birlikte gülüp içiyor ve hiçbir işinden kaçma ihtiyacı hissetmiyordu. Dahası, hepsi bahçelerde gün ışığının tadını istedikleri kadar çıkarmaya teşvik ediliyordu.

Belki de bunun doğal bir sonucu olarak Lydia, yazın güzel günlerinden birinde kendini lale bahçelerinde buldu; Bay Jesson da yürüyüş için ona katılınca, ikisi de aslında birbirlerinden oldukça hoşlandıklarını keşfettiler. Böylece Bay Jesson'un hizmetçisi sonunda onun karısı oldu ve Lydia, Bay Jubilee'den kalan iyiliği için sadece bahçedeki lalelerin her zaman ülkedeki tüm çiçeklerin en geniş ve en parlaklarını açmasını istedi.

Ancak Effie ve Bay Jubilee gerçekten de herhangi bir peri masalı çifti kadar mutlu olsalar da, Effie kalbinde hala bir hizmetçi olduğuna kesin olarak karar vermişti ve Bay Jubilee hala daha yararlı bir iş denemeyi arzuladığından, sonuç belki de kaçınılmazdı. Blackthorn'daki düğünden kısa bir süre sonra, bir hizmetçi ve bir uşak kırsalda başka bir yerde çalışmak için başvurdu. Her ikisi de Leydi Hollowvale adında soylu bir kadından aldıkları kusursuz referanslarla gelmişlerdi.

Tamirat ve dikiş konusunda oldukça yetenekli olan hizmetçi işe alındı. Uşak biraz daha az ikna ediciydi ama yine de kendisi için bir deneme süresi etmeyi başardı ve bunun için gerçekten sonsuz minnettarlık duyuyordu.

Elbette çok kısa bir süre içinde ev halkının başına korkunç felaketler gelmeye başladı. Ve sonra, hiç vakit kaybetmeden, hizmetçiler bir şekilde açık bir isyan başlattılar ve daha önce kendilerine gösterilenden çok daha fazla özen ve saygı gösterilmesini talep . Ancak mesele çözülene kadar ne hizmetçi ne de uşak hiçbir yerde bulunamadı, hatta kimse onların isimlerini hatırlayamadı.

Londra'da yaşayan Lord Sorcier, çeşitli malikânelerdeki hizmetkârlar arasında sorun çıkarmaya eğilimli periler hakkında şaşırtıcı sayıda sıkıntılı mektup aldığını fark etti. Ancak konuyu araştırmayı düşünmeye başladığında bile, karısı bunun zamanlarının en ufak bir kısmını bile hak etmediği konusunda onu temin etti.

Bu yüzden İngilizler bugün bile bazen çok tuhaf bir palto giyen bir adam ve dikişleri tuhaf bir şekilde büyüleyici olan bir kadınla karşılaştıklarına dair hikayeler anlatırlar. Bu peri masallarının nasıl sona erdiği biraz spekülasyon konusudur, çünkü iki gizemli yabancı hizmetçilere çok düşkündür ve bu hizmetçiler buluşmadan hiçbir zaman daha kötü bir şekilde ayrılmamış gibi görünürler. Ancak zengin ve güçlülerin nadiren bu kadar şanslı olduğunu söylemek de yanlış olmaz.

Yani - dolambaçlı bir şekilde - Bay Jubilee sonunda tüm isteklerini elde etmiş olabilir.

SON



On Bin İlmek'i okuduğunuz için teşekkürler! Serinin bir sonraki kitabı *Uzun Gölge* 2021'de yayımlanacak.

Ayrıca *Lord Sorcier'* e erişmek için okumaya devam edebilirsiniz
-Elias Wilder'ın nasıl Lord Sorcier olduğunu anlatan ücretsiz,
özel bir roman.

Eğer *On Bin İlmek'i* beğendiyseniz, bir yorum bırakırsanız
çok memnun olurum. Söz veriyorum, hepsini okudum.

SON SÖZ

Sindirella'nın hikayesiyle çok karmaşık bir ilişkim var.

Çocukken bile bu işte bir yanlışlık olduğunu biliyordum. Hizmetçiler, dedikleri gibi, asilzadelerle evlenmezler. Aslında, Külkedisi'nin okuduğum hemen her versiyonunda -*Prenses Furball* veya *Kaz Kız* gibi daha az bilinen versiyonlar da dahil olmak üzere- Külkedisi aslında bir hizmetçi değildir. Aksine, doğal lüks yaşamından haksız yere uzaklaştırılmış soylu bir kadındır. En azından bir bakış açısına , Sindirella'nın hikayesi bize sadece *zengin* doğan kadınların hizmetçi olmayı hak etmediğini anlatır - aksi takdirde, Sindirella'nın haklı statüsü hikayenin bu kadar merkezinde olmazdı.

Ama efendilerinin onları istismar etmesi gerçekten bu kadar kolaysa, neden bu kadar az varlıklı kadın hizmetçi olmaya devam etmeyi hak ediyor? Elbette Külkedisi'nin içinde bulunduğu durumdan kurtulmak için o kadar çaresiz olduğunu ve bu soru üzerinde her zaman çok fazla düşünmediğini anlayabiliyorum. Ama eğer prens gerçekten o kadar fantastik bir adamsa, o zaman neden

Sadece bir hizmetçiye bağlandıktan sonra gidip onu kurtarmaya mı karar verdi?

Peri vaftiz annesinin tüm hikâyedeki en takdire şayan karakter olduğuna karar verdim. Ne de olsa bir adaletsizliği gören ve onu düzeltmeye çalışan oydu. Ve eminim ki Külkedisi onun kurtardığı tek hizmetçi kız değildi.

Böylece *On Bin Dikiş*, geçici olarak hizmetçi olmaya zorlanan bir soylu kadın değil, gerçek bir hizmetçi olan bir Külkedisi hakkında bir hikaye haline geldi - her zaman mükemmel derecede iyi olmayan ve tanıdığı hizmetçilere nasıl davranıldığına dair son derece makul öfkesiyle mücadele eden bir Külkedisi. Ve elbette, hikayedeki periye büyük saygı duyduğum için, Külkedisi sonunda yakışıklı ama kuşkulu bir şekilde mülayim bir prensle evlenmek yerine peri vaftiz babasıyla kaçmaya karar verdi.

Bu dedi ki, bu çok önemliydi benim için bu Lord Karaçalı Hartfield'daki hizmetçiler için sihirli bir çözüm olmamalı - çünkü Külkedisi'nin bize öğrettiği bir diğer şey de dünyanın, tatlı ve uysal kalan ve kızmaları gerektiğinde bile asla kızmayan kadınlar için sihirli bir şekilde mutlu bir son sağlayacağıdır. Ve bu benim de etrafımdaki dünyada gördüğüm bir şey değil. Aksine, kötüler bize kötü davrandığında, birileri onları zorla durdurana kadar neredeyse her zaman bize kötü davranmaya devam edeceklerdir. Eğer güçsüzsünüz, kötü adamlarınıza karşı durmak neredeyse imkansızdır-ama siz ve diğer güçsüz insanlar sonunda öfkeli hale geldiğinizde her

ve birlikte ayağa kalktıklarında, kötülerin istediklerini elde etmeleri çok daha zor olacaktır.

Uğruna savaşmaya değer her şeyde olduğu gibi, elbette hep birlikte kaybedeceğiniz günler de olacaktır, çünkü birlikte savaşmayı seçmişsinizdir. Ancak tarih, insanların ödülün buna değeceğine inandıkları için yine de mücadeleyi riske atmayı seçtikleri zamanlarda ilerler.

Her zaman olduğu gibi, sevgisi o kadar bol olan kocama özel olarak teşekkür etmeliyim ki Bay Jubilee'nin daha iyi kısımlarını ona dayandırdığımı itiraf etmeliyim. Alfa okuyucularım **Laura Elizabeth** ve **Julie Golick**, sürekli kilitlenmekten yorgun ve cesaretsiz olduğum zamanlarda bile bu kitabın yolunda gitmesini sağlayan sürekli destek sesleridir. Lamplighter's Guild'deki tarihsel fantezi yazarları arkadaşlarım **Jacquelyn Benson** ve **Rosalie Oaks**, beni sadece yolda tutmakla kalmadılar, aynı zamanda takıldığımda veya olay örgüsü sorunlarını çiğnediğimde önerilerde bulundular. Tarihsel nitpicker'ım **Tamlin Thomas**, birçok önemli öneri ve düzeltmeden sorumludur ve ayrıca bana şimdiye kadar en harika kahveden bir paket gönderdi.

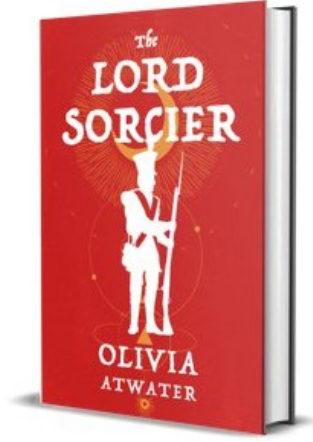
Ancak bu kez, bir gün yazar olacağıma her zaman inanan ve bunu bana her fırsatta söylemekten çekinmeyen babama da teşekkür etmek için özel bir yer ayırmalıyım. Pek çok açıdan, onun desteği olmasaydı bu kitabı şimdi ve burada yazmayı asla başaramazdım.

Ve *On Bin İlmek*'i bitirdiğin için teşekkür ederim, okuyucu. Bu kadar çok insanın yazdıklarında bu kadar çok umut bulması benim için dünyalara bedel. Ben cesaret edemiyorum

varsayalım-ama I umut o Bu Kitap olabilir
hizmet olarak en az bir kişi için yeterli
bir merhemdir.

ATWATER SKANDALI SAYFALARI

SKANDAL VE KARGAŞA!



Daha fazla fantastik Naiplik dedikodusu mu arıyorsunuz?

[Atwater Skandalı Sayfaları](#)'na yazı güncellemelerini ve tarihi gerçekleri öğrenmenin yanı sıra özel roman *The Lord Sorcier*.

Skandal Sayfaları aboneleri her şeyden haberdar olsun! Bir sonraki kitabın bölüm önizlemelerine herkesten önce erişin!

YAZAR HAKKINDA

Olivia Atwater, biraz hiciv içeren tuhaf tarihi fanteziler yazıyor. Fantastik, nesir ilhamı veren kocası ve iki kedisiyle Montreal, Quebec'te yaşıyor. İkinci sınıftaki tarih öğretmenine bir gün tarihle çalışmak istediğini söylediğinde, iki tarafın da aklındaki şeyin bu olmadığından oldukça emin. Çeşitli zamanlarda tarihi canlandırmış, bir metafizik malzeme mağazasında profesyonel bir cadı, bir web geliştiricisi ve bir otomat tamircisi olmuştur.



Daha fazla Regency peri hikayesi ister misiniz? [Atwater Skandal Sayfaları](#)'nda yazı güncellemeleri ve güzel tarihi gerçekler gönderiyorum. Aboneler ayrıca her kitaptan bölümlere herkesten önce erken erişim hakkına sahip oluyor!

<https://oliviaatwater.com> info@oliviaatwater.com



AYRICA OLIVIA ATWATER TARAFINDAN

REGENCY PERİ MASALLARI

Yarım Ruh

Ten Thousand Stitches Longshadow

(Ön sipariş - Ekim 2021)



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.